

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ 10^ο
ΑΡ. 456

1935

**Αληθινή ωμορφιά
δὰ πῇ δέρμα ὑγιές**

**ΚΑΙ Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ
ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΤΙ-
ΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΚΥΤΤΑΡΩΝ**

Δέρμα δροσερό, νεανικό, γεμάτο ζωή και υγεία ΔΕΝ μπορείτε ν' ἀποκτήσετε, καὶ νὰ τὸ διατηρήσετε μάλιστα ἐφ' ὅρου ζωῆς, χωρὶς τὴν «HORMONES DE BEAUTE» Σπесиαιλιτέ μοναδικὴν ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ τῷ ἀνώτερο ὅλῳ τοῦ κόσμου γιὰτὶ ἐμπεριέχει ἐκχυλίσματα ἀδένων καὶ δερμάτων καὶ ἐπὶ πλέον φυτικές θιτα- μίνες πού συμπληρώνουν τὴν ἐνέργεια τῶν ὁρμονῶν. Ἐπιδρᾷ κατ'εὐθείαν ἐν τῷ κύττῳ. Τὰ διεγείρει, τὰ πρέπει, τὰ πολλαπλασιάζει καὶ ἐπιφέρει τὴν πραγματικὴν ἀναγέννησιν τοῦ δερματος.

Χρησιμοποιήστε ἀμέσως τὴν «HORMONES DE BEAUTE» ἀνεξαρτήτως ποι- ὁτήτος δερματος καὶ ΗΛΙΚΙΑΣ. Τὸ μα- ρεμένο πρόσωπο θὰ ἀναζωογονηθῇ. Τὸ νεανικὸ θὰ διατηρηθῇ. ACADEMIE DE BEAUTE Mme KETTY EPMOY 35 ΤΗΛ. 22-038

Ὁ μαρasmus
Τὴν δερματος

Ἡ υγεία
Τὴν δερματος

Οἱ ἄνδρες προτι-
μοῦν τὶς ξανθές,
ὅταν ὅμως ἔχουν
δέρμα μάτ.

Καὶ δικαίως, γιὰτὶ τὸ χρώ-
μα μάτ εἶνε ἐκεῖνο πού
δίνει στὶς γυναῖκες τὸ ἀ-
κατανίκητο θέλητρο τῆς
υγείας καὶ τῆς σφριγηλῆς
νεότητος.

Μονον ἡ πούδρα χωρὶς τὰλκ
ΜΑΤΙΤΕ

τῆς ὁποίας ὅλα τὰ συστατικὰ εἶνε μάτ, σὰς ἐγγυᾶται, χάρις σ' αὐτὴ τὴν
ἐξαιρετικὴν σύνθεσιν τῆς, τὸ ἰδεώδες αὐτὸ χρώμα.

Ἀρωματοποιία L. T. RIVER, Paris. MNYTOP

Κοπέλλα
Ψάθες
Λέξεις
Γαρνι τοῦρες
**Εἰς πλουσι-
τάτην καὶ ὡ-
ραιότητα τὴν
συλλογὴν.**

ἈΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8. (Πάρδος Εὐαγγελιστρίας) — Τηλέφ. 21.590

**ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΕΤΑΞΟΤΑ**

Ἐξαιρετικὴ ποικιλία ἐμπριμὲ με ἀπο-
κλειστικότητά σχεδῶν.
Κουκουλάρικα ἀπὸ καθαρὰν μέταξαν.
Σεμιζιὲ ὑποκαμίσων δλομέαα.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΕΡΜΟΥ 3 (Πλατεία Συντάγματος)
Τηλ. 20-579.

**ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ
Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ**

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ	ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΝΤΕΜΙ-ΣΑΙΖΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45	ΤΜΗΜΑ ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
--	--	---

ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΝ

ΕΝΑ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Πρωσίας στρατηγὸς Ἑρμαν Γκαίρινγκ καὶ ἡ σύζυγός του Ἑμιλ Σόννεμαν, τῶν ὁποίων ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΜΕ ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

ΤΟΥ J. JOSEPH - RENAUD

ΚΑΘΩΣ ξεκίνησε το πρωί, το Αρσένιο, ή παραλαβή λεοφόρος της Νικαίας άστραφτε απ' τον ήλιο, ο Ζώρς-Ψιλλέρ, φόρεσε τα μαύρα του γιλιλά. Κυτάχτηκε τότε με όλη του την άνεση στον καθρέφτη μιάς δι-τοίνας. Ήταν σβέλτος μέσα στο κοστούμι του τού τέννις, πλ νέος απ' ό,τι τον έδειχναν τα είκοσιτρία του χρόνια, με πρόσωπο άγνέσιο, ώρας και χαριστικό κάτω από τα έντονα μαλλιά του που έβείχαν σε μισοκλειστά από τον παναμά του. Ό-λα αυτά τα είδε με μεγάλη του ευχαρίστηση, γιατί έκαινο το μεση-μέρι θα έτρωγε στη βίλλα του θείου και κηδεμόνος της Όρηλίας Κορ-σέ, της ύπεροχης και ώραιότητας Κουβάνης.

Έξαρνα, καθώς έκανε να προ-χωρήσει, βρόχησε μπροστά στον μαρκήσιο ντε Παλμέρι, ένα γέρο με άσπρο μουστάκι και με πρόσω-πο άνθηρο άκόμα, ο όποιος στηρι-ζόταν με άριστοκρατική άνεση, στο μπαρσούν του. Ό Ζώρς Ψιλλέρ, μόλις τον είδε, ύπο-κλήθηκε μπροστά του με σεβασμό.

Τότε ο μαρκήσιος του είπε μ' έγκραδι-ότητα:

— Ε'σθε μόνος, κύριε Ψιλλέρ;... Έ-γώ γυρίζω στο σπίτι μου... Θά ένοιωθα έ-ξαιρετική ευχαρίστη-ση, αν είχατε την κα-λωσύνη να με συνο-δεύσετε.

Ό Ζώρς άρχισε ά-μέσως να προχωρή με το μεγάλο αυτόν άριστοκρατή. Θά ήθε-λε πολύ ο θεός της Όρηλίας — που ή-ταν πολύ σόνιτ και πού, καθώς έλεγαν, άναζητούσε για την άντημά του ένα γαμ-πό με τίτλο — να τον έβλεπε, έκείνη τη στιγμή, με τέτοια συντομία, αυτόν τον Ζώρς Ψιλλέρ, που ήταν άλλος ένας φτωχός ο-πότερος σε άδελφικές έρμενίδες και που είχε γίνει άριστοτέλης συγ-γραφέας, άνομαστός απάθης, μεζέο και τεχνικός από τότε που με άποδοστή κληρονομιά έλθε-θ' του τον έκανε με είκοσι χι-λιάδες εισόδημα το χρόνο.

— Μαθαίνω, κύριε, έλεγε ο μαρ-κήσιος Παλμέρι, πώς είπτε περ-φρημος έπιστάτης. Σκέπτομαι, έ-βρετε, να δώσω στη βίλλα μου μια έσοτή πούς τιμήν των καλών μας έφορμάων.

Έκείνη τη στιγμή, διέσχισαν την πλατεία Μασσένά, με άναγνώστη-σαν να σταθούν για περνοβόσε με μεγάλη ταχύτητα ένα γαλάσιο αερο-κίνητο πολυτελείας, μέσα στο ό-ποιο ο Ζώρς έ-χε χαρά άνεγνώρισε την Όρηλία.

— Λοιπόν, έξασκολούθησε ο μαρ-κήσιος, θα δοκιμάσουμε μαζί α-τήν την έσοτή. Έλάτε να σ'έμε α-φ' ου μολύ. Θά κοινοποιήσουμε. Και έπλ τη ειλικρίνεια, θα σας δείξω τις

διαφορές συλλογές μου.

— Έχετε, όπως λένε, ένα ύπε-ροχο τριαντάφυλλο από διαμάντια.

— Κι' αυτό θα το δείτε. Όρε-βουό, φίλε μου.

Είχαν φτάσει πιά μπροστά στην πόρτα της βίλλας του μαρκησίου και ο Ψιλλέρ, άφου χαϊρέθηκε με σεβασμό τον εύπατοόδη, άπομα-κρύνθηκε.

...

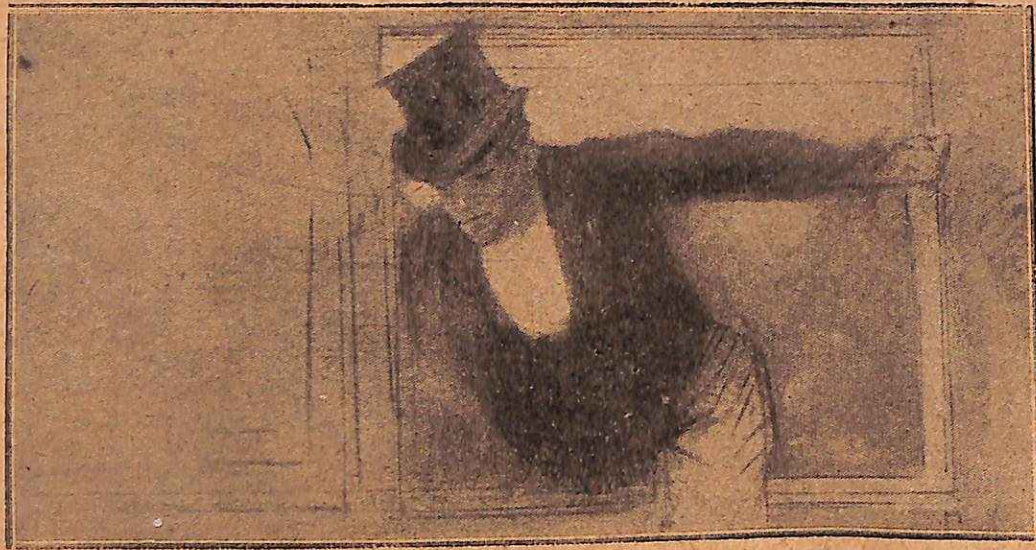
— Όρηλία, έλεγε έπειτα από λί-γη ώρα ο Ψιλλέρ, σ'ας άγαπώ τό-σο!

— Πόσο;... Πέστε μου πόσο!

Και μ' ένα πήδημα, ή άμορφη μελαχροινή κροαή, κάθισε στο μαρμάρινο πεζούλι της ταράτσας, σταυρώνοντας τα πόδια της.

— Γιατί με κοροϊδεύετε, Όρη-λία; Κι' όμως είναι στιγμές που μου φαίνεται πως με άγαπάτε.

— Μά δεν μου λέτε τί είσθε σή-μερα; ο ποιητής που μου λέει ώ-ραια πράγματα ή ο σπόρτσμαν που μου άρέσει να τον βλέπω να θριαμ-βεί; ή τον ρώτησε ή νέα γελών.

Ό Ζώρς δρασκελίζει το παράθυρο

— Όρηλία, τί θέλετε έσείς να είμαι;

Με φωνή άλλαγήνη, κάπως στριγγή, ή κροαή του άπάντησε:

— Ό σπόρτσμαν!... Άλήθεια, πως λέγεται ο ήλικιωμένος κύριος με τον όποιο ήσαστε σήμερα το πρωί;

— Ό μαρκήσιος ντε Παλμέρι, ένας μεγάλος Ίταλός άριστοκρά-της. Μά δεν παρακολουθείτε την κοσμική κίνησι της Νικαίας;

— Λένε πως έχει ταξιδεύσει πολύ.

— Να.

— Λένε άκόμα πως έχει μια ύ-περοχη συλλογή κοσμημάτων... ένα ύπεροχο τριαντάφυλλο από διαμάν-τια;

— Να, είνε ένα θαύμα καθώς φαίνεται... Θά μου το δείξει αθί-ρο, πού θα πάω μαζί του.

— Ό... Ζώρς, με άγαπάτε;

— Με ρωτάτε αν σας άγαπώ.

— Τότε, μπορώ να ζητήσω από τον σπόρτσμαν μια άπόδειξη της μεγάλης του άγάτης;

— Και έκαστο, αν θέλετε;

— Μία μόνο: έπαυμά να κλέ-ψετε προς χάριν μου το ρόδο αυτό με τα διαμάντια.

Ό Ζώρς γέλασε νομίζοντας πως ή φίλη του άστετευόταν. Έκείνη ή-μως έξασκολούθησε:

— Και θα μου το φέρετε μεθαύ-ριο, δεν είνε έτσι, στις έντεκα ή ώρα στο τέννις;

Μία έωρη άνησυχία ζωγραφί-στηκε στο πρόσωπο του Ζώρς.

— Μά μιλάτε σοβαρά;... Θά-λετε να...

— Μήπως σας έξηγήθηκα άσχη-μα;... Ό μήπως φοβάστε;

— Όχι, μά...

— Μου λέγετε, ότι προκειμένου να με παντρευθήτε, τίποτε δεν σας τρώει;

— Στην άρχή ο θεός μου δεν ήθελε καν να σας δεχθή... Μά τα κανόνισα έτσι, ώστε να βλέπε-μαστε...

— Έπειτα σας ήρθε ή κληρο-νομία... Μά και πάλι ούτε ή θεια μου, ούτε ο θεός μου δεν σας ήρίσκουν άρετά πλούσιω και εύγενή... Μά

— Παίρνετε ένα σιγαρέττο, κύ-ριε Ψιλλέρ... Και θα σας δείξω όλα μου τα κομμοτεχνήματα, είτε ο μαρκήσιος ντε Παλ-μέρι, άπλώνοντάς

μα χροσά σιγαρότση.

Και ο γέρος άο-στοκράτης άδήγησε το Ζώρς σε μια α-δουσα με μια μεγά-λη τζαμαρία που έ-βλεπε προς τον κή-πο.

— Έκεί, ήταν ένα εί-δος χρηματοκιβωτίου σκαλωμένο σ' έναν μπρούντινο στύλο.

— Έδώ βρίσκεται το περίφημο τριαντά-φυλλο για το όποιο σας μίλησα, είτε ο κ. ντε Παλμέρι πα-τώντας ένα ελατήριο.

Το φύλλο του χρη-ματοκιβωτίου άνοιξε και στο βάθος του, άνάμεσα σ' ένα τε-χνικό φύλλωμα, φά-νηκε ένα τεράστιο

λευκό τριαντάφυλλο που έλαμπε έν-τοφωτικά.

— Τι θαύμα! Έκανε ο Ζώρς, πραγματικά συγκινημένος.

— Να, αυτό το διαμάντινο τρι-αντάφυλλο άξίζει το έπαθλο το ό-ποιο το δώσατε, είτε ο μαρκή-σιος. Έκτος της άξίας του ως κο-σμηματος έχει και μεγάλη ιστορική άξία. Χίλια και περισσότερα ρό-δια, αυτό το τριαντάφυλλο, άνήκε

σε μια δυναστεία Ίνδων μαχαρ-γάδων, οι όποιοι το είχαν σαν ά-γιο φυλαχτό. Μά ο σημερινός γόνος της ένδοξης οικογενείας αυ-τής διασπείραζε πολύ στην Εδούτη.

Κάποτε λοιπόν που έχασε ένα τε-ράστιο ποσό στο Μοντεκάρλο, μου πούλησε κρυφά αυτό το τριαντά-φυλλο. Τό πλέρωμα με μια δό-κληρη περιουσία, ή όποια όστόσο ήταν τίποτε με το ποσό που θα-παίνο ο μαχαργάας, αν το πουλού-σε σε κανένα έμπορο κοσμημάτων.

Μά δεν μπορούσε να το κάνει αυ-τό, γιατί δεν ήθελε να μαθευθή ά-πό το λαό του ή πόλη της του τρι-αντάφυλλου, ή όποια θα έθεωρείτο

Κι' έπειτα έπρόσθεσε, ένθ τα

χείλη της άγγίζαν τα δικά του.

— Σ' άγαπώ, Ζώρς!... Σ' άγα-πώ!

— Αν με πιάσουν σ' άτιμωσθή! τραύλισε έκείνος.

Η Όρηλία άνωγλήθηκε άπότο-μα και είτε κατασφισμένη:

— Άς μη μιλάτε πιά γι' αυτό, κύριε... Κάποιος άλλος θα τολμή-η να κάνει αυτό που δεν τολμάτε να κάνετε σεις...

Ό Ζώρς Ψιλλέρ σπρώθηκε κι' αλ-τός άπότομα κι' άπάντησε άποφα-σιστικά:

— Μά δεν διατάζω... Θά κάνω ό,τι θέλω...

Και χωρίς να προσθέσει τίποτε άλλο, έφυγε.

Έκείνη τον παρακολούθησε από την ταράτσα σ' άπομικνότητα.

Όταν ο Ζώρς χάθηκε στη στροφή του δρόμου, σιωπούσε με μια πο-λυθρόνη κι' άρχισε να δολιχίζη...

...

— Παίρνετε ένα σιγαρέττο, κύ-ριε Ψιλλέρ... Και θα σας δείξω όλα μου τα κομμοτεχνήματα, είτε ο μαρκήσιος ντε Παλ-μέρι, άπλώνοντάς

μα χροσά σιγαρότση.

Και ο γέρος άο-στοκράτης άδήγησε το Ζώρς σε μια α-δουσα με μια μεγά-λη τζαμαρία που έ-βλεπε προς τον κή-πο.

— Έκεί, ήταν ένα εί-δος χρηματοκιβωτίου σκαλωμένο σ' έναν μπρούντινο στύλο.

— Έδώ βρίσκεται το περίφημο τριαντά-φυλλο για το όποιο σας μίλησα, είτε ο κ. ντε Παλμέρι πα-τώντας ένα ελατήριο.

Το φύλλο του χρη-ματοκιβωτίου άνοιξε και στο βάθος του, άνάμεσα σ' ένα τε-χνικό φύλλωμα, φά-νηκε ένα τεράστιο

λευκό τριαντάφυλλο που έλαμπε έν-τοφωτικά.

— Τι θαύμα! Έκανε ο Ζώρς, πραγματικά συγκινημένος.

— Να, αυτό το διαμάντινο τρι-αντάφυλλο άξίζει το έπαθλο το ό-ποιο το δώσατε, είτε ο μαρκή-σιος. Έκτος της άξίας του ως κο-σμηματος έχει και μεγάλη ιστορική άξία. Χίλια και περισσότερα ρό-δια, αυτό το τριαντάφυλλο, άνήκε

σε μια δυναστεία Ίνδων μαχαρ-γάδων, οι όποιοι το είχαν σαν ά-γιο φυλαχτό. Μά ο σημερινός γόνος της ένδοξης οικογενείας αυ-τής διασπείραζε πολύ στην Εδούτη.

Κάποτε λοιπόν που έχασε ένα τε-ράστιο ποσό στο Μοντεκάρλο, μου πούλησε κρυφά αυτό το τριαντά-φυλλο. Τό πλέρωμα με μια δό-κληρη περιουσία, ή όποια όστόσο ήταν τίποτε με το ποσό που θα-παίνο ο μαχαργάας, αν το πουλού-σε σε κανένα έμπορο κοσμημάτων.

Μά δεν μπορούσε να το κάνει αυ-τό, γιατί δεν ήθελε να μαθευθή ά-πό το λαό του ή πόλη της του τρι-αντάφυλλου, ή όποια θα έθεωρείτο

Κι' έπειτα έπρόσθεσε, ένθ τα

χείλη της άγγίζαν τα δικά του.

— Σ' άγαπώ, Ζώρς!... Σ' άγα-πώ!

— Αν με πιάσουν σ' άτιμωσθή! τραύλισε έκείνος.

Η Όρηλία άνωγλήθηκε άπότο-μα και είτε κατασφισμένη:

— Άς μη μιλάτε πιά γι' αυτό, κύριε... Κάποιος άλλος θα τολμή-η να κάνει αυτό που δεν τολμάτε να κάνετε σεις...

Ό Ζώρς Ψιλλέρ σπρώθηκε κι' αλ-τός άπότομα κι' άπάντησε άποφα-σιστικά:

— Μά δεν διατάζω... Θά κάνω ό,τι θέλω...

Και χωρίς να προσθέσει τίποτε άλλο, έφυγε.

Έκείνη τον παρακολούθησε από την ταράτσα σ' άπομικνότητα.

ως Ιεροσολία. Γι' αυτό προτίμησε έναν διακριτικό εύπατοόδη σαν έ-μένα. Όστόσο, μπορώ να δείχνω σε μερικούς έμπιστους φίλους μου αυτό το όραλο πράγμα. Τό μόνο που φροντίζω είνε να μην μάθι το πολή κοινόν ότι το τριαντάφυλλο βρίσκεται στην κατοχή μου...

— Ό! μου φαίνεται πως αυτό το χρηματοκιβώτιο το προσπατείνε καλά!

— Βέβαια!... Κυτάχτε, ή κλει-δαριά του είνε φεϊνική... Οι δια-κρίτες θα την πάθαιναν προσπα-θώντας να την παραβιάσουν. Δεν θα σκεφτόντουσαν ποτέ να πιάσουν αυτό τό ελατήριο, πατώντας συγ-κρόνος κι' αυτό τό άλλο.

Ό μαρκήσιος, άφου έξανάλεσε τό χρηματοκιβώτιο, πέρασά γι' αυτό τό δυό ελατήρια που είχε έκεί...

Μ' ένα κρότο μεταλλικό, τό βαρύ φύλλο άνοιξε πάλι...

— μαρκήσιος έλεγε τώρα:

— Τό στέλεχος και τό μοντάρ-μα των πετάλων του ρόδου είνε από χρυσάφι κι' άπάνω σ' αυτό είνε έφαρμοσμένα με μια μοναδική με μια άσύγκριτη τέχνη, τα διαμάν-τια. Άμα τ' άποσπάσει κανείς, θα μπορούσε να τα πουλήσει σ' όποιον ήρπτε έμπορο κοσμημάτων του Λονδίνου ή του Άμστερνταμ.

Και ο μαρκήσιος, άνοίγοντας τη πόρτα ένός έξώστου, πρόσθεσε:

— Έλάτε, δώ να καντίσουμε ένα πούρο...

Μόλις βγήκαν στον έξώστη, ο Ζώρς κάτταξε κάτω κι' είδε ότι τό μπαλκόνι ήταν πολύ χαμηλό κι' ότι μπορούσε κανείς εύκολότατα να σκαρφαλώσει σ' αυτό.

...

Τό ίδιο βράδυ, ο Ζώρς, έπειτα από ένα μελαγχολικό δειπνο, βγή-κε να κάνει τον περιπάτο του. Στο δρόμο συλλογιζόταν άδόκασα την Όρηλία και τα βήματά του τον έ-φεραν μηχανικά προς τη βίλλα του μαρκησίου. Έκεί είδε πως ή πόρτα του κήπου ήταν άνοιχτή και χωρίς να ξέρη τί κάνει, προχώρησε σε μια δενδροστοιχία. Σε λίγο βρόθηκε κάτω από την τζαμαρία της αθού-σης με τις συλλογές. Πιό πέρα, σ' ένα έένδρο, μια σκάλα του κήπου-ρου ήταν άκουμπισμένη.

Έπειτ' από μια στιγμή, ο Ζώρς, χρησιμοποιώντας τη σκάλα, βρόθηκε έπάνω στο μπαλκόνι. Έκεί ένα παράθυρο ήταν μ'άνοιχτο. Τό δρα-σάμιο και βρόθηκε στην αθούσα με τις συλλογές.

Προχώρησε και σε μια στιγμή τα χέρια του άκούμπισαν στη με-τάλλινη πλάκα του χρηματοκιβω-τίου. Άναγλήθηκε τα δυό ελατήρια. Τα βρόκε... Τά πάτησε... Τό χρη-ματοκιβώτιο άνοιξε και έχασε μέ-σα τα χέρια του...

Έξαρνα τότε μια λάμψη βιολε-τόφτισε για ένα δευτερόλεπτο το χάλ κι' έπειτα πάλι τό σκοτάδι ά-πλώθηκε. Μά ή βαρεία μωρηδιά του μαργιόνου άπόμεινε στον αέρα.

Έπειτα τα φώτα άναψαν κι' ο μαρκήσιος ντε Παλμέρι φάνηκε, κοπώντας στα χέρια του ένα πε-ρίστοφο. Μόλις άναγνώρισε τον κλέφτη, μια κομηνή έκπληξιας βγήκε από τα χείλη του.

— Σεις!... έπτε. Σεις, κύριε Ζώρς Ψιλλέρ!...

— Κόμει, είτε ο νός, σας δοκί-μουνα ότι δεν έπρόκειτο περί κλο-πής κι' ότι τό κόσμημα θα σας έπ-στοφένταν άθίρο. Σας βεβαιώ στην τιμή μου...

— Σιωπή! Σας άπαγορεύω να μι-λάτε περί τιμής! Τόν δέχοντες ο γέρο εύπατοόδης, ή στιγμή που μπήκατε έδώ μέσα, έθα ήλικτωκό κουδούνι λειτουργήσε και με ξύπνη-σε έμένα και τον ύπνρητή μου. Και την ώρα που άπλώνατε τό χέρι σας για να κλέψετε τό κόσμημα, λει-τούργησε μια ατύχητη φωτογρα-φική μηχανή, κρυμμένη στον τό-χο και άποθανάτισε την κακή σας πράξη. Ό ύπνρητής μου κάνει αυτή τη στιγμή την εμφάνισή της πλά-κας. Τά δικαστήρια, χωρίς σε μια τέτοια άπόδειξη, θα σας καταδικά-σουν δόθουνα, χωρίς να γίνη κα-θόλου λόγος για τό ρόδο...

Έκείνη τη στιγμή μια πόρτα ά-νοιξε και ο γέρος ύπνρητής παρον-σίστηκε, κρατώντας μια φωτογρα-φία, που παρίστανε πολύ καθαρά τον Ζώρς την ώρα που προσπαθού-σε να κλέψη.

Τότε ο Ζώρς σωριάστηκε κάτω, Παρία; ρώτησε κατόπιν ο μαρκή-σιος.

— Σ' άγαπώ, Ζώρς!... Σ' άγα-πώ!

— Αν με πιάσουν σ' άτιμωσθή! τραύλισε έκείνος.

Η Όρηλία άνωγλήθηκε άπότο-μα και είτε κατασφισμένη:

— Άς μη μιλάτε πιά γι' αυτό, κύριε... Κάποιος άλλος θα τολμή-η να κάνει αυτό που δεν τολμάτε να κάνετε σεις...

Ό Ζώρς Ψιλλέρ σπρώθηκε κι' αλ-τός άπότομα κι' άπάντησε άποφα-σιστικά:

— Μά δεν διατάζω... Θά κάνω ό,τι θέλω...

Και χωρίς να προσθέσει τίποτε άλλο, έφυγε.

Έκείνη τον παρακολούθησε από την ταράτσα σ' άπομικνότητα.

...

Τό Σάββατο, στις 2 ή ώρα, ο Ζώρς Ψιλλέρ έμειναν στην αθούσα της Λέσχης Μασσένά, όπου τον πε-ρίμενε ο μαρκήσιος Παλμέρι.

Ό Ζώρς άπόθεσε στο τραπέζι έ-να δέμα, που κρατούσε, και είπε:

— Όρσος, κύριε, τα τρία έκα-τομύρια...

τιμα τριών έκατομμυρίων φράγκων ύπέρ των σεισμοπαθών.

— Τρία έκατομύρια φράγκα!...

Με καταστρέφετε έτσι...

— Σιωπή! Θά σας μείνουν άρκε-τά για να ξαναρχίσετε πάλι τη ζωή σας τίμα.

— Ό! τραύλισε ο Ζώρς. Τά δέ-χονται όλα. Φτάνει να τελειώση α-πό τό μαρτύριο...

— Σύμφωνοι, λαπόν. Τώρα γρά-φεται ό,τι θα σας ύπαγορεύσω.

Ό Ζώρς κάθισε μπροστά σ' ένα γραφείο κι' έγραψε καθ' ύπαγόρευ-σην του μαρκησίου τά έξης:

«Αφώνω ότι την νύχτα της 19 Μαρ-τίου μπήκα κρυφά στη βίλλα του μαρ-κησίου Παλμέρι, για να τον κλέψω, κι' ότι συνέλαφθη έπ' αυτοφώρω, όπως δείχνει μια φωτογραφία, που βρίσκε-ται στην κατοχή του μαρκησίου.

— Τά χρηματά σας τά έχετε στο Παρίσι; ρώτησε κατόπιν ο μαρκή-σιος.

— Σ' άγαπώ, Ζώρς!... Σ' άγα-πώ!

— Αν με πιάσουν σ' άτιμωσθή! τραύλισε έκείνος.

Η Όρηλία άνωγλήθηκε άπότο-μα και είτε κατασφισμένη:

— Άς μη μιλάτε πιά γι' αυτό, κύριε... Κάποιος άλλος θα τολμή-η να κάνει αυτό που δεν τολμάτε να κάνετε σεις...

Ό Ζώρς Ψιλλέρ σπρώθηκε κι' αλ-τός άπότομα κι' άπάντησε άποφα-σιστικά:

— Μά δεν διατάζω... Θά κάνω ό,τι θέλω...

Και χωρίς να προσθέσει τίποτε άλλο, έφυγε.

Έκείνη τον παρακολούθησε από την ταράτσα σ' άπομικνότητα.

...

Τό Σάββατο, στις 2 ή ώρα, ο Ζώρς Ψιλλέρ έμειναν στην αθούσα της Λέσχης Μασσένά, όπου τον πε-ρίμενε ο μαρκήσιος Παλμέρι.

Ό Ζώρς άπόθεσε στο τραπέζι έ-να δέμα, που κρατούσε, και είπε:

— Όρσος, κύριε, τα τρία έκα-τομύρια...

— Σ' άγαπώ, Ζώρς!... Σ' άγα-πώ!

— Αν με πιάσουν σ' άτιμωσθή! τραύλισε έκείνος.

Η Όρηλία άνωγλήθηκε άπότο-μα και είτε κατασφισμένη:

— Άς μη μιλάτε πιά γι' αυτό, κύριε... Κάποιος άλλος θα τολμή-η να κάνει αυτό που δεν τολμάτε να κάνετε σεις...

Ό Ζώρς Ψιλλέρ σπρώθηκε κι' αλ-τός άπότομα κι' άπάντησε άποφα-σιστικά:

— Μά δεν διατάζω... Θά κάνω ό,τι θέλω...

Και χωρίς να προσθέσει τίποτε άλλο, έφυγε.

Έκείνη τον παρακολούθησε από την ταράτσα σ' άπομικνότητα.

...

Τό Σάββατο, στις 2 ή ώρα, ο Ζώρς Ψιλλέρ έμειναν στην αθούσα της Λέσχης Μασσένά, όπου τον πε-ρίμενε ο μαρκήσιος Παλμέρι.

Ό Ζώρς άπόθεσε στο τραπέζι έ-να δέμα, που κρατούσε, και είπε:

— Όρσος, κύριε, τα τρία έκα-τομύρια...

— Σ' άγαπώ, Ζώρς!... Σ' άγα-πώ!

— Αν με πιάσουν σ' άτιμωσθή! τραύλισε έκείνος.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΜΑΛΤΑΣ

Οι θρυλικοί ιππότες και η Έλληνική Επανάσταση. Μία συνθήκη του Τάγματος των Ιπποτών με την Έλληνική Κυβέρνηση. Οι ιππότες έτοιμοι να ξεσπάσουν για την Ελλάδα. Στέλνουν διπλώματα στους άνδρες που δεν έγινε ποτέ. Ο τσάρος 'Αλέξανδρος Α' και η μουσική οργανώσεως της Ρωσίας. Ένας μυθιστορηματικός τάφος. Τι απέκαλυψαν μετά 100 έτη οι Μπολσεβίκοι, κλπ.

Ο δεύτερο έτος της Έλληνικής Επανάστασης, η προσωρινή κυβέρνηση άπεράσισ να επωφεληθεί της μεγάλης συνδιασέψεως, που έγινε στη Βερόνα της Ιταλίας, για να ζητήσει τη βοήθεια των ηγεμόνων της λεγομένης Τριπλής Συμμαχίας. Έπαιρτο, άπολυτομένη από τον θρυλικό μητροπολίτη Παλαιών Πατρών Γερμανό, από τον Γεώργιο Μαυρομυχάλη και τον 'Ανδρέα Μεταξά, θα πήγαινε στη Ρώμη και θα ζητούσε τη μεσολάβηση του ισχυρού Πάπα Πίου Ζ' για την Έλληνική υπόθεση. Οι άπεσταλμένοι είχαν την άδεια να υποσχεθούν ακόμη και παραχωρήσεις στο ζήτημα της ενώσεως των δύο εκκλησιών, για να εξασφαλίσουν τη συνδρομή του Ποντίφηκος. 'Αλλά ο αντιπρόσωπος της Αυτοκρατορίας ένηργησε να έμπεδοθή στους τρεις Έλληνες να πείσουν στη Ρώμη. Τότε, ο φιλέλληνας Γάλλος άξιωματικός Ζουρνταίν, που συνάντησε τους τρεις άπεσταλμένους, τους συνεβούλευσε να ζητήσουν η άγωνιζόμενη 'Ελλάς τη βοήθεια του περικυμένου Τάγματος των Ιπποτών της Μάλτας, που είχε την έδρα του στο Παρίσι. Κι' επειδή οι τρεις άπεσταλμένοι δεν μπορούσαν να ταξιδέψουν στο Παρίσι, ανέλαβε να πάει αντί αυτών ο ίδιος φιλέλληνας.

Ο 'Ανδρέας Μεταξάς έγραψε άμέσως και έδωσε στον καπετάν Ζουρνταίν έπιστολή, με την όποιαν του παρείχε πληρεξουσία για δάνεο στο Παρίσι και γ. κ. κ. για κάθε τι, που θα μπορούσε να όφελει τον έλληνικό άγώνα. 'Όταν έπληξε ο Ζουρνταίν στη Γαλλία, έμαθε περίεργα πράγματα. Μία φοβική συκοφαντία ήταν χυμένη παντού, δηλαδή της τρομοκρατικής διαθέσεως του φιλελληνικού κόσμου. Οι Τουρκόφιλοι της Δύσεως είχαν καταφέρει να παραστήσουν τους Έλληνες ως όπαδους του Καθολορισμού, δηλαδή της τρομοκρατικής εκείνης οργανώσεως, που ήταν άνάλογη με τους σημερινούς κομμουνιστές. Παρίσταναν τους άγωνιζόμενους Έλληνες ως ληστές, δολοφόνους, έχθρους κάθε ήθους, θρησκείας, τάξεως, χειροτέρους από τους τωρινούς Μπολσεβίκους. Έλεγαν ότι οι Έλληνες ήταν συνεννοημένοι με τους Ιταλούς Καθολικούς να σκοτώσουν όλους τους ήγ. γ. μ. της Εύρωπης και να νομιμοποιήσουν τη ληστεία και την πολιτική δολοφονία. Κατάληκτος ο Ζουρνταίν, ανέλαβε το έργο του διαφωτισμού. Έμφυσάσε άσθρα και διαμυρμιγές στα κυριότερα φύλλα και έξωριζε τον πολιτισμένο κόσμο να μη δώσει πίστι στις έλαινές αυτές συκοφαντίες.

Έπειτα ο Ζουρνταίν άρχισε συ-

νεννοήσεις με το Τάγμα των Ιπποτών της Μάλτας, με το σκοπό να κινήσει τη συμπάθεια του ύπερ της Έλληνικής Επανάστασης. Το Τάγμα αυτό, που είχε και την έπωνυμία «Τάγμα των Ιπποτών της Ρόδου» και του 'Αγίου 'Ιωάννου του 'Ιεροσολυμίτου — είχε άλλοτε την έδρα του στη Ρόδο, επί 213 έτη. Εκεί είχε προαχθεί με άφάνταστο ήρωισμό ύπερ της χριστιανικής πίστews, ως ότου, στα 1522, ο σουλτάνος Σουλείμαν έκανε μεγάλη έκστρατεία κι' έδιωξε τους Ιππότες από τη Ρόδο. Οι Ιππότες κατέφυγαν τότε στη Μάλτα, εγκαταστάθηκαν εκεί και άρχισαν νέους άγώνες κατά των Μουσουλμάνων. Έντοιστες, το Τάγμα είχε πάντα καρφωμένα τα μάτια του στη Ρόδο ή σε άλλη νήσο της 'Ελλάδος και πολλές φορές έπελερχον να εγκαταστήσει κι' εκεί άπολυτομένης, για να μορφή να μάχεται άπολυτομένης εναντίον των έχθρων του χριστιανισμού. 'Όταν όμως η Μάλτα κατελήφθη από τους Άγγλους, στα 1800, το Τάγμα των Ιπποτών έλαβε να έχει πολιτική ύπαρξη και μετέφερε την έδρα του στο Παρίσι, με την έλπίδα να αναδιοργανωθεί και να συνεχίσει τις άρατες παραδόσεις του.

'Όταν ίδρύθη η 'Ελλάς. Πολιτεία, το Τάγμα των Ιπποτών ζήτησε να του έπαιρθεί να εγκαταστήσει στην Κέρκυρα. Της σχετικής διαπραγματεύσεως μάλιστα τις έκανε ο 'Ανδρέας Μονοεξίδης, χωρίς άποτέλεσμα. Ο Ζουρνταίν έξεμεταλλεύθη τότε τη ζωνή αυτή επιθυμία των άρχηγών του Τάγματος, και κατόρθωσε να συνολογήσει σύμβασεις μεταξύ της έπαναστατημένης 'Ελλάδος και των Ιπποτών της Μάλτας.

Είχε πολύ περίεργη η σύμβασις αυτή. Είχε η πρώτη διλωματική συνεννόηση της Έλληνικής Επανάστασης για σύμμαχία μ' ένα από αδύνατον συγκροτημένο σώμα, που περιλάμβανε ως μέλη του τον άνοδο της άρχονταξής-δυναστείας. Νό ένα κομμάτι από τη σύμβασις : «...Το 'Ελληνικό έθνος, δικαίως φροντίζον περί της ελευθερίας του, λατρεύσεως αυτού με την άπόφασιν να έπασφέρη την λατρεία του Θεού Σωτήρος επί της 'Ελληνικής χώρας. Εκρίνε συμφέρον εις αυτό να συνεννοηθώ δια συνθήκης σύμμαχίας μετά του κυ-

ριάρχου Τάγματος του 'Αγίου 'Ιωάννου του 'Ιεροσολυμίτου. 'Επειδή δε και το ελεημένο Τάγμα είναι προορισμένο από της συστάσεως αυτού να μάχεται άνάσας προς όπερ άποσιν του Σταυρού και να προστατεύη τους χριστιανούς, έδεχθη προθύμως την πρότασιν της 'Ελληνικής Κυβερνήσεως. Προς τον σκοπόν τούτον, τα όψηλά συμβαλλόμενα πρόσωπα δυνάσαν ως πληρεξουσίου τους άκολουθούς : Το μόν κυρίαρχον Τάγμα του 'Αγίου 'Ιωάννου τον μαρκήσιον Νικόλαον Γασβρήλ λα Μερσίε, στρατάρχην της Αυτού Χριστιανικής Μεγαλειότητος του Βασιλέως της Γαλλίας, και τον κύριον 'Ιωσήφ ντε λα Πόρτ, στρατοπέδρχον του Αυτού, ή δε 'Ελληνική Κυβέρνησις τον κύριον συνταγματάρχην Ζουρνταίν...».

Με τη σύμβασι αυτή, οι Ιππότες της Μάλτας άνεγνώριζαν την άνεξαρτησία του 'Ελληνικού Έθνους, και την υποχρέωσι να βοηθήσουν με όμνη και χόρημα την ελευθερία του. Από την άλλη μεριά, η 'Ελληνική Κυβέρνησις έδινε την υποσχεσι ν' αναγνωρίσει έπισήμως, ως Κράτος, τα παλαιά δικαιώματα του Τάγματος επί των νήσων Ρόδου, Καρπάθου και 'Αστυπάλαιας. Μέχρις ότου όμως γίνη Κράτος η 'Ελλάς και εγκαταστήση το Ιπποτικό Τάγμα στα τρία αυτά νήσια, θα τους παραχωρήσει τας νήσους Σαπέντζα και Καρθάρα — που βρίσκονταν άπ' ότου της Κορώνης — και τη Σήρο στο Αιγαίο πέλαγος, για να εγκαταστήση το Τάγμα εκεί τους στρατιωτικούς σταθμούς και έξοσιλους του. Οι Ιππότες θα κρατούσαν τη Σήρο, ως ότου καταλάβουν τη Ρόδο.

Το Τάγμα των Ιπποτών άνελάμβανε να συνολογήσει δάνειο 10.000.000 φράγκων, είπερ των κοινών της Συμμαχίας συμπεριόντων. Από τα δέκα αυτά εκατομμύρια, τα τέσσερα θα έδινε στην 'Ελλάδα και τα υπόλοιπα θα τα χρησιμοποιούσε για την στρατιωτική του εγκατάστασιν στη Σήρο. Για να βοηθή το δάνειο αυτό, θα ύποθη-κύνονταν τα παραχωρούμενα νησιά. 'Επειδή όμως η συνθήκη απαιτούσε άποστήκη μυστικότητα, θα φαινόταν ότι το δάνειο θα συνολογείτο γ. α. λογαριασμό του 'Ελληνικού Κράτους. Η συνθήκη ύπογράφη στο Παρίσι στις 10 'Ιουλίου 1823.

Άμέσως το Τάγμα έστειλε στην 'Ελλάδα αντιπρόσωπό του τον Ιππότη της Μάλτας

Ιππότης της Μάλτας

πότη Φίλιππο Σατελαίν, γραμματέα της Καγκελαρίας του Τάγματος, για να συνολήση με τους άρχηγούς των Έλλήνων. Ο Σατελαίν έφερε και διπλώματα, με τα όποια άνομάζονταν Ιππότες της Μάλτας, άνωτάτου βαθμού, οι έξης : 'Αλ. Μαυροκορδάτος, ύπουργός των Έσωτερικών, Πέτρος Μαυρομυχάλης, ήγεμών της Μάνης και ύπουργός του Πολέμου, Λάζαρος Κουντουριώτης, πρώτος πρόξενος της 'Υδρας, 'Ανδρέας Μισούλης, ναύαρχος του 'Ελληνικού Στόλου, 'Ανδρέας Μεταξάς, ύπουργός της 'Αστυνομίας, και 'Εμμη. Τομπάζης, άντιναύαρχος. 'Ετσι, έξη από τους έπιστοτέρους Έλληνες, έγιναν Ιππότες της Μάλτας, τίτλος που έθεωρείτο τότε στην Εύρωπή δείγμα μεγίστης ευγενείας. Ο μαρκήσιος Σατελαίν συνόδευσεν τα διπλώματα αυτά με μακρύ γράμμα του, όπου έλεγε :

«Θά έλθωμεν εις βοήθειαν των Έλλήνων, εμφανίζοντες την σημαίαν μας και πάλιν εις το Αιγαίο πέλαγος, πολεμούντες κατά του κοινού έχθρου. 'Ημείς δε έμμεθα οι πρώτοι έθελμοι συνηγορί της άναγνωρίσεως παρά των Μεγάλων Δυνάμεων της 'Ελληνικής άνεξαρτησίας.

Το δάνειο των 10 εκατομμυρίων φράγκων, για πολλούς λόγους, δεν έπραγματοποιήθη. 'Επομένως η συνθήκη έμειν γράμμα κενρό. 'Ετσι, η 'Ελληνική Επανάστασις δεν βρήκε καμιά χρηματική βοήθεια από τους Ιππότες της Μάλτας. Έντοισ, όλες αυτές η προσπάθειες και προσπάθειαι η άμυστοις της μουσικής συνθήκης από το Ζουρνταίν, έγιναν άφορη ή στραγή ή προσοχή του κόσμου στην 'Ελλάδα, καθώς και η συμπάθεια του.

Πολλοί Εβραίοι, μέλη του Τάγματος του 'Αγίου 'Ιωάννου, άνηκοντες σε πλούσιες και ευγενικές οικογένειες, συντέλεσαν ν' άνομισή η οργάνωσις φιλελληνισμού σε όλη την Εύρωπή. Η χώρα που έδεχνε μεγάλη αντίδοσις κατά της 'Ελληνικής Επανάστασεως, ήταν η Ρωσία, γιατί ο 'Αλέξανδρος Α' ένόμισε ότι οι Έλληνες ήταν σε συνεννόηση με διάφορες μουσικές οργανώσεις της Ρωσίας, που ύπομεναν το Τσαρικό καθεστώς. Η ένέργεια όμως του Τσάρου βοήσάταν σε αντίθεσι με το κοινό αίτημα.

Οι Ιππότες της Μάλτας έκαναν σοβαρά διαβήματα να διαλύσουν την πλάνη αυτή του Τσάρου, αλλά ο 'Αλέξανδρος Α' ήταν κατελύ άγροιστο. Η μουσική έπαναστατική οργανώσεως είχαν πλημυρίσει τη Ρωσία και ζητούσαν τον άφανισμό της δυναστείας των Ροκινώφ. Ο Τσάρος άπεράσισε να προφυλάξη τη ζωή του, αφήνοντας να πιστευθή ότι πέθανε ! Κάποτε, λοιπόν, που βρισκόταν στο Ταϊράν, έβαλε μέσα σ' ένα κλωστό φέρετρο έναν πεθαμένο διαβόητο της σοματοφυλακής του, έπέστειρε την φήμη ότι ο ίδιος πέθανε, και έτσι,

ΕΝΑ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΧΑΛΑΣΕ ΚΟΣΜΟ

ΧΑΡΟΠΟΤΑΝΑ Κ. ΤΟΛΑΝΗ

ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΗΝ

ΙΓ'.

Σήμερα πειρά δεν συμβαίνουν οι εξωφρενισμοί αυτοί. Οι άνθρωποι συνηθάν. Έθεραπεύθη η ζωή, μ' όλες του τις δυνάμεις. Η νεότης είναι γεμάτη ζωή και ύγεια.

Δεν βρήκει... Δεν ενοιάζεται να εκπνεύση...

Ανιθέτως μάλιστα. Είναι γεμάτος ύγεια, γεμάτος σφρίγγος. Είναι έρωας ροδομάγουλος.

'Όταν έκυκλοφόρησε για πρώτη φορά ο «Βέρβερος» του Γκαίτε, οι έρωτευμένοι νέοι της εποχής, αντί να απολαύσουν άπλωσ το ρομαντικό αυτό... και τίποτε πέραν τούτου, έκαναν κατι το άφανίστως τερατώδες.

Διάβαζαν το έργο και κατόπιν έτερμάτιζαν τη ζωή τους!...

Είπε άπίστευτο και όμως άληθές.

Το βιβλίο αυτό έσκόρπισε γύρω του το θάνατο και τη συμφορά.

Απέλπιζε, αντί να τέρπη. Γιατί ήταν και το ίδιο νοσηρό.

Γιατί και αυτό το ίδιο τελειώνει με μία πιστολιά και με πολλά αίμα-α...

Το ίδιο συμβαίνει και μ' ένα άλλο ρομαντικό βιβλίο της Τελευταίας Έπιστολης του 'Ιακώβου. 'Ορτις του Όθγου Φοσκόλου.

Παντού η κακή και στραβή αντίληψις του έρωτος.

Παντού η νοσηρότης. Γιατί τα βιβλία του καιρού εκείνου δεν ήταν παρά αντίγραφα της τότε ζωής. Κι' η ζωή τότε ήταν νοσηρή, άρρωστη, γεμάτη άπελπισία.

Σήμερα όμως — όπως είπα και παραπάνω — τα πράγματα έχουν άλλαξει.

Οι έρωτευμένοι νέοι δεν αυ-

τό φευδόνιμο, άποτραβήχτηκε σ' ένα μονοτέλει του Κανκάνου, όπου πέθανε — πραγματικώς τη φορά αυτή — ύστερα από 12 χρόνια.

Όταν, από όλιγαν έτών, οι Μπολσεβίκοι άνοιξαν τους οικογενειακούς τάφους των Ροκινώφ, βρήκαν τον τάφο του 'Αλεξάνδρου Α' άλειο. 'Ετσι πιστοποιήθηκε το γεγονός που άναφέραμε παραπάνω.

Όποσδήποτε, μετά την άπομάχησιν του 'Αλεξάνδρου Α' από το θρόνο, στη βασιλεία του διαδόχου του Παύλου Α', οι Ιππότες της Μάλτας μπόρεσαν να κινήσουν και της Ρωσίας τη συμπάθεια για την 'Ελληνική Επανάσταση.

τοκτονούν.

Η έρωτευμένες νέες δεν πέφτουν στη θάλασσα.

Σήμερα απολαμβάνει κανείς τη ζωή, μ' όλες του τις δυνάμεις. Η νεότης είναι γεμάτη ζωή και ύγεια.

Φτάσαμε βέβαια στο άλλο άκρον. Μας τραβού, τα όπορ μέχρις εξαντλήσεως και θανάτου. Γ' αυτό εύχης έργον θα ήταν αν άκολουθούσε κανείς εν μέτρω τα όπορ.

Μιλώ ιδιαιτέρως για τις νέες.

Τα σημερινά κορίτσια έχουν άφηνάσει. Έγκατέλειψαν το σπίτι χάριν του στίβου. Άλλά αυτό δεν το βρίσκω σωστό.

Φυσικά μία νέα δεν πρέπει να είναι προφυματική. Ούτε ίσχυη σάν μακαρόνι, ούτε άπελπισμένη, ούτε ρομαντική μέχρι παραφροσύνης.

Πάν μέτρον άριστον», έλεγαν οι άρχαιοι «Έλληνες.

Θά ήθελα δηλαδή τις νέες όλιγώτερο όρημτικές στα ζητήματα τών, όπορ. Τα πρωταθλήματα είναι για τους νέους. Για τις νέες υπάρχει ένας και μόνος στίβος, στίβος ιερός : Το σπίτι

Την ίδια συμβουλή που δίνω παραπάνω στους νέους περί όλων αυτών, θα έπρεπε να την δώσω πρωτίστως στις γυναίκες.

Ναι, δεν συνιστούν καθόλου μία κυρία ή μία δεσποινίδα, οι έρωτες αυτοί του ποδιού, του πεζοδρομίου, της στιγμής. Γιατί κι' αν υποθέσουμε πως ανάδεις και φροντίζεις ένας τέτοιος έρωτας, με ταχυτητα άσπρης, πάντα ο νέος θάχει στα βάθη της συνειδήσεώς του ένα διστογμό, μία ύποψιν.

Μία ύποψιν τρομερή για τη γυναίκα που άγαπά, όδυνηρή γι' αυτόν.

Θά σκέπτεται δηλαδή πάντα πως η γυναίκα που τόσο «πρόχειρα» άγάπησε κι' άπ' την όποια τόσο «τυχαίως» άγαπήθηκε, δεν είναι δυνατόν να είναι άγνη, δεν είναι δυνατόν να είναι δυσπόρητη.

Κι' ότα, στον έρωτα γεννηθή στην καρδιά του έρωτευμένου η σκέψις αυτή, το άσθημα άρχίζει να παύει.

Έπειτα, ένας έρωτας για ν' άνάψη σε πυρκαϊά, για ν' έκρονή σάν ήσυχία, πρέπει να συναντήση δυσκολίες και άποστάσεις.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέ-
χεται...

Υγεία και νοικοκυρσύνη, να δυο στολίσια ύπέσχα και άνεκτίμητα για το σημερινό κορίτσι.

Και τώρα άπευθύνομαι στους νέους :

Μην έχετε μεγάλη έμπιστοσύνη στους έρωτες που πιάντε στους δρόμους, στα διάφορα κέντρα, στα σινεμά.

Μιά νέα, την όποια πρωτο-βλέπετε στο δρόμο και η όποια δέχεται ν' άρχισι μαζί σας ένα ειδύλλιο, είναι άδύνατον να είναι άφογος και άμεμπτος ήθικώς.

Τα σημερινά κορίτσια, θά μου πείτε, είναι προωδευμένα πολύ, έχουν λυτρωθή των παλιών προλήψεων. Ναι, αλλά από το σημείο αυτό, μέχρι του σημερινού, ούτε το καταντήματος να έρωτεύονται άψε-σβύσε στους δρόμους με άγνώστους, υπάρχει τεραστία διαφορά.

Και ο κεραυνοβόλος έρωτας; 'Ω, αυτός ο κεραυνοβόλος έρωτας! Έχω την ιδέα πως είναι περισσότερο θρόλος, διάδοσις, ήμη, παραμυθι και ελάχιστα

Περί όλων αυτών, η καρδιά είδοποιείται κατόπιν.

Και άναλαμβάνει να παίξη κι' αυτή το ρόλο της, αλλά κατ' άποδοτικόν τρόπο.

Κόρτε...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΕΝΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ "ΤΗΣ Χ. 42,"

Η πιο όμορφη περιπέτεια της κομής της Ναδίας Ρωμανόβιτς. Η έμπιστευτική αποστολή της στη Δρέσδη. Η γνωριμία της με το Γερμανό στρατιώτη Φράντς Λόισερ. Ο έρωας του λέχα γού "Εκκερ. Πώς γνώρισε τον ταγματάρχη Τούσσεν. Η κλοπή του σχεδίου των πυριτιδαποθηκών. Η καταδίωξη σε θάνατο των δυο Γερμανών αξιωματικών. Η δραπέτευσις της "Χ. 42" από το Γερμανικό έδαφος. Μία καταστροφή πολλών εκατομμυρίων μάρκων, κλπ. κλπ.

Γαλλίδα κατάσκοπος «Χ. 42», η κόμισσα Ναδία Ρωμανόβιτς δηλαδή, στ' «Α»-πονημονεύματάς της, τα οποία έβγαζε δώ και λίγο καιρό στο Παρίσι, αναφέρει και την ακόλουθη δραματική περιπέτεια της:

«Τον Ιούνιο του 1918 βρισκόμουν στη Δρέσδη, με μία μυστική αποστολή του γραφείου αντικατασκοπίας. Εκείνο τον καιρό, έπειδή είχε παρουσιασθεί μεγάλος αριθμός μαχητών, κομησών και βαρυνόντων, ή γερμανικές αρχές είχαν πάρσει να θαμπωνώνται από τα όπλα και την υπερβολική πολυτέλεια. Διενεργούσαν λοιπόν έναν αυστηρό έλεγχο στους διαφόρους ξένους και στους ουδέτερους, που κατέφταναν στη Γερμανία. Έτσι ενθουσιώμενοι ήταν να ξεγυμνώσουν με γυναικά εργατικά, παρά μία πλούσια, που ταξείευε σ' ιδιαίτερο διαμέρισμα του τράνου και μ' ένα δολικόλο επιτελείο θαυμαστών. Γι' αυτό κι' εγώ, για να γλυτώσω από κάθε επιτήρηση, ήμουν ντυμένη όσο μπορούσα πιο απλά και συνοδευόμουν από τη... «μυητέρα» μου, μία γρηά αλεπά της γαλλικής αντικατασκοπίας, η οποία έταζε θανάτωση στο ρόλο της. Κανείς φυσικά δεν μπορούσε να υποπτευθεί μία γρηά κι' ένα κορίτσι, που κατέφταναν στη Δρέσδη, για να γλυτώσουν το μακελειό του πολέμου. Έτσι ο έλεγχος των Γερμανών αξιωματικών έγινε χωρίς καμιά προσοχή κι' ούτε καταδέχτηκαν να μιάς κοιτάξουν, όταν περνούσαμε τα σύνορα. Πρώτη φορά, όμως, ότι είχα ξεγυμνωθεί με τόσο ειλικρίνεια από τα χέρια τους. Οι αξιωματικοί είχαν άρκεση να ρίξουν ένα μάτι στο πλάσιό δε-αυτήριό μας. "Υστερα μιάς άρσης να κυκλοφορήσουμε και μιάς έξοδου, για ν' άρσιωθουν στην εξέταση των πλοσίων ξένων. Είχαν την πληροφορία ότι θα έφτανε στη Δρέσδη ή περίφημη κόμισσα Ναδία Ρωμανόβιτς, που ήταν φημισμένη σ' όλη την Ευρώπη για τα πλοσθή της και την όμορφιά της. Μία ατύχως τούς ενδιέφερε περισσότερο ή άλλη ιδιότητάς της. Γιατί ή όμορφη κόμισσα — εγώ ή ίδια δηλαδή — ήταν ή συστατική «Χ. 42», ή επικίνηση αντί-

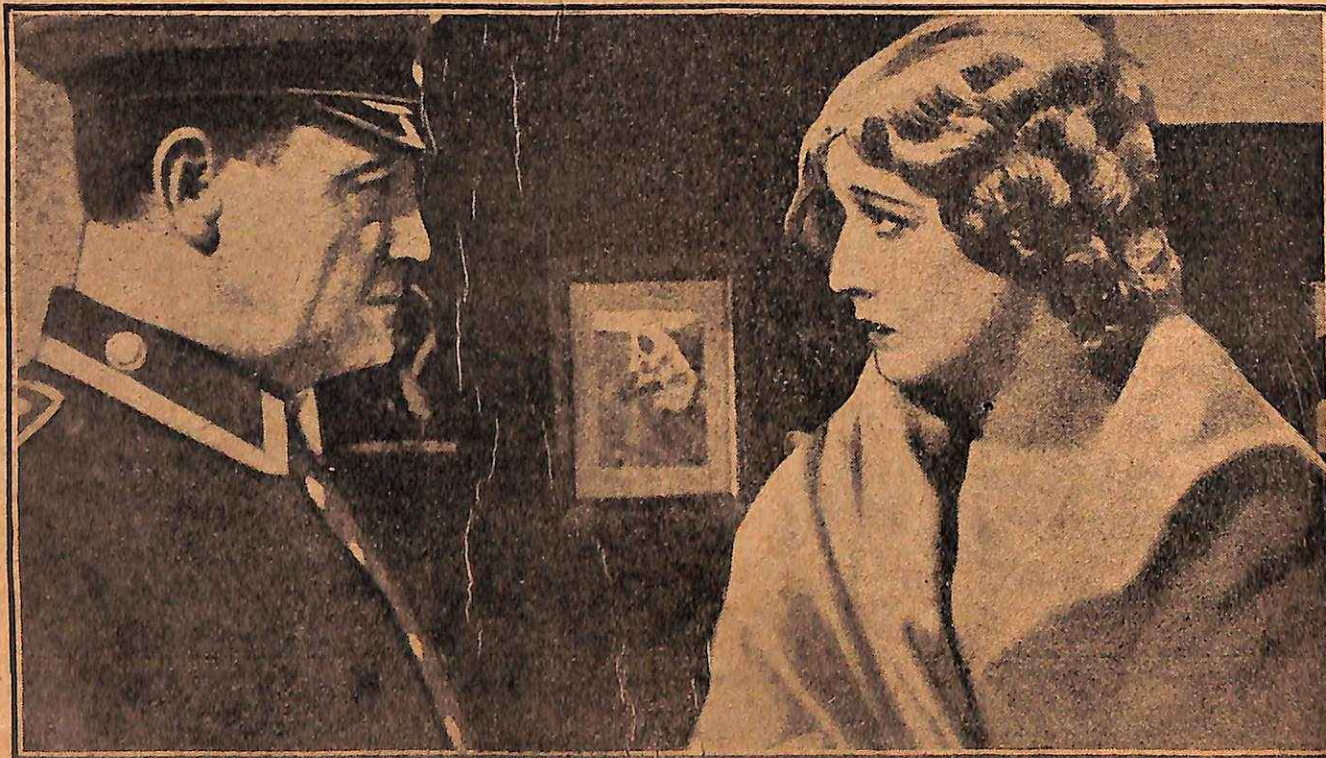
παύς της «φρουράς» Ντόκτορ. Η ίδια μάλιστα ή Ντόκτορ ή ή Άννα Μαρία Λόισερ, όπως λεγόταν πραγματικά, τούς είχε διαβάσει από το Παρίσι την πληροφορία ότι ή «Χ. 42» θα έβγαζε έναν χάρτη των πυριτιδαποθηκών, για να τον παραδώσει στους συμμάχους. Και, καθώς καταλαβαίνατε, ή «φρουρά» Ντόκτορ ήταν κατά μία πληροφορημένη. Κι' αυτή ακριβώς ήταν ή αποστολή μου: να κλέψω το σχεδιάγραμμα των πυριτιδαποθηκών του γερμανικού μετώπου.

«Αν το κατάφερα, θ' άρχιζε κατόπιν μία έπιδραση αεροπλάνων στο γερμανικό έδαφος, για να τις καταπορεύουν με τις βόμβες τους, έπειδή όμως ήξερα ότι ή Ντόκτορ ήταν στο Παρίσι κι' ότι ασφαλώς θα ήξερε ότι πήγαινα στη Δρέσδη, προτίμησα να μεταμφεσθώ σε μία απλοή χωριατοπούλα και να πάω ακόμη ως μητέρα μου και την γρηά Ζακλίν Μπουσέλ, για να με βοηθήσει στο έργο μου. Δυστυχώς όμως, αν είχα γλυτώσει τον κίνδυνο της μυστικής υπηρεσίας, μ' έπειλυνε όστόσο ο κίνδυνος της μορφίας μου! Οι Γερμανοί στρατιώτες, που γυρζαν από το μέτωπο, ήσαν βάνουσι, κτηνώδεις, κι' δεν άνοιγαν κανένα. Έπαιρναν τις γυναίκες από τα τραίνα, τις κακοπαύσαν κι' έπειτα τις εγκατέλειπαν στους διάφορους σταθμούς, άληθινά σωματικά και ψυχικά τρελά. Η γρηά Μπουσέλ, λοιπόν, μού πρότεινε τότε να παραμορφωθώ, για να γλυτώσω απ' αυτό τον κίνδυνο. Μοντελούσα κι' εγώ το πρόσωπό μου και άφηνα άχρύνισα τα μαλλιά μου κι' έβγα τόσος άποκευσι-

κή, ώστε προκαλούσα την άηδία... Κι' όμως, ένας Γερμανός στρατιώτης, που ήταν όρντινάντος του άποπιστού του στρατηγού Φέντμερ, δεν ένοιαζε να ξεκολλήσθ από το κοντά μου. Άναγκάσθηκα να άποστώ τόν... έρωτά του και να διχτώ τη φίλτα του. Θά το πατέψω: Ήταν ο μόνος ευγενής Γερμανός στρατιώτης. Έγινε μ' άδεια στη Δρέσδη, όπου μέναν οι γονείς του. Όταν έμαθε την άστορία μου, ένδιαφέρθηκε πάρα πολύ για μένα.

—Καθώς καταλαβαίνο, μού είπε, είσαι ένα φτωχό κορίτσι και θές να εργασθής για να συντηρήσής τη μάνα σου. Θά προσπαθήσω να σε βοηθήσω. Ένας φίλος μου είχε έμπιστάτης σ' ένα εργοστάσιο πυρομαχικών. Έπειδή είσι οι άνδρες σήμερα βρίσκονται στον πόλεμο, τις περισσότερες δουλειές τις κάνουν ή γυναίκες. Θά το μιλήσω να σε πάω και σένα εκεί πέρα.

Εγώ τον ευχαρίστησα και δέχτηκα τη συντροφιά του. Μόλις φτάσαμε στη Δρέσδη, με πήγε στο σπίτι του, με συνέστησε στους δικούς του και μ' εγκατέστησε εκεί πέρα. Έπειτα πήγε να συναντήσθ τον άξιωματικό του. Τόση δεν ήσαν ή μαρία του, ώστε μία μέρα με παρουνόισε σ' αυτόν. Ο λοχαγός του, μάλιστα μ' άντικρυσε, τα έχασα από την όμορφιά μου. Μού έκανε χίλιες δυο περιποιήσεις και με παρακάλεσε να πηγαίνω συχνά να τον έπισκέπτομαι. Δέχτηκα πρόθυμα αυτή την πρότασή του. Κι' έτσι, σιγά σιγά, ο λοχαγός έγινε αυτός πια ο κηδεμών μου και για να γλυτώσ ή τις γρήνιες του Φράντς, τόν έστειλε μία ώρα άρχητερα στο μέτωπο κι' έμένα, μαζί με την «μυ-

Μόλις μ' άντικρυσε, τα έχασα από την όμορφιά μου...

τηρά» μου, μ' εγκατέστησε σ' ένα όμορφο διαμέρισμα.

Ο λοχαγός Χέμπερ Έκκερ ήταν τώρα τοσέλλά ερωτευμένος μαζί μου. Έκανε όλες τις ιδιότητες μου, μ' είχε συστήσει σ' όλους τους άξιωματικούς του επιτελείου και μού είχε τόση έμπιστοσύνη, ώστε συζητούσε μαζί μου τα άπορα μυστικά του γερμανικού στρατού. "Οι" αυτά, βέβαια, έγώ τα δέδιθα στους συμμάχους και πείριμενα την κατάρληλη ευκαιρία να βρω τον περίφημο χάρτη των πυριτιδαποθηκών. Κι' αυτή ή στιγμή δεν άργησε να έρθη.

Μία μέρα ο Έκκερ μού συνέστησε τον ταγματάρχη Τούσσεν, ο οποίος κρατούσε όλους τους έμπιστους χάρτες του επιτελείου. Αυτός ο άνδρας ήταν ό,τι μού χρειαζόταν. Χωρίς να προδωθώ, άρχισα λοιπόν να τον φλερτάω, και δεν άργησα να τον κάνω να μ' ερωτευθώ. Κι' όπως ήμουν τολμηρή, τον δέχομουν και σ' αυτό άκόμη το διαμέρισμα του Έκκερ.

Μία μέρα όμως ο λοχαγός έμαθε τις σχέσεις μας. Τρελλός από την άπειρία του τότε, μού έκανε μ' έωση σκληρή έπιτοπία και με φόβησε ότι θά με σκοτώνει. Έπειδή πλησίαζαν ή μέρες που θά έκανα το «έξοδό» μου, έστειλα έξω από τα σύνορα τη γρηά κατασκοπία μου. Έπειτα ήλθωσα καθαρά στο λοχαγό Έκκερ να μιάς άδειάσει τη γρηά κι' άρσιώθω στην έρωτα του ταγματάρχη Τούσσεν. Ο έρωας μου ήλθε σ' όσες μέρες, όσες μού ήσαν άρκετές για να κλέψω το περίφημο σχέδιο και να τ' άποστέλω στους συμμάχους. Κανείς δεν μ' είχε υποπτευθεί. Κι' όταν μαθεύτηκε ή έξαφάνισή του σχεδίου, όλοι νόμισαν ότι το είχε κλέψει ο λοχαγός Έκκερ, για να έκδινηθί τον ταγματάρχη Τούσσεν. Τόν συνέλαβαν λοιπόν και χωρίς πολλές διαδικασίες, τόν τουφέκισαν. Έπειδή όμως κι' ο Τούσσεν θεωρήθηκε ύπεύθυνος, άκολούθησε κι' αυτός την τύχη του ζυλόντιου φίλου μου. Έγώ δεν είχα πια καμιά δουλειά στη Δρέσδη. Κατόρθωσα λοιπόν να προμηθευθώ ένα διαβατήριο και να τ' άκούσω, πριν οι Γερμανοί κατασκοποήσουν τον στρατόδικό μου, άπό λίγες μέρες ήλι ή Γερμανία είχε άναστασθή. Τα συμμάχια αεροπλάνα, άνηφάντα κάθε κίνδυνο, είχαν πτάξει πάνω από τις έβρυνες γραμμές κι' είχαν άνατινάξει όλες τις πυριτιδαποθήκες. Η ζήμίες ήσαν άνιπολόγιτες. "Οι" οι μυστικοί πράκτορες ήσαν λισαίει από το κακό τους και μάταια προσπαθούσαν να εξακριβώσουν με ποιά τρόπο ή κόμισσα Ναδία Ρωμανόβιτς είχε καταρθείσει να κλέψη αυτό το σπουδαίο έγγραφο του επιτελείου. Γι' αυτό θεώρησα ύποχρεωσέ μου να τούς πληροφορήσω σχετικάς, τώρα που ο παγκόσμιος πόλεμος είναι πια μιά άνάμνηση. Ένα έφιαλτικό όνειρο, που έπασε. "Οστόσο ακόμη και σήμερα δεν μπορώ να ξεχάσω τόν Γερμανό στρατιώτη Φράντς Λόισερ, στην άγάπη του όποιον όφειλω την έλευσία μιάς από τις πιο έπικίνδυνες άποστολές μου».

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

ΠΩΣ ΝΙΚΗΘΗΚΕ Ο ΚΑΡΠΑΝΤΙΕ!

Ο άθλητισμός και ή «ματασάργκε» του!... Η «κομπίνες» της ελευθέρας πάλης. Μία συνταρακτική άποκάλυψις. Η συμφωνία δυο περιφημών παλαιστών. Τα άπέκρυφα ένός ιστορικού «μάτς». Πώς νικήθηκε ο Ζωρς Καρπαντιέ, κλπ. κλπ.

άθλητισμός στην έποχή μας έπαψε πια να είναι μία «ευγενής άμιλλα». Σ' όλους τους άγώνες, σ' όλα τα «μάτς», τόν πρώτο λόγο 'έχει ή «κομπίνες» ή καλύτερα, για να μεταχειρισθώμε την τόσο έκφραστική και πασιγνώστη λαϊκή έκφραση, ή «ματασάργκε».

Εκεί που γίνονται ή περισσότερες ματασάργκες και οι περισσότεροι συνδυασμοί, είναι στην ελευθέρα πάλη και στην πυγμαχία.

Η ελευθέρα πάλη δεν είναι ποτέ ελλικρινής. Αυτή ή ιστορία άρχισε πριν από τόν πόλεμο. Οι θεαματικοί άγώνες των περιφημών παλαιστών Λωράν, Σάκμαν, Πόλ Πόν και Ραούλ, έπαιψαν άμέσως να προσελκύουν τόν φιλάθλων και τόν κοινό, από τη μέρα που μία άθλητική έφημερίδα δημοσίευσε τη φωτογραφία ένός συμβολαίου μετασά δύο περιφημών παλαιστών, τού Λωράν και τού Σάκμαν, στο όποιο καθοριζόταν έκ των προτέρων ποιος θά ήταν ο νικητής.

Σήμερα ή ελευθέρα πάλη δεν ένθουσιάζει καθόλου τούς Ευρωπαίους. Είναι γνωστόν, όμως ότι έχει ξετρελλάνει κυριολεκτικώς τούς 'Αμερικανούς. Περισσότερο να άναφέρει κανείς ότι όλες ή συναντήσεις είναι μεγαλοπρεπείς «ματασάργκες». Με άλλα λόγια, είναι μεγάλες έμπορικές έπιχειρήσεις, τών όποιων τα κέρδη μοιράζονται οι παλαισται και οι διοργανωτά τους.

Μά ή κομπίνες, ή «ματασάργκες», έχουν και τις τραγικές άναποδιές τους. Και σε μία τέτοια άκριβώς όφειλε την ιστορική ήττα του ο περίφημος Γάλλος πρωτοπυγμαχος Ζωρς Καρπαντιέ.

Ο άραίος πρωταθλητής τού κόσμου, τó είδωλο της Γαλλίας, έπρόκειτο να συναντηθί με τόν Σενεαλέζο πυγμαχο Μπάττιλινγκ Σίκι. Ο μαύρος ήταν ένας έπικίνδυνος αντίπαλος, ένας γίγας με σιδερένιες γροθίες. Μά ήταν πεισματάρης και έεροκέφαλος σάν μικρό

παιδί και δεν έννοιασε να κάνει μία συστηματική προπόνηση. Οι όργανωτά λοιπόν τού ιστορικού «μάτς» συμφώνησαν ν' άνακηρύξουν νικητή τού άγώνος τόν Ζωρς Καρπαντιέ. Στόν τέταρτο γύρο ο μαύρος Σίκι θά σαριαζόταν πάνω στο ριγκ νόκ-άουτ. Αυτή ή ματασάργκα κανόνισθηκε μ' ένα συμβόλαιο και με κάθε λεπτομέρεια, σάν κινηματογραφικό σενάριο.

Ο Καρπαντιέ, βέβαιος για τη νίκη, δεν προπονήθηκε καθόλου. Γύριζε τη νύχτα στα έσθια κέντρα της Μονμάρτης, διασκεδάσε με τις όμορφες θαυμάστριές του και περίμενε τη μέρα τού εύκολου θριάμβου τού. Αντιθέτως ο Σίκι είχε άλλ-

λάξει. Κανείς δεν μπόρεσε να μάθη ποτέ ποιά ήσαν ή αίτια αυτής της μεταμορφώσεως. Και τó γεγονός είναι: "Οτι ένώ ο «μάντζέρ» τόν τόν θεωρούσε ξωφλημένο, ο Σίκι έπροπονεύτο τη νύχτα, κρυφά από όλο τόν κόσμο. Έτσι από τά μεσάνυχτα έτρεχε κατά μήκος των όχθων τού Σηκουάνα, για να έχη καλή φόρμα στην άνοχη κι' έπαιζε μπόξ με τη θεά του. Ο κόσμος λοιπόν που τύχαινε να τόν συνανήσθ, τó έβλεπε στα πόδια πανικόβλητος, γιατί νόμιζε πως είχε να κάνει με κανένα

τρελλό άπάχη!... Την μέρα τού «μάτς», οι πρώτοι γύροι ήσαν μονάχα θεαματικοί. Ο Καρπαντιέ και ο Σίκι ήσαν ισόπαλοι. Ο Σίκι, σκυμένος, δέχονταν τις γροθίες τού Καρπαντιέ μ' ένα παράξενο χαμόγελο.

Αξάφνα όμως, στο «ρεπό» τού τρίτου γύρου, ένας μπόξερ που έστεκε κοντά στο Σίκι, τού μούρσισε: —Εμπρός! Τί περιμένεις; Δεν βλέπεις λοιπόν ότι ο Καρπαντιέ έχει χάσει τη φόρμα; Ζωήρεψε τó παγνίδι σου. Κάρφωσε καλά τις γροθίες σου! Θά γίνης πρωταθλητής τού κόσμου! Άκούε! Πρωταθλητής τού κόσμου! Τίς τó ο κόσμος!

Αυτά τα λόγια ήλέκτρισαν τόν Σενεαλέζο πυγμαχο. Ο Σίκι χύμησε πάνω στόν αντίπαλό του, με τήν άπόφασή να τόν νικήσθ, άδία δυνες άποστολές του. Ο γόνος πρωτοπυγμαχος φωνάτας για τη Ζωρς Καρπαντιέ.

Κι' έτσι, έξ ατίας μιάς ματασάργκες έχασε τόν τίτλο τού, ο γόνος πρωτοπυγμαχος φωνάτας για τη Ζωρς Καρπαντιέ.

ΛΑΚΩΝΙΚΑ

PENNIES ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Είκοσι χιλιόμετρα μακριά από τόν Σαν Άντόνιο, στην πολιτεία τού Τέξας, τέλειωσε τó μεγαλύτερο και τó πιο ύποδειγματικό άεροδρόμιο της έποχής μας. Είναι μία σωστή πόλις με τρείς χιλιάδες κατοίκους, που άποτελούν τó τεχνικό προσωπικό τού άεροδρομίου και στην όποια υπάρχουν ύπόστεγα για πεντακόσια αεροπλάνα! Αυτό τó νέο έργο των 'Αμερικανών πρόκειται να τó θαυμάσουμε σ' ένα νέο φίλμ τού Ουάλλας Μπέρνι, τού όποιου όλες ή σκηνές είναι άφιερωμένες στην αεροπορία. Τό άεροδρόμιο τού Σαν Άντόνιο έχει, εκτός τών άλλων, κι' έναν τεράστιο φάρο δυνάμεως τεσσάρων εκατομμυρίων κερίων, ο όποιος φωτίζει έκτυφλωτικά σ' άχτίνα σάραντα πέντε χιλιόμετρα!...

Ο Φράνκο Ιόν, ο θανής τού Χόλλυγουντ, λανσάρε τώρα μία καινούργια γραβάτα, ή όποια είναι μαύρη με μεγάλες κόκκινες βούλες κι' ή όποια δίνει έναν πολύ παράξενο τόνο στην κομψή εμφάνισή του. Πολλοί βέβαια από τούς 'Αμερικανούς έσπευσαν να τόν μιμηθούν. Έτσι σήμερα ή μόδα της μαύρης μεταξωτής γραβάτας με τις κόκκινες βούλες έχει κατακτήσει τó Νέο Κόσμο και άσφαλώς πολύ γρήγορα θά διαδοθί και στους δανδήδες της Ευρώπης και της Άθήνας. Καλώς νά-θ-η!...

Στά «στούντιο» της Παραμούντς τελειώνει αυτές τις μέρες τó «γύρισμα» της νέας ταινίας ο 'Ηθοποιός, στην όποια πρωταγωνιστούν ή 'Ελίζα Λόντι κι' ο Άδόλφος Μανζού.

Στά 'Ιταλικά «στούντιο» έπίσης τέλειωσε κατ' αυτές ο 'Ναπολέων, ένα από τά μεγαλύτερα και τά πιο όμορφα φίλμ της έποχής.

Συμφωνία τού «μάντζέρ» του. Δεν συλλογίζονται πια τίποτα άλλο, παρά τόν τίτλο τού πρωταθλητού τού κόσμου, τή λουλούδια των θαυμαστών, τά άρθρα τών έφημερίδων, τή δόξα, τόν θρίαυβο. Κι' έτσι, μία δυνατή γροθιά του, που υποροδσε να σκοτώσθ ταύρα, βόηκε τόν Καρπαντιέ στο σάβαν.

Ο πρωταθλητής τού κόσμου σφραγίστηκε άμέσως πάνω στο ριγκ νόκ-άουτ!

Ο κόσμος για μία στιγμή έχασε. Έπειτα, μέσα σ' ένα άπερίγραπτο πανδαμόνιο, ο διατήτης μέτρησε τά δέκα δευτερόλεπτα και άνεκέρυσε πρωταθλητή τού κόσμου τόν Σενεαλέζο Μπάττιλινγκ Σίκι!...

Κι' έτσι, έξ ατίας μιάς ματασάργκες έχασε τόν τίτλο τού, ο γόνος πρωτοπυγμαχος φωνάτας για τη Ζωρς Καρπαντιέ.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ποιά είναι η ιδανική σύζυγος;

ΚΑ

(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ)

Ο κ. Γ. Σ. Μ. (Ηράκλειον - Κρήτης) :

«Αγαπώ η τ η «Οικογένεια».

«Στο ερώτημά σας «Ποιά είναι η ιδανική σύζυγος, απαντώ κι' εγώ ότι η ιδανική σύζυγος για μένα είναι αυτή που θα μου είνε άφοσιωμένη και θα συμφωνή με τον χαρακτήρα μου».

Γ. Ε. Μ.

Ο κ. "Αγγελος "Ορέστης μās γράφει:

«Αγαπητή «Οικογένεια».

«Δεν ήθελε, σās παρακαλώ σίς σελίδες σας και την ταπεινή γνώμη ενός από τους τόσους άναγνώστες σου. 'Ιδανική σύζυγος για μένα θα είνε μια γυναίκα που θα συγκεντρώνη σάνα ψυχικά χαρίσματα, που θα έχη ψυχή μέντοιμ και θα μαντεύη όλες μου τις επιθυμίες, μια γυναίκα με μόρφωση ά-νάλογη με τη δική μου, που θα νοιώθη χωρίς ύστεροβουλία την ά-γάπη, μια γυναίκα υπερίσχυη, που θα μπορέ να στέκεται πάνω από κάθε ταπεινή επιθυμία. Μια γυναίκα τέλος που θα αγαπά την ή-συχία και τη γαλήνη. Θέλω δηλαδή να είνε ένα έξωτικό λουλούδι παραμυθένειον τόπον που να σκορπίζη με την μυρωδιά του την ειρήνη. Με έκτιμησι. "Αγγελοσ "Ορέστης».

Ο κ. ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΔΑΣΚΑΛΟ-ΠΟΥΛΟΣ (Αθήνα) μās γράφει:

«Κύριε Διευθυντά, Για μένα ιδανική σύζυγος θα ήταν ένα κορίτσι νόστιμο ως 25 χρονών, καλόκαρδο με καλή ύγεια, μορφωμένο και ή-θικό. Αυτά είνε, κατά την γνώμη μου, τα προσόντα της νέας, που μπορεί να γίνει η ιδανική σύζυγος ενός νέου, ό οποίος θα έχη τα ίδια και αυτός χαρίσματα. Μ' έκτιμη-σιν. Π. Δασκαλόπουλος».

Ο κ. Μ. ΧΩΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ (Νέα Κοκκινιά - Πειραιώς) μās απαντά:

«Αγαπητή «Οικογένεια».

«Ζητείτε να μάθετε τη γνώμη μας για την ιδανική σύζυγο. Φαν-τάζομαι όμως ότι και σεις οι ίδιοι που μās ρωτάτε, θα έχετε παρή-σειρα από τās ιδανικές συζύγους. 'Ωστόσο επειδή δεν έχω κι' εγώ άσχημη διαλέξει την ποθητή μου σύ-ζυγο, θα προστιμούσα εκείνη που θα μ' έκανε να την αγαπήσω με όλη τη δύναμη της ψυχής μου για να μπο-ρώ να της συγχωρώ τās θλαστώμα-τά της».

Μετά, τιμής

Μ. Χωριανόπουλος

Ο κ. ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΗΤΣΕΑΣ (Θεσσαλονίκη) μās

γράφει:

«Αγαπητή «Οικογένεια».

«Δράττομαι της ευκαιρίας να σου εκφράσω την χαρά μου και την εκ-τίμησιν μου για τās λίγες ξεχωρι-στές από τής άλλες ώρες που μου δίνης κάθε βδομάδα με τὸ διάβα-ριά σου. Δέξου λοιπόν την γνώμη μου για την ερώτησί σου «Ποιά είνε η ιδανική σύζυγος»!

«Θα είνε, κατά την γνώμη μου, η γένεας, και τὸ εκπαιδευμένο είνε-λη. Μά η απάντησις; Τι δύσκολη στ' αλήθεια! 'Ιδανική σύζυγος! Κατ' ἐμὲ λέξεις ἀρηρημένες, χω-ρίς έννοια, χωρίς τίποτε».

«Θηλικά, που ὁ προορισμός σας στὸν κόσμο είνε ἡ με κάθε τρόπο ἀνδροφιλία, ἡ να διαλέξη κανείς ἀπὸ σās; Ποιά είνε τὸ ιδανικὸ σας μεταπολεμικὸ; Ποιά ἀπὸ σās μπορεί να ἀφοσιωθῇ ἀποκλειστικὰ σήμερα στὸν ἄνδρα, μοιράζοντας μαζί του τὴν εὐτυχία και τὰ πλού-τη, ἡ τὸν πόνο και τὴ δυστυχία;

«Ποιά περίπτωσις ἡ ποιά παρά-δειγμα θα μās πείσῃ πὸς τὰ ση-μερινὰ ἐρωτικὰ δυνάμια (θηλικά) ἔστω στή μία ἀπὸ τās ἄνω περι-πτώσεις βολώνονται στὸ ἔθος τους; Γέλασα με τὴν καρδιά μου δια-βάζοντας τās ἀπαντήσεις τῶν θηλι-κῶν στὸ ἀγαπητὸ «Μπουκέτο» θέ-λετε λοιπὸν τὴ γνώμη μου σχετι-κῶς; «Οὐκὲς βλαβεῖται! Καὶ νὰ γιατί. 'Αφὸς τοὺς ἐδόθη ἡ εὐκαι-ρία, για μὰ φορὰ ἔστω, νὰ κρύ-

ψουν τὴν μαύρη τους ψυχή, δὲν ἐ-παφελούνται αὐτῆς για νὰ ἀραδιά-σουν διάφορα ψέμματα πὸς τὸ κε-φάλι τους καταπληκτικῶς εὐκαί-α γεννὰ, μὰ φανερώσουν κοινὰ ἐντε-λῶς όλες, πρῶτα τὴν φιλοχρημα-τικὴν τους και δεύτερα τὴν διεστρα-μένην τους ψυχή».

«Πὸς θέλω τὴν ιδανικὴ γυναίκα; 'Εστω, τὴν θέλω με λυρὶ κοσῶ-ρον καὶ με μοντέρνα γάτας, νὰ φο-ρῇ στὰ πόδια της τσαρούχια, νύχη ὀμορφῇ καμπούρα και νὰ παί-ζει φλογέρα. Τὰ μάτια της νὰ μοιά-ζουν με πεπόνια τῆς Μπαρμινας και ἡ μύτη της... ἡ μάλλον νὰ μὴν έχη μύτη. Αὐτὸ τὸ σύνολον ἀρκεί. Γιατὶ ἔχουν ἄσχημη ὑπερηφάνια, ὑπο-λόγητα, κακὴν ἐκείνη, ἀδυστοχία, ἀναιδία, μοιγιά, νευρασθένεια κλ. Ἄνευ πὸς ἡ γυναίκες είνε τὸ ἀσθε-νὲς φύλο. 'Οχι. βροντοφωνῶ δχι. οἱ ἄνδρες είνε φύλον ἄσθενες. 'Η-οὐτοτρόπως δὲ δὲ καταστῇ και ὁ μετὰ τὸν γάμον μās βίος εὐτυχῆς και ἀνέμελος».

Μετ' ἐκτίμησεως

Γεώργ. Δ. Οικονομίδης»

Ο κ. ΤΖΩΡΤΖΗΣ (Κων/πολις)

μās γράφει:

«Αγαπητή «Οικογένεια».

«Εθε-ώρησα καθῆκόν μου, ὡς ταπεινὸς ἀναγνώστης σου, ν' ἀπαντήσω κι' ἐγὼ στήν ερώτησί σου περὶ τῆς ιδανικῆς συζύγου. 'Ιδού λοιπὸν ἡ γνώμη μου γι' αὐτήν:

«'Ιδανικὴ είνε ἡ γυναίκα που ε-νε ξανθιά, ὀμορφῇ, ὑψηλή, κομψή, προκλητικὴ, πεταχτή, ὑπομονητικὴ σὲ... κάθε τι, ἀδιάφορη στὰ πέν-τα, ντυμένη πάντα σὲν, λιγδὰ κου-τή, ἀρηρημένη... ἄδωα και προ-κίμενη με όλες τās ἀρετὰς που στέκει νὰ έχη ἕνα... πλούσιο κο-ρίτσι. 'Η γυναίκα που ἀγαπᾷ τὸ ὕ-ψηλὸ τακτοῦν, τὸ ντεκαλτέ, τὸν χο-ρό, τὰ σπῶρ, τὸ κολύμπα, τὸν ἀρι-στοκρατικὸ κόσμον, τὸ τογαρέττο, τὸ τέγγιν, τὴν ἀνάπαυσι και τὸν... ἔθνον. 'Η γυναίκα που είνε συνθη-σμένη στὰ χαρτιά, στὰ πολλὰ ἔξο-δα, στὰ ταξείδια, στὰ ξενύχτια και στὰ τρελλὰ γλέντια τῶν καρναβα-λιῶν. 'Η γυναίκα που ἐνδιαφέρει-ται για τὰ σινεμά και τὰ θέατρα, για τῆς τουαλέττες τοῦ πιάλλου, για τὴν καλοφαγία, τὴν ἐξοχή και για κάθε διασκεδάσι. 'Η γυναίκα που ἐνδιαφέρεται ἀκόμα για τὸν ἄνδρα της, για τοὺς φίλους του, για τὴν εἰσπρασί του μινιαῶν μι-σθοῦ του, για τὴν διαθήκη. Μόνο μια τέτοια γυναίκα ἔμπορεῖ νὰ είνε Ι-ΔΑΝΕΙΚΗ».

«'Αν σκεφθῇ κανεὶς δὲ δὲ ὅτι μόνον μὰ Ι-ΔΑΝΕΙΚΗ σύζυγος είνε ἄξια νὰ μεταστρέψῃ μια κο-λοσάλια παρυσία σὲ τὸς φαντασ-δες τοὺς ἐμπεδούς. Ζήτω λοιπὸν ἡ Ι-ΔΑΝΕΙΚΗ σύζυγος!

Τζωρτζης»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ἄλλες ἀπαντή-

σεις

σελ. 989

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— «Ὁ κύριε μαρκήσιος!... Κα- νένας δὲν θέλησε νὰ κατηγορήσῃ τοὺς Γάλλους, ἐδῶ... Δώσατε ἀνα- κριθὴ ἐφημερίδα, σὲ μερικὲς ῥα- σείες ἀπερίσκεπτες ἴσως!... 'Ατί- θετα, εἴμαστε πολὺ εὐτυχεῖς που σās ξαναβλέπουμε ἀνίμεσά μας ὅ- στερα ἀπὸ τόσον καιρὸ!... Καὶ μάλιστα ἤρθετε στήν πόλιν καὶ στήν σπιγμή τοῦ ἀγῶνος μās τώρα, ὅ- στε ἡ παρουσία σας νὰ μās είνε πολὺ πὸς πολὺτιμη ὅπως κάθε ἄλλη φορὰ!

«Ὁ Λαφαγέτ ἐξοῖξε ἕνα γοργὸ βλέμμα στὸν ὄμιλο τῶν ἀξιωματι- κῶν. 'Ὅλα τὰ πρόσωπα ἔκεινα τοῦ χαμογελοῦσαν κι' ὅλων τὰ χέρια τεταταίνονταν ἐγκάρδια πρὸς τὸ μέρος του. Τὰ πλατὺ στήθη του — με τὴ λεόντεια καρδιά του — φούσκωναν τότε ἀπὸ ἐνθουσιασμό, και ἡ σχεδὸν γυναικεία καλλονὴ τοῦ προσώπου του ἀντινοήθηκε...

«Εντομεταξὺ, ὁ Ντίζον ῥοῖξε εὐκαιρία και ὤρμησε ἔξω στήν αἴ- λη. 'Εκεῖ εἶχε καταρῖγει ὁ Κου- δάβ, ὁ ὁποῖος πρόλαβε νὰ ξεγλυ- στήσῃ ἀπαρατήρητος, τὴ σπιγμή που εἶχε ἐπεμῆθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ 'Αρ- νολδ».

Οἱ δὺν ἄνδρες ἀντικρύστηκαν με βλέμματα λυσσάλεια...

— Κύριε συντάγματάρχη, μὸς χωρὶς νὰ μὰς βαντοῦσῃ! μὸς- γρησε πινυτὰ ὁ Ντίζον. Βιάζομαι νὰ τὴν πάρω, γιατί ἴσως χωρὶς σου με σὲ διάφορα σημεία τοῦ μετώπου, τώρα, με τὴν ἀφίξι τῶν Γάλλων!

— 'Εστω, λοχαγέ! εἰτε με ψυ- χοῦ μῖσος ὁ Κουδάβ, σὲ δὺν ὥρες, σās δὸνω ῥαντεβὸ ἀπάνω στὸν «Λευκὸ Λόφος»!

«Ὁ Ντίζον ἐπέστρεψε ξανὰ μόν- ος του στήν ἀθήσια. Τὴ σπιγμή ἐκείνη, ἔμπαινε και ὁ Βάσιγκτον ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρη- σί του.

— Κύριε μαρκήσιος!... Παιδί μου; ἔφώνισε με ἀνεκλάλητη χα- ρά, μὸς ἀντίκρισε τὸν κομπότατο και νεαρό Λαφαγέτ. 'Ἦρθε; ἐπὶ τέλους;... Ποῦ εἶπες τόσον και- ρὸ;

Καὶ τὸν ἔσφιξε στήν ἀγκαλιά του με στοργικὴ τρυφερότητα.

— Στρατηγέ μου, χάριζα πὸς σὲ ξαναβλέπω! ἀποκρίθηκε με σιγῇ- νησι ὁ Λαφαγέτ. ἀνταποδίδοντας τὸ φίλημα τοῦ Βάσιγκτον. Τρεῖς μῆνες σχεδόν, μένουμε χωρισμένοι. Λογαίως; νὰ με στείλῃ ἄλλοῦ, ἡ πατρίδα μου... 'Αλλὰ ματαιώθηκε ἡ ἐστρατεία ἐκείνη, κι' ἀμέσως ἔ- πρεξε νὰ σās δοῦ πάλι!

— «Ὁ, σ' εὐχαριστῶ ἐξ ὀνόματος τῆς 'Αμερικῆς, παιδί μου!»... 'Ἐλ- πίζω όμως, ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ τοῦ-

(*) Συχνὰ ὁ Βάσιγκτον εἶνε τὸν τρυφερό αὐτὸν τίτλο στὸν νεαρό ἐκεῖνο ἥρωα.

λάχιστον, τὸ σπαθὶ σου θα δοῇ γερὴ δουλειά!

Καὶ στρέφοντας ὅστερα στοὺς ἄλλους ἐκεῖ ἀξιωματικούς, πρόσθε- σε:

— Καὶ τώρα, κύριοι, εἰσαγε- θῆτε νὰ τιμῆτε τὸ γένημα τοῦ ἀρ- χιστρατήγου σας!

«Ανοῖξε ὁ ἴδιος μὰ πόρτα κα- τάπαν, σὲ βάθος τῆς αἰθούσης, πῆ- ρε ἀπ' τὸ μπράσο τὸν Λαφαγέτ, και μῆλιναν στήν πλάινῃ αἰθούσα ἀκούοντο μὸς ἀπ' τοὺς ἄλλους 'Α- μερικανούς και Γάλλους ἀξιωματι- κούς».

V

ΟΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΔΗΜΟ- ΠΡΑΣΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΙΑ «ΤΟΥΦ- ΦΑ» ΜΑΛΛΙΩΝ

Βέβαια, ὁ ἀναγνώστης μας, ἀ- κοῦγοντας νὰ γίνεται λόγος για τὸ γένημα αὐτοῦ τοῦ ἀρχιστρατήγου τοῦ 'Αμερικανικοῦ Στρατοῦ, θα φαντά- ζεται πλῆθος και ποικιλία φαγητῶν, και Δουκιλλέο πολυτέλεια. Καὶ θα φανταστῇ ἀκόμη πλουσιότερα τὰ πράγματα, ὅταν σκεφθῇ ὅτι οἱ συνδαιτηριῶνες ἦσαν εἰκοσι δύο ὅλοι

«Ὁ Βάσιγκτον κάθισε στή θέσι τῆς τιμῆς. Δεξιά του εἶχε τὴ σε- βασίμα κυρία Μουλεμπεργ και ἀ- ριστερά του τὴν κυρία 'Αρνολδ. 'Αντικρύστὰ του κάθισαν ἡ Λιτσία, κατωκάτω για τὴν τῶση τιμῇ, ἀλ- λά και καταγορητευμένη. Εἶχε βλέ- πει, κοντὰ της τὸν Ντίζον, ὁ ὁ- ποῖος δὲν ἔκανε οὔτε σπιγμὴ νὰ τὴν κοιτᾷ με βλέμματα λατρείας!

«Ὁ Λαφαγέτ κάθισε ἀριστερά της Λιτσίας. Καὶ σὰν ἀληθινὸς Γάλλος εἰσπατρίδης, δὲν τῆς ἔδει- χνε δὲ ἐνοῦσε τὸ μυστικὸ και τρυ- φερὸ τῆς αἰσθημα. 'Αλλὰ στὸν λο- χαγὸ Ντίζον ὅμως δὲν ἔκανε νὰ χαμογελᾷ πονηρὰ, σὰν νὰ τοῦ ἔξέ- φραζε συγκαταστήσει για τὴν καλ- λονὴ τῆς ἐλκετικῆς του!

Καὶ μὰ παράδοξον ἀντίθεσις. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Λαφαγέτ φορούσαν κομψότατες στολές, για τῆς ὁποῖες ἀρχίζαν τώρα νὰ νερωνίζονται. 'Ὅ- λα μάλιστα και με τρεῖς, φρόντι- σαν νὰ χροῖνον μὲτα στή ἀνάστα- τον τῆς χειρὸς δαντελλῆς που τὰ στέλλαν στήν ἄκρη.

«Ὁ Βάσιγκτον εἶδε τὴ λεπτὴ αὐ- τὴ χειρὸν αὐτοῦ και τοὺς εἰχα- ρίστηκε με ἕνα βλέμμα. Καὶ ὅτε- ρα, ἐνὸς ὁμοῦ ἔπαιξαν με ὅρεσι στὰ καμπύλα κομμάτια τοῦ σκληροῦ εἰ- κείνου δαντινοῦ, πρόσθεσε ἡμνα- χτά:

— Τι νὰ γίνῃ, κύριοι!... Βλέ- πετε, ὅτι εἴμεθα παραπολὺ ἁπλο- χὰ!

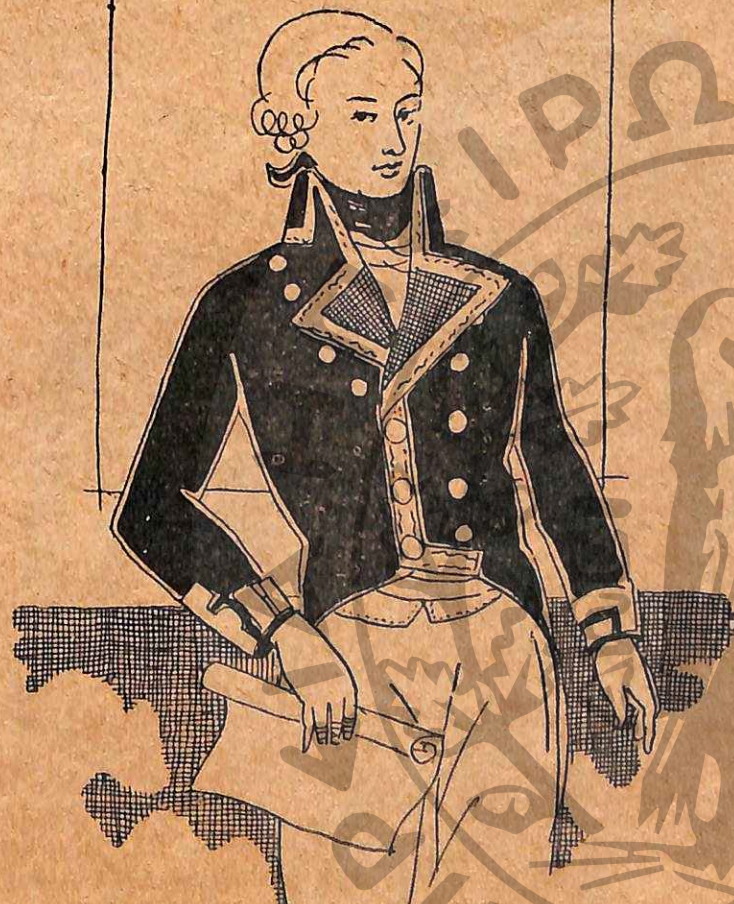
«Ὁ Λαφαγέτ χαμογέλασε τότε με ἀπερρηγία και ἀπογοήτεια:

— Μὰ!... 'Ἰσα - ἴσα, ἴσως πολ- λὸ πλουσιότερα μας!

«Ὁ Βάσιγκτον γέλασε ἀνοχτό- καρδα, και ξανάει:

— Εἶνε παράδοξον αὐτὸ που λέτε,

(*) Ἐἶνε ἱστορικὸ αὐτὸ τὸ ἀπὸ τὰτο φημένο, ὅπως ἄλλοις φαίνεται κι' ἀ- πὸ μὴ ἐπιστολὴ τοῦ ἴδιου τοῦ Βάσιγ- κτον σ' ἕνα φίλο του.

*Ὁ Γάλλος ἥρωας τῆς 'Αμερικανικῆς ἀνεξαρτησίας μαρκήσιος ντὲ Λαφαγέτ

μαρξήσε... Κιτάζετε και μένω-
σας... Ίδου οι λαμπρότεροι αξιο-
ματικοί της πατρίδος μου: Ο στρα-
τηγός "Αρνολδ", ο θριαμβευτής της
Κουβέδα... Ο "Αντιστρατηγός"
Γιάτ, που συνέταξε τον στρατό
του "Αγγλου στρατηγού Μπουργκ-
όν... "Ε, λοιπόν, και τὸν δὺν ὁλο-
κληρῶς ἡ στολή των δὲν ἀξίζει οὔτε
μὴ μὲτρο μᾶς ἀπὸ τῆς δεινότητος
τοῦ χιτωνίου σας!

"Ανοιχτάκαθα γέλια ἐπεσφράγι-
σαν τὴν τελευταία φράση τοῦ Βά-
σιγκτον. Ἡ συζητήσις γενικευτή-
κε, ἡ δεξιὰ τὸν συνδαιτυμόνα ἀ-
ναγνώρισε τὴν ἑλευθερίαν πλουσίον
φαινητῶν, καὶ μὴ ἀνέλετη ἐγκα-
ρίστης ἐπεκράτησε.

Σὲ μιὰ στιγμή, καὶ ὅτε ἀπὸ
κάπου βίαιον ἀντηρῶν τὸν κεφαλὸν
τῆς Λιτοίας... ἡ ὅποια δὲν σταί-
ατοσε νὰ ξεκαρδίζετο στὰ γέλια,
εὐτυχισμένη καὶ ὁλοπρόθυμη... ἔ-
φυγε τὸ χέρι της. Τὰ πλοῦσα
χρυσὰ μαλλιά της ἀνέστησαν τότε
στοὺς ὤμους της καὶ συγχισμένη ἡ
γλυκερὰ κοπέλλα προσπάθησε νὰ τὰ
συμμετρίψῃ...

"Ὀχι... "Ὀχι... "Ὀχι... ἔφω-
νισε ὁ Λαφαγέτ, ὁρθὸς καὶ ὡς ἐνός
ἀσπίδος. Ἀφῆστε τὰ ἔτσι ξέμπλεκα...
Ἐπιθυμῶ νὰ διαβῶσω εὐλαβῶς
τὸν ἀριστοκράτη μου, ὁ ὅποιος ἐ-
πε πᾶς ἐμπερὶ αἱ Γάλλοι εἰμένα
πλουσιώτεροι ἀπὸ τοὺς "Αμερικαν-
νοὺς!"

"Ἐχετε δίκαιον, μαρξήσε!
φώναξε τότε ὁ ὑποκόμις ντὲ Πράμ,
διεκρίνοντας τὸν Λαφαγέτ. Καὶ
μόνο τὰ μαλλιά της δεσποινίδος,
ἀποκαλύπτοντες ὁλόκληρον θησαυρὸν
τῆς πατρίδας της... ἔβλεπε χρυσὰ,
καὶ ἀξίζον τὸ μισὸ χρυσάρι τοῦ
κόσμου!

"Ἐχω μιὰ ἰδέαν! Ξανάπε ὁ
Λαφαγέτ. Συμφωνῶ μὲ τὸν σι-
παριώτη μου ὑποκόμιτα... Καὶ
γὰρ νὰ ἀποδείξω τὴν ὁρθότητά των
λόγων, προτείνω τὸ ἔξής: "Ὁ-
λος ὁ πλοῦτος τῶν χρυσῶν μαλλίων
τῆς δεσποινίδος εἶνε ἀδύνατον νὰ
ἐξαγορασθῇ ἀπὸ μὲς... Ἀλλὰ θὰ
ποσοφῶ μόνη της... σὲ πλειοδοτι-
κὴ δημοκρασία, μὴ μικροῦλα εἰσφύ-
ρα ἀπ' τὰ μαλλιά της!... Ἐμπερὶ
θὰ πλειοδοτήσωμε... Καὶ τὰ χρύ-
ματα θὰ διατεθῶν γὰρ τὸν ἀγώνα
τῆς ὁραίας πατρίδος της... "Ὅποιος
λοιπὸν προσφέρει τὰ περισσότερα,
θὰ γίνῃ κάτοχος τῆς πολυτιμῆς δέ-
σις τῶν μαλλίων της γὰρ νὰ τοῦ
χορηγηθῶσιν ὡς φυλαχτὸ στὴς μά-
χες, κατόπιν!"

"Σύμφωνοι!... Σύμφωνοι!...
χειροκρότησαν μ' ἐνθουσιασμὸ οἱ οἱ
Γάλλοι εἰσαποδίδαι.

"Ἐννοεῖται δὲ, ὅτι καὶ ὅσοι
ναυαγοὶ στὸν πλειοψηφισμὸν, θὰ
καταθέσω τὰ χρυσάματα ποὺ ποσά-
φωρον... Ἡ ποσοφὸς δὲ θὰ γίνων-
ται ἐπὶ μετρητοῖς, καὶ θὰ μὴ
γίνωνται ὅσοι ὑπὸ τοῦ ἀπελευθερω-
τικοῦ ἀγώνος τῆς "Αμερικῆς!"

"Δεκάτ' αὐτὸ!... Δεκάτ'!
ἀνέκραξαν καὶ πάλι μὲ ἐνθουσιασμὸ
ὁλόκληροι, οἱ Γάλλοι.

Ἡ Λιτοία συγχισμένη σήκωσε τὴ
ματιὰ της καὶ συμβαλεῖν τὸν
Ντίξον. Ὁ νεοδὸς λοχαγὸς τὴν
κίταξε μὲ κομρὸ βλέμμα λαοσείας,
καὶ μὲ ἓνα ἐλαφρὸν κλάμμα τοῦ
καλοῦ τοῦ τῆς ἔβλεπε τὴ σχετικὴ
ἄδεια.

Τότε ἡ νέα χούτσωση μιὰ μικρὴ
τούφα τῶν χρυσῶν μαλλίων της
τὴν ἐκωλύε, τὴ σήκωσε ψηλά, καὶ
φώναξε μὲ φωνὴν τραγουδιᾶσθαι ὁ
πὸ συγκίνησις!

— Δέχομαι!... Ζήτην ἡ "Αμερικῆ
μας!

Ζητήσαντες παράφορος ἐνέθη-
καν μὲ τὴς δικῆς της. Ὁ Λαφαγέτ
σηκώθηκε, πήρε τὴ χρυσὴ τούφρα,
τὴ φίλησε, καὶ τὴν ἀκούμνησε στὴ
μέση τοῦ μεγάλου τραπέζιου...

— Ἐκατὸ λουδοβίκεια! φώναξε
πρῶτος ὁ ὑποκόμις ντὲ Μουῦ, ὁ-
κλώντας στὸ τραπέζι συγχρόνως μιὰ
χούφτα χρυσῶν νομισμάτων.

— Διαικίσια λουδοβίκεια προσφέ-
ρω ἐγὼ! εἶπε ὁ ὑποκόμις ντὲ
Πράμ.

— Ἐλνε μὴδὲν, πεντακόσια λου-
δοβίκεια, μπρὸς σὲ τέτοιον ἀγὸν χρυ-
σάρι! διέκρινε ὁ νεοδὸς ὑποκό-
μις τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐμπρὸς λοιπὸν, κύριοι! εἶπε,
διναμένοντάς τὸ χαμόγελό της.
Χίλια λουδοβίκεια εἶνε ἡ τελευταία
προσφορά!

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ φιλάργυ-
ρος; ἔφω-νισε τότε ὁ ὑποκόμις
ντὲ Πράμ. Ἐγὼ προσφέρω τὸ ἔ-
ξος μου ὁλόκληρον ἀπὸ χρυσάρι καὶ
μὲ λαβὴ ἀδαμαντοκόλλητη!... ἔβλε-
πε μὲ λαβὴ ἀδαμαντοκόλλητη!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

— Ἐγὼ προσφέρω αὐτὸ τὸ κό-
σμημα! πετάχθηκε καὶ εἶπε ἓνας
τέταρτος, ἀκουμπώντας στὸ τραπέ-
ζι τοῦ Λαφαγέτ μαρξήσε ντὲ
Κολόμ. Δυστυχῶς δὲ, αὐτὰ τὰ
πεντακόσια μόνον ἔχω, καὶ τὰ προ-
σφέρω ὁλόκληρα!

προσωπικὸ δώρο τοῦ βασιλέως μου.
Κι' ἓνας κορυλλῆρος, μὲ δάνειο-
κάποτε διὰ χιλιάδες λουδοβίκεια,
μ' ἐνέχυρο αὐτὸ τὸ σπαθί!

— Δυστυχῶς χιλιάδες λουδοβί-
κεια!

— Τρεῖς χιλιάδες λουδοβίκεια!

Ἡ πλειοψηφία προσφύρε δια-
στραυρόντων μὲ ταχύτητα καὶ
ἐνθουσιασμὸν. Ὁ Βάσιγκτον, σπύ-
δοντας στὴν κυρία "Αρνολδ τῆς
φιθύρισε μὲ συγκίνησις:

— Μὲ τέτοιους συμμάχους, μὲ
τέτοιες γενναῖες καρδιές, ἐξά-
παντος θὰ νικήσωμε τοὺς "Αγ-
γλους, κύρια!

Ἐαρινὰ σηκώθηκε ὁρθός, ὁ
"Αρνολδ. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κα-
τακόκκινο. Ἡ φιλικότης του καὶ ἡ
ματαιόχρηστος του, τὰ διὰ μεγαλει-
τερα καὶ ἡλεθρία, ἐλαττωμάτα του,
ταπεινώνοντο, ἐπειδὴ ἔβλεπε
τοὺς Γάλλους ἐκείνους νὰ οἰκονο-
μοῦν μὲ τὴς χούφτες, ἐνῷ αὐτὸς,
"Αμερικανὸς κίχλος, σιωποῦσε. Καὶ
φώναξε ἐπιδεικτικᾶ:

— Ἐχω στὴ Νέα Ἰερσέη ἓνα
τεράστιον ἀγρόκτημα... Ἀξίζει πε-
ρισσότερα ἀπὸ τριάντα χιλιάδες
δολλάρια... Ἀλλὰ, περὶ πολλοῦ ἀ-
πὸ ἑκατὸ χιλιάδες λουδοβίκεια...
"Αμερικανὸς κίχλος, σιωποῦσε. Καὶ
φώναξε ἐπιδεικτικᾶ:

— Ἐχω στὴ Νέα Ἰερσέη ἓνα
τεράστιον ἀγρόκτημα... Ἀξίζει πε-
ρισσότερα ἀπὸ τριάντα χιλιάδες
δολλάρια... Ἀλλὰ, περὶ πολλοῦ ἀ-
πὸ ἑκατὸ χιλιάδες λουδοβίκεια...
"Αμερικανὸς κίχλος, σιωποῦσε. Καὶ
φώναξε ἐπιδεικτικᾶ:

— Ἐχω στὴ Νέα Ἰερσέη ἓνα
τεράστιον ἀγρόκτημα... Ἀξίζει πε-
ρισσότερα ἀπὸ τριάντα χιλιάδες
δολλάρια... Ἀλλὰ, περὶ πολλοῦ ἀ-
πὸ ἑκατὸ χιλιάδες λουδοβίκεια...
"Αμερικανὸς κίχλος, σιωποῦσε. Καὶ
φώναξε ἐπιδεικτικᾶ:

— Ἐχω στὴ Νέα Ἰερσέη ἓνα
τεράστιον ἀγρόκτημα... Ἀξίζει πε-
ρισσότερα ἀπὸ τριάντα χιλιάδες
δολλάρια... Ἀλλὰ, περὶ πολλοῦ ἀ-
πὸ ἑκατὸ χιλιάδες λουδοβίκεια...
"Αμερικανὸς κίχλος, σιωποῦσε. Καὶ
φώναξε ἐπιδεικτικᾶ:

— Ἐχω στὴ Νέα Ἰερσέη ἓνα
τεράστιον ἀγρόκτημα... Ἀξίζει πε-
ρισσότερα ἀπὸ τριάντα χιλιάδες
δολλάρια... Ἀλλὰ, περὶ πολλοῦ ἀ-
πὸ ἑκατὸ χιλιάδες λουδοβίκεια...
"Αμερικανὸς κίχλος, σιωποῦσε. Καὶ
φώναξε ἐπιδεικτικᾶ:

— Ἐχω στὴ Νέα Ἰερσέη ἓνα
τεράστιον ἀγρόκτημα... Ἀξίζει πε-
ρισσότερα ἀπὸ τριάντα χιλιάδες
δολλάρια... Ἀλλὰ, περὶ πολλοῦ ἀ-
πὸ ἑκατὸ χιλιάδες λουδοβίκεια...
"Αμερικανὸς κίχλος, σιωποῦσε. Καὶ
φώναξε ἐπιδεικτικᾶ:

— Ἐχω στὴ Νέα Ἰερσέη ἓνα
τεράστιον ἀγρόκτημα... Ἀξίζει πε-
ρισσότερα ἀπὸ τριάντα χιλιάδες
δολλάρια... Ἀλλὰ, περὶ πολλοῦ ἀ-
πὸ ἑκατὸ χιλιάδες λουδοβίκεια...
"Αμερικανὸς κίχλος, σιωποῦσε. Καὶ
φώναξε ἐπιδεικτικᾶ:

— Ἐχω στὴ Νέα Ἰερσέη ἓνα
τεράστιον ἀγρόκτημα... Ἀξίζει πε-
ρισσότερα ἀπὸ τριάντα χιλιάδες
δολλάρια... Ἀλλὰ, περὶ πολλοῦ ἀ-
πὸ ἑκατὸ χιλιάδες λουδοβίκεια...
"Αμερικανὸς κίχλος, σιωποῦσε. Καὶ
φώναξε ἐπιδεικτικᾶ:

— Ἐχω στὴ Νέα Ἰερσέη ἓνα
τεράστιον ἀγρόκτημα... Ἀξίζει πε-
ρισσότερα ἀπὸ τριάντα χιλιάδες
δολλάρια... Ἀλλὰ, περὶ πολλοῦ ἀ-
πὸ ἑκατὸ χιλιάδες λουδοβίκεια...
"Αμερικανὸς κίχλος, σιωποῦσε. Καὶ
φώναξε ἐπιδεικτικᾶ:

— Ἐχω στὴ Νέα Ἰερσέη ἓνα
τεράστιον ἀγρόκτημα... Ἀξίζει πε-
ρισσότερα ἀπὸ τριάντα χιλιάδες
δολλάρια... Ἀλλὰ, περὶ πολλοῦ ἀ-
πὸ ἑκατὸ χιλιάδες λουδοβίκεια...
"Αμερικανὸς κίχλος, σιωποῦσε. Καὶ
φώναξε ἐπιδεικτικᾶ:

— Ἐχω στὴ Νέα Ἰερσέη ἓνα
τεράστιον ἀγρόκτημα... Ἀξίζει πε-
ρισσότερα ἀπὸ τριάντα χιλιάδες
δολλάρια... Ἀλλὰ, περὶ πολλοῦ ἀ-
πὸ ἑκατὸ χιλιάδες λουδοβίκεια...
"Αμερικανὸς κίχλος, σιωποῦσε. Καὶ
φώναξε ἐπιδεικτικᾶ:

— Ἐχω στὴ Νέα Ἰερσέη ἓνα
τεράστιον ἀγρόκτημα... Ἀξίζει πε-
ρισσότερα ἀπὸ τριάντα χιλιάδες
δολλάρια... Ἀλλὰ, περὶ πολλοῦ ἀ-
πὸ ἑκατὸ χιλιάδες λουδοβίκεια...
"Αμερικανὸς κίχλος, σιωποῦσε. Καὶ
φώναξε ἐπιδεικτικᾶ:

— Ἐχω στὴ Νέα Ἰερσέη ἓνα
τεράστιον ἀγρόκτημα... Ἀξίζει πε-
ρισσότερα ἀπὸ τριάντα χιλιάδες
δολλάρια... Ἀλλὰ, περὶ πολλοῦ ἀ-
πὸ ἑκατὸ χιλιάδες λουδοβίκεια...
"Αμερικανὸς κίχλος, σιωποῦσε. Καὶ
φώναξε ἐπιδεικτικᾶ:

— Ἐχω στὴ Νέα Ἰερσέη ἓνα
τεράστιον ἀγρόκτημα... Ἀξίζει πε-
ρισσότερα ἀπὸ τριάντα χιλιάδες
δολλάρια... Ἀλλὰ, περὶ πολλοῦ ἀ-
πὸ ἑκατὸ χιλιάδες λουδοβίκεια...
"Αμερικανὸς κίχλος, σιωποῦσε. Καὶ
φώναξε ἐπιδεικτικᾶ:

— Ἐχω στὴ Νέα Ἰερσέη ἓνα
τεράστιον ἀγρόκτημα... Ἀξίζει πε-
ρισσότερα ἀπὸ τριάντα χιλιάδες
δολλάρια... Ἀλλὰ, περὶ πολλοῦ ἀ-
πὸ ἑκατὸ χιλιάδες λουδοβίκεια...
"Αμερικανὸς κίχλος, σιωποῦσε. Καὶ
φώναξε ἐπιδεικτικᾶ:

— Ἐχω στὴ Νέα Ἰερσέη ἓνα
τεράστιον ἀγρόκτημα... Ἀξίζει πε-
ρισσότερα ἀπὸ τριάντα χιλιάδες
δολλάρια... Ἀλλὰ, περὶ πολλοῦ ἀ-
πὸ ἑκατὸ χιλιάδες λουδοβίκεια...
"Αμερικανὸς κίχλος, σιωποῦσε. Καὶ
φώναξε ἐπιδεικτικᾶ:

— Ἐχω στὴ Νέα Ἰερσέη ἓνα
τεράστιον ἀγρόκτημα... Ἀξίζει πε-
ρισσότερα ἀπὸ τριάντα χιλιάδες
δολλάρια... Ἀλλὰ, περὶ πολλοῦ ἀ-
πὸ ἑκατὸ χιλιάδες λουδοβίκεια...
"Αμερικανὸς κίχλος, σιωποῦσε. Καὶ
φώναξε ἐπιδεικτικᾶ:

— Ἐχω στὴ Νέα Ἰερσέη ἓνα
τεράστιον ἀγρόκτημα... Ἀξίζει πε-
ρισσότερα ἀπὸ τριάντα χιλιάδες
δολλάρια... Ἀλλὰ, περὶ πολλοῦ ἀ-
πὸ ἑκατὸ χιλιάδες λουδοβίκεια...
"Αμερικανὸς κίχλος, σιωποῦσε. Καὶ
φώναξε ἐπιδεικτικᾶ:

— Ἐχω στὴ Νέα Ἰερσέη ἓνα
τεράστιον ἀγρόκτημα... Ἀξίζει πε-
ρισσότερα ἀπὸ τριάντα χιλιάδες
δολλάρια... Ἀλλὰ, περὶ πολλοῦ ἀ-
πὸ ἑκατὸ χιλιάδες λουδοβίκεια...
"Αμερικανὸς κίχλος, σιωποῦσε. Καὶ
φώναξε ἐπιδεικτικᾶ:

— Ἐχω στὴ Νέα Ἰερσέη ἓνα
τεράστιον ἀγρόκτημα... Ἀξίζει πε-
ρισσότερα ἀπὸ τριάντα χιλιάδες
δολλάρια... Ἀλλὰ, περὶ πολλοῦ ἀ-
πὸ ἑκατὸ χιλιάδες λουδοβίκεια...
"Αμερικανὸς κίχλος, σιωποῦσε. Καὶ
φώναξε ἐπιδεικτικᾶ:

— Ἐχω στὴ Νέα Ἰερσέη ἓνα
τεράστιον ἀγρόκτημα... Ἀξίζει πε-
ρισσότερα ἀπὸ τριάντα χιλιάδες
δολλάρια... Ἀλλὰ, περὶ πολλοῦ ἀ-
πὸ ἑκατὸ χιλιάδες λουδοβίκεια...
"Αμερικανὸς κίχλος, σιωποῦσε. Καὶ
φώναξε ἐπιδεικτικᾶ:

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΪΝ

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

ΠΕΙΣ φορές τό-
ρα ο Τζών Λί-
βινγκστον βο-
νώσαν ξαπλω-
μένος στη ξύ-
λινη κάσσο του
μέσα στον οί-
κογονοικό τά-
φο του. Τά
μαλλιά του ε-
χαν άσπρίσει
από το φρό-
δο του, τα δόν-
τια του χτυ-
πούσαν και
ιδρώτας έρε-
ζε από το μέτωπό του. Ήσαν τσο-
μερό ! Τίποτε πειά δεν θα μπορού-
σε να τον γλυτώσει. Όλοι τον ε-
χαν εγκαταλείψει με φωνές και
κλάματα, άνοιξη και ή άνοιξη
Έβελιν, ή γυναίκα του. Ένοιωθε
ένα μεγάλο βάρος στο στήθος του
κι ή λαμψός του είχε στεγνώσει από
την άγωνία. Ναι, ήταν υποχρεωμέ-
νος να πεθάνει. Νά σκόνη μέσα οί-
στών τον ύγρο λάσσο του νεκροί-
ταίριου που μύριζε άσπρο χέμα.
Αυτό δεν μπορούσε να το χωρέσει
το μυαλό του. Ποτέ δεν είχε καν-
ταωθεί ότι αυτός ο μύστερ Τζών
Λίβινγκστον, ο μοναδικός κληρο-
νομος του εβασίλειου των στυλός θα
βρισκόταν κάποτε σε μία τόσο δύ-
σκολη θέση.

— Δίνο χίλια δολάρια στον άν-
θρωπο που θα με βγάλει από εδώ
μέσα ! φώναζε σε μία στιγμή, νομι-
ζοντας ότι κάποιος θα τον άκουγε.
Μά τίποτε δεν τάραζε τη μαλα-
ρία ήσυχία των νεκρών. Ο Τζών
Λίβινγκστον είχε μονιμώσει και ή
κλειδώσει τους ποταμούς από την ύ-
γρασία. Έκανε να γυρίσει λοιπόν
στο άριστερό πλευρό με την ίδια
στιγμή έβγαλε μία σπαραχτική
κραυγή πόνου. Ένα καρφί της
κάσσο του είχε χαθεί στο χέρι του
και το είχε ματώσει.

— Παλιώνθησαν ! ούρλιαξε.
Πήσαν άσφαλώς ένα σωρό λεφτά
για την κηδεία μου και ωστόσο δεν
κάρφωσαν καλά την κάσσο. Φαν-
τάζουν να ήμουν και πεθαμένος ! Θα
μού είχαν χάσει τα μακριά καρ-
φιά στις άφρονές μου και θα με
είχαν κοιμητήσει με άδυστοχία !

Όσο έλειπο από τον έκανε να
ανακτήσει λίγο το θάρρος του ήταν
ότι αν και άνοητος τον ήταν
δεν είχε ασημένια καθέλου την
έλευση άερος. Μά τί συνέβαινε λοι-
πόν ; Προσπάθησε να ανατιμένης του
Έβελιν. Είχαριστίαν μάστιγα
που την είχε κάνει κι αυτές μία
φορά να υποφέρει. Έπειτα ήθελε
κιάλα να διασκεδάσει λίγο με τους
συγγενείς του και να παρακολουθή-
σει την νεκροταφείο άπολιση του.
Χαιρόταν μάστιγα στη σκέψη,
ότι θα έκανε όλους τού- φίλους του
να ποικιλοποιήσουν, όταν την τε-
λευταία στιγμή θα πεταγόνταν πο-
τός και ή άνοιξη να πεσάσει.
Έτσι άφησε τους ήπιους με το
φορέσαν το φρένο του, να τον
εξελίσσαν σε μία κάσσο, να του
δέσουν τα χέρια μπροστά στο στο-
μάχι του και να τον στολίσουν με
λουλούδια. Νόμιζε ότι βρισκόταν σε
έναν ύπνοχο κίτρο. Έπειτα ελθε,
ότι τον έπαιρναν από το σπίτι του
πέντε φορές άνθρωποι για να τον ο-

δηγήσουν στην έκκλησία. Έκει ο-
μως άρχισε να θυμάται γιατί ο πα-
πας του έβαζε μπροστά στο πρό-
σωπο το λιθανιστήρι του και πη-
γαινε να τον σιάσει από τον κα-
πνό. Λίγο άνοιξη και θα φραγέ-
ταν. Ειδικώς ότι κατώρθωσε να
συγκρατηθεί. Έπειτα ασημένιος γε-
δόν αυτόν τον κόσμο να τον φιλή-
σει από μέτωπο. Τον φίλησε άνοιξη κι
αυτή ή άνοιξη Μάρτσερ, ή ο-
ποια ποτέ δεν τον είχε άφρησει να
της φιλήσει ούτε το χέρι. Με αυτές
τις σκέψεις δεν πρόσεξε, ότι οι νε-
κροθάφτες έτοιμαζόντουσαν να του
βάλουν το σκέπασμα της κάσσο.
Έτσι δεν πρόλαβε ούτε να κινήσει
και βρέθηκε καρφωμένος γερά μέ-
σα ο αυτό το στενόμακρο... μα-
τσάκι ! Τώρα έβλεπε με τρώμο ότι
την είχε πάθει πολύ άσχημα. Αυτό
το παγκάδι του θανάτου θα του
στολίζει παραπολι άνοιξη. Με έ-
λες τις δυνάμεις του λοιπόν άρχι-
σε να χτυπάει τις πλευρές της κάσ-
σο και να φωνάζει :

— Άνοιχτε, ήλιθιο ! Δεν βλέ-
πετε ότι είμαι ζωντανός !
Μά οι νεκροθάφτες ήταν μεθυ-
μένοι. Περιπατούν γρήγορα και
δεν είχαν καταλάβει ότι ή Τζών

Έπειτα σώπαινε και άρχισε να
σκέφτεται με ψυχραιμία την τραγι-
κή κατάσταση του. Βρισκόταν στον
οίκογονοικό τάφο των Λίβινγκ-
στον. Αύτος ο τάφος ήταν βαθύς
και εύρύς για να χωράει όλα
τα μέλη της οικογένειας του έβ-
ασίλειου των στυλός. Άν λοιπόν
κατάφευγε να ξεκαρφώσει αυτό το
καταραμένο σκέπασμα ήπιος ή
έλπιδα να γλυτώσει το θάνατο. Γύ-
ρισε λοιπόν μπροστά, στηρίχθηκε
στο γόνατά και στους άγκώνες του
κι άρχισε να σπρώχνει με την πλά-
τη του το σκέπασμα. Την πρώτη
φορά δεν κατάφερε τίποτε. Οι νε-
κροθάφτες είχαν βάσει ένα σωρό
καρφιά. Ένοιωσε μόνο ένα δυνατό
πόνό στις πλάτες. Έπειτα όμως,
με τη δεύτερη προσπάθεια, το σέ-
πασμα άρχισε να άνοιξη. Τότε κα-
τάλαβε πόσο καλά έκανε να είναι
φίλος των σπρώ και δυνατός σαν
ταύρος. Αυτό του έδωσε καινούρι-
ες έλπίδες. Συνέκρινε λοιπόν όλες
τις δυνάμεις του και ύστερα
από μισή ώρα κατάφερε να ξεκαρ-
φώσει το σκέπασμα. Έκείνη τη
στιγμή κινήθηκε από μία άνε-
μοστική γρήγορα. Ήταν πάλι έλπι-
στος και είχε γλυτώσει από το τρο-
μερό μαρτύριο του θανάτου. Πή-
δισε λοιπόν έξω από την κάσσο
του, τεντώθηκε για να ξεμουδιάσει
και ύστερα έριξε ένα βλέμμα γύ-
ρω του. Στο φως ενός τεράστιου
κωνηλιού που κρεμόταν στον τοίχο
ελθε ένα σωρό μικρά καθίστα με τα
κόκαλα των συγγενών του. Άρχι-
σε λοιπόν να διαβάσει τα δνόματά
τους. Έπειτα κάθισε οί ένα από
αυτά για να ξεκουραστεί και να δι-
αί το πρώτο θα έβγαλε από τον
τάφο του. Θυμόταν καλά, ότι αυτή
ή καταρατική κλείνονταν με μία βα-
ρειά πλάκα. Έπρεπε με κάθε τρώ-
το να την μετακινήσει πριν ξερα-
θεί το τοιμέτο που βάσαν οι άν-
θρωποι του νεκροταφείου, όταν την
επιθετούσαν πάλι στη θέση της.

Μά αυτή ή πλάκα ήταν άνοιξη ψη-
λά. Ο Τζών Λίβινγκστον έμεινε
σκακιστής. Ύστερα καθώς κίτα-
ξε τα διάφορα σιδερένια κιβώτια,
που βρισκόονταν γύρω του του
ήρθε μία περιφρη ιδέα.
— Άς με συγχωρήσουν οι συ-
γγενείς μου κι αυτή την άσβεια,
πρήτουμε, αλλά τί να γίνω, πρέπει
να βγω από δω μέσα.

Μάζεψε λοιπόν όλα τα σιδερένια
κιβώτια, τα έβαλε το ένα πάνω
στο άλλο και ύστερα άνέθηκε οί αυτά
και άρχισε να σπρώχνει την πλάκα.
Αυτή πράγματι δεν άργησε να ύ-
ποχωρήσει. Ο Τζών Λίβινγκστον με
είχε άνοιξη το δαιμονισμένο θό-
ρυδο που έκανε μέσα στην κάσσο,
τη στιγμή που περιπατούσε ένα βή-
μα πίσω από το φρένο του ! Αδ-
τή ή σκέψη τον έκανε μελαγχολι-
κό. Άν ήταν, αλήθεια, ή ζωή κι
αυτός δεν θα είχε πειά καμιά χα-
ρά. Κι όμως άναγκαζόταν να το
πράττει. Η Έβελιν με τη σκέψη
ότι θα γινόταν κάποιος ένος ση-
μαντικό μέρους από την περιου-
σία του τον είχε άφρησει να πεθάνει
μέσα οί εκείνη την κάσσο. Τότε
τον έπαισε ένας τεράστιος θυμός.
— Λοιπόν ! Λοιπόν !
φώναζε μί βλη του τη δύναμη.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΕΝΟΣ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

ΣΧΝΟΣ μικρόσο-
μος, μί ένα σκληρό
καπέλλο στο κεφάλι
κι ένα ξεντάρι γυ-
λιά στη μύτη, ο κ.
Μπορνμπου, υπηρέ-
τις στα μάτια των
γειτόνων του τον
τέλειο τύπο του φι-
λησίου υπάλληλου.
Καθόταν στην ο-
δόν Σαιν - Πιέρ,
με μία γρήγη ύπη-
ρέτρια την Έμμα και περνούσε
μία γρήγη και άδουλη ζωή, κα-
νονομένη σαν ρολόι. Τη μέρα δού-
λευε ή τοίχαστον έκανε πός δού-
λευε στα γραφεία μιας εταιρείας
και το άπαιγεμια πήγαινε είναι πε-
ρίωτο στις όχθες του Σηκουάνα
και γύριζε στο σπίτι του για να
πέσει με τα μούτρα στο διάβασμα.
Μία ή δυο φορές την εβδομάδα
έβγαυε από το σπίτι του για να
πάει στον κινηματογράφο ή στο κα-
φεείο να παίξει μπριτζ με τους
φίλους του. Αυτές ήταν ή μοναδι-
κή του διασκέδασης.

Κι ωστόσο, ο κ. Μπορνμπου εί-
χε μία γρηνή λόξα...
Το τεράστιο πάθος της ζωής του
ήσαν τα κατορθώματα του ντετέ-
κτιβ. Είχε διαβάσει όλες τις περι-
πέτειες του Σέρλοκ Χόλμς και ό-
λες τις εγκληματικές υποθέσεις με
τα μυητηριώδη δρώματα και τις
μυητοποικιακές συλλήψεις των
κακοποιών.

Όλα τα δομάρτια του ήταν γε-
μάτα από παρόμοια βιβλία που τα
διάβαζε και τα ξαναδιάβαζε, άκού-
ραστα, με πάθος. Γιατί ο φιλήσυχος
αυτός υπάλληλος δεν είχε στο νου
τον τίποτε άλλο, παρά άλλωντα
εγκλήματα, μυστηριώδεις εξαφανί-
σεις, κομμένους θησαυρούς και
συναρπαστικές παρακολουθήσεις δο-
λοφόνων...

Έκείνο λοιπόν το άπαιγεμια μό-
λις είχε τελειώσει ένα άμερικανι-
κό μυητοέρημα, «Το σπίτι του μυ-
ητηρίου» και είχε πεισθεί πειά ότι
οί μισοί από τους άνθρώπους που
συναντάνε στο δρόμο έχουν κάνει
ή έχουν στο νου τους να κάνουν
ένα εγκλήμα κι ότι κάθε μέρα περ-
νάμε δίπλα από έναν άνθρωπο που
βασανίζεται μαρτυρικά από τη δι-

του ! άπορώθηκε κάποιος άλλος.

Και πάλι να προλάβει ο άλλος
τον έμποδισή, σημάδεψε και παρο-
βόλησε. Ή σφαίρα βρήκε τον Τζών
στην καρδιά και τον σώφαισε νε-
κρό ! Ήταν μοιραίο, να μί βγή
απ' αυτόν τον τάφο. Έπρεπε να
μύ μάθη ότι ή άμορφη γυναίκα
του ή Έβελιν, έπρόκειτο να παν-
τευτεί τον γιανρό που του είχε κά-
νει την ένεση της άδενειλής, με
την δεσποτική ότι θα τον έστειλε
ή ισχυρή δόση της στον άλλον κό-
σμο ! Άλλωστε κανείς δεν έμαθε
ότι είχε ζωντανέψει.

Οι νεκροθάφτες για να κρύψουν
το εγκλήμα τους ξανάβαλαν στην
κάσσο του τον Λίβινγκστον. Κι α-
πών την φορά τον κάρφωσαν πα-
ραπολι γερά για να μί βελήση να
το ξανασκάσει από το νεκροταφείο.
ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΪΝ

ψα του αίματος...

Ο κ. Μπορνμπου έριξε το βι-
βλίο πάνω στο τραπέζι, φρόρεσε το
πυλτό του και το σοληρό, πήρε
το μπιστούνι του και γύρισε στο
δρόμο. Έπειτα κίταξε τον συννε-
φισμένο ούρανο και ψιθύρισε :

«Έ, λοιπόν, ναι !... Σήμερα θα
δοκιμάσω κι' εγώ την τύχη μου...»
Αυτή ή άπόφασις ήταν σοβαρή.
Θά έπαιρνε παράδειγμα τον Άμε-
ρικανό ντετέκτιβ Νέντ Γουάττον.
Ή έπιτυχίος του στο «Σπίτι του μυ-
ητηρίου» είχαν ξετρελλάνει τον φι-
λήσιο υπάλληλο.

«Είπε παραπολι άπύλο, συλλογιέ-
ται ο κ. Μπορνμπου. Όπως λέει
ο Νέντ Γουάττον, αν παρακολουθή-
σουμε, στην τύχη, τον πρώτον άν-
θρωπο που θα συναντήσουμε στο
δρόμο, υπάρχουν έννεα έλπίδες στις
δέκα ότι αυτή ή παρακολούθησις
θα μās άποκαλύψει ένα μυστήριο ή
μία παράξενη ύποθεση. Θά έφαρ-
μόσω λοιπόν τη μέθοδο του και θα
δω τώρα αν έχω δικαιο.

Ο κ. Μπορνμπου, μί άνάλαφο
βήμα, τράβηξε για τη Μονμάρτη.
Πολλές φορές γύρισε πίσω για να
παρακολουθήσει έναν άγνωστο, μί
μολίς έκανε μερικά βήματα, άλλως

γνώμη και συνέχισε τον δρόμο του.
Περίμενε μί έμπευσις, μί μυστι-
κή φωνή, μί ένδειξη.

Όταν περίμενε τον Σηκουάνα, κί-
ταξε το ρολόι του. Ήταν έξη ή
ώρα. Γύρω του ή άμορφη γυναί-
κες τραβούσαν για τη Ρύ ντε λά
Παί. Αυό ήλιωαμένοι κίτρινοι πη-
γαιναν στη λέσχη τους. Μία μολι-
στρούλα παραπολι διασκέδαζε για
το Καρτέ Λατέν. Άξαφρα ένας
νέος με τα χέρια στις τσέπες και
με λούζα την τραυμάτιση, πέρασε
από μπροστά του. Ο κ. Μπορν-
μπου πήρε την άπόφασί του.

«Εμπρός ! Αυτός θα παρακολου-
θήσω...»

Και τον πήρε από πίσω. Σέμφα-
να δέ με τη μέθοδο του Νέντ Γου-
άττον, ψυχολόγησε τον άγνωστο.
Είπε είκοσι πέντε χρόνων, σπύ-
λοιστρε. Ούτε έργατικός, ούτε
παλιό οικογενείας... Κανείς μικρο-
υπάλληλος. Κλητήρας ίσως σε κα-
νένα γραφείο. Τελείωσε την δουλειά
του και πάει τώρα να πη με την
παρέα του...»

Ο άγνωστος τον παρέσυρε σιγά-
σιγά, προς το σταθμό του Άγιου
Λαζάρου κι' από εκεί πήρε την οδό
Άμστερταμ. Ο κ. Μπορνμπου
τον παρακολουτούσε μί ένα πονηρό
χαιμόγελο στα χείλη. Στη γωνία
της πλατείας Κλαύ, ο άγνωστος
μπήκε οί ένα μικρό μπαρ κι' ήλπε
ένα ποτήρι κρασί. Ο έραυτετής

ντετέκτιβ στάθηκε από έξω και τον
κίταξε από τα τζάμια. Σε λίγο ο
νέος βγήκε από το μπαρ και τρά-
βηξε για την οδό Κολαινκούρ !

«Μπα ! Έκανε ο κ. Μπορνμπου.
Κάθεται λοιπόν στην Μονμάρτη...»

Πέρασε έτσι τη γέφυρα του νε-
κροταφείου και παραξενεύτηκε που
ο άγνωστος τον παρέσυρε οί έρη-
μους και μισοκλειμένους δρομί-
σους. Ο κ. Μπορνμπου τώρα ή-
ταν υποχρεωμένος να τον παρακο-
λουθή από κοντά για να μην τον
χάσει. Μία στιγμή μάλιστα φοβή-
θηκε πως ο άγνωστος τον άντελή-
φθη.

Μά δεν είχε προφτάσει να πάρη
καμιά άπόφασι, όταν άξαφρα ο νέ-
ος στάθηκε άπύομα, γύρισε πίσω
και καρφώθηκε μπροστά του.

— Έλα, φτάνει πειά βλάμη
μου... του έπε με το μάγκικο ύφος
των άπαιγμένων. Μη κοιράζεσαι ά-
δικα... Μά τσίμπησες !...

Ο κ. Μπορνμπου δεν κατάλαβε
πολλά πράγματα. Είχε ιδρώσει από
το δρόμο που είχε κάνει κι' έχασε
μηχανικά το χέρι στην τσέπη για
να βγάλει το μαντήλι του. Κατά-
πληρτος όμως ελθε την ίδια στιγμή
τον νέο να σπρώχνει ψηλά τα χέρια

— Νάτος ! φώναζε ο νέος.
— Το νου σου να μί μās ξεφύ-
γη ! ψιθύρισε ο άλλος.

Και οί δυο χύηξαν και πέρασαν
τις χειροπέδες στο Ζυλό.

— Τι πάθατε ; τους ρώτησε κεί-
νος, άπορώτας. Δεν χρειάζόντου-
σαν ένισχύσεις !...

Ο κ. Μπορνμπου είχε σηκωθεί,
σαστισμένος. Οί δυο έμιστικισ-
τού έφρεσαν μία κομμάτιση ματιά.

— Ποιός είσαστε εσείς ; τον
ρώτησε ο νέος.

— Ο Ζυλό έσκασε στα γέλια.
— Για κύττα τους ! Έκανε. Θά
πιάσουν τώρα και τον συνάδελφό
τους.

Και έπειδή οί αστυνομικοί παρα-
ξενεύτηκαν, έφρόδεσε.

— Μά, βέβαια ! Και ή βλάμη
είνε από την Άσφάλεια !

— Ποι έμνε ή κάρτα σας ; φώ-
ναξε τότε άνοιξη ένας από τους ά-
στυνομικούς στον κ. Μπορνμπου.

Έκείνος το έκανε άνοιξη περισ-
σότερο.

— Θά σάς εξηγήσω... ψιθύρισε.
Με λένε Ειστάδιο Μπορνμπου και
κάθουμα στην οδό Σαιν - Πιέρ, ά-
ειμώς 78...

— Πάει καλά... έκανε ο άλλος
έμιστικιστής. Τί έλέετε τώρα μί αυτό
το υποκείμενο που δολοφόνισε μα-
τι μί Έναν άλλο άπαιξη την γρηά
κ. Μαρτέν ;

Ο κ. Μπορνμπου θέλησε να πη
κάτι, μί τα μέσδεψε κι' άπόμεινε
με το στόμα άνοιχτό.

— Εμπρός ! Στο τμήμα κι' έ-
σεις ! του φώναξαν οί δυο άστυνο-
μικοί !

Κι' ο φιλήσυχος κ. Μπορνμπου
άδηρήθηκε στο τμήμα.

Την άλλη μέρα το πρωί, άφου
πέρασε μί έφραπτική νύχτα στο
μυητοέρημα, έξήγησε στον άστι-
νόμο την περιπέτειά του και άφέ-
θηκε ελεύθερος.

Γύρισε λοιπόν χλωμός και καμ-
ποποιισμένος στο σπίτι του.

— Θεέ μου ! Τί γινίκατε, κί-
ριε ; του φώναζε τρομοκρατημένη
ή ύπηρετήριά του.

Ο κ. Μπορνμπου σωριάστηκε σε
μία πολυθρόνα και μί ένα ύφος που
προσπαθούσε να το κάνει εύθυμο,
της άπάντησε :

— Μά δεν ήταν λόγος ν' άνη-
συχής, καλή μου Έμμα. Άπλού-
στατα, ξεμύτησα στην Μονμάρτη
κι' ένα παιδικό μου φίλο... Αυτό
είνε όλο !

Από μέσα του όμως κατακρίταν
την άλάνθαστη μέθοδο του Νέντ
Γουάττον.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΣ σε άπολότους
Ικανοποιητικές τιμές παλαιά
διάφορα βιβλία, παντός είδους
και πάσης γλώσσας, καθώς και
άδολκληρες βιβλιοθήκες. Γρά-
ψατε: «Οίκογένεια», Λέκα 7,
Αθήνας.

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

('Αληθινή Ιστορία)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Η ανταλλαγή αυτών των φράσεων έγινε γρήγορα-γρήγορα και δεν βράστηξε παρά ένα λεπτό. Όταν ο Μαρτίνος Ντιέγκο υποχρεώθηκε να κάνει μια τρομερή προσπάθεια, για να κερδίσει το δρόμο που είχε χάσει, γιατί ο Κόμιν προχώρησε με μεγάλη ταχύτητα. Τον συνάντησε όμως πίσω από το μοναστήρι των Ίερωνυμιτών και τον έπλησιασε τόσο, ώστε ο Κόμιν στάθηκε.

«Ο Μαρτίνος Ντιέγκο βυστερά εξακολούθησε να προχωρή. Τότε ο Κόμιν διπλώθηκε στον τοίχο. Είχε αναγνωρίσει τον βαρκάρη του καπλείου. Κι όταν εκείνος έφτασε δίπλα του, τον έπιασε από το στήθος δυνατά και του είπε:

—Βαρκάρη, με ακολουθήσεις, τι με θέλεις;

Το σπαθί του έλαμπε στ' αριστερό του χέρι.

«Ο Μαρτίνος Ντιέγκο δεν έφερε καμμία αντίσταση κι' απάντησε:

—Σας ακολουθώ, ξεροχώτα, είν' αλήθεια. Βάλτε το σπαθί σας στη θήκη του. Θέλω να κερδίσω τη ζωή μου.

—Θα κερδίσεις το θάνατό σου, αν δεν μου πεις την αλήθεια και γρήγορα... Τι με θέλεις;

—Εξοχώτατε, απάντησε ο βαρκάρης ήσυχος, ή γυναίκα μου και το παιδί μου βρίσκονται στο Τολένο κι' εγώ φροντίζω για το ψωμί τους. «Αν με σκοτώσετε, θα πεθάνουν τής πείνας.

Μιλήσατε γι' αυτό τον άνθρωπο που πήρε τη βάρκα του συντρόφου μου για να ανεβή το ποτάμι. Ξέρω από εκδίκηση, θέλετε το αίμα αυτού του ανθρώπου; Έρχομαι να σας προσφέρω τη βάρκα μου.

«Ο Μαυρός Κόμιν δίστασε μια στιγμή κι' ύστερα τον άφησε:

—Πέρνα, του είπε, δεν έχω ανάγκη από τη βάρκα σου.

—Τόσο το χειρότερο για μένα, εξοχώτατε! απάντησε ο Μαρτίνος Ντιέγκο, χωρίς να σαλεύσει από τη θέση του.

«Μιλήσατε επίσης για κάποιες σενιόρες, εξακολούθησε. Ξέρω κι' από έρωτα: Θέλετε να κλέψετε καμμία απ' αυτές; Σας προσφέρω το μαχαίρι μου και τα μπράτσα μου.

«Ο Κόμιν έδίστασε ακόμα.

—Βαρκάρη, είπε τέλος, γελάσθηκες δυο φορές. Δεν πρόκειται ούτε για εκδίκηση, ούτε για έρωτα. Είμαι Άγγλος αξιωματικός. Όλο το πάθος

μου, είναι πως να υπηρετήσω την Άγγλία.

«Ο δραπέτης, που ο σύντροφός του έβαλε μέσ' στη βάρκα του, είχε έναν Γάλλο κατάσκοπο κι' έχει μια απ' αυτές τις σενιόρες έρωμένη του, μια κατάσκοπο κι' αυτή, που είναι τομήρη σαν κι' αυτόν κι' επίσης επικίνδυνη. Έχω τις διαταγές μου: Είμ' εδώ για να πιάσω αυτή τη γυναίκα.

«Ο Ντιέγκο ανασήκωσε τα μανίκια του σκούρου πουκαμίσου του.

—Ένας Άγγλος αξιωματικός, ψιθύρισε με μια άγρια ψυχραιμία, μπορεί να συχαίνεται να σκοτώσει μια γυναίκα, Έ-μεις οι φτωχοί άνθρωποι μπορούμε να τα κάνουμε όλα.

—Όχι, απάντησε ο Κόμιν πιό ψυχρά, δεν συχαίνονται. Μά είμαι μόνος και το σπαθί όπου βρίσκεται ή σενιόρα μπορεί να φυλάγεται. Θα σε πληρώσω καλά, αν θελήσεις να με βοηθήσεις λίγο για να μπω στο σπίτι και να μελίνω σκοπός στην πόρτα, ενώ έχω θά είμαι μέσα.

—Είμαι έτοιμος να υπακούσω

με όλη μου την καρδιά στις διαταγές της εξοχώτητάς σας.

«Η συμφωνία τους είχε κλείσει. Ο Κόμιν εξακολούθησε το δρόμο του και στάθηκε μπρός στο σπίτι, που είχε εγκατασταθεί ή οικογένεια Καμπανίλ. Πόρτες και παράθυρα ήταν κλειστά.

«Ο Μαρτίνος Ντιέγκο τοποθετήθηκε απέναντι στον τοίχο, για να μπορεί να βλέπει τη γυναίκα μέσα κι' ο Κόμιν την ίδια στιγμή πλησίασε την πόρτα και χτύπησε τρεις φορές.

«Ένα παράθυρο μισάνοιξε κι' ακούστηκε μια φωνή από μέσα:

—Ποιός είναι και τί θέλετε;

—Εγώ, απάντησε ο Κόμιν σιγά κι' αλλάζοντας τη φωνή του. Ανοίχτε γρήγορα, έρχομαι για να σας βρω.

—Ποιός είστε;

—Δεν μ' αναγνωρίζετε; Έ-

γώ, ο Κάισαρ ντε Σαμπανειλ! Κραυγές χαράς ακούστηκαν μέσα στο σπίτι.

«Ο Μαρτίνος Ντιέγκο έφερε το χέρι του στην καρδιά του. —Προσοχή! τον διατάζει ο Κόμιν σιγά.

«Η πόρτα που ήταν στερεά φραγμένη, άνοιξε. Μια νέα γυναίκα παρουσιάστηκε, ή Ζοακίνα. Μόλις όμως είδε τον Κόμιν, έσπρωξε την πόρτα με μια σπασμαδική προσπάθεια, μα ο Μαρτίνος Ντιέγκο πέταξε το σασκκάκι του κι' εμπόδισε το σύρτη να μπη μέσ' στην κλειδαριά.

«Ο Κόμιν έμπηξε μέσα με το πιστόλι στο χέρι. Έσπρωξε ή Ζοακίνα, που διά της βίας και με παρακάλια προσπαθούσε να νά τον αναγκάσει, την παρά-συνεως την είσοδο της σάλλας, όπου ή ντόνα Μέντσια κι' ή Λιέ-λιας είχαν αγκαλιαστεί, τρομαγμένες από το θόρυβο που γινόταν δίπλα τους.

«Η Ζοακίνα φώναξε μέσα στον παροξυσμό της αγωνίας της.

—Ο δολοφόνος του Άγγέ-

λου! Ο δολοφόνος της Ιωάννας! Ο δολοφόνος της Λευκής! Ο δολοφόνος!

«Επειτα, σ' μια κρίσιμη τρέλλας, κρεμάστηκε στο λαιμό του Κόμιν και φώναξε:

—Πατέρα μου! Είσαι ο πατέρας μου! Λυπηθήτε τις!

«Ο Κόμιν την παραμέρισε, χωρίς να της ρίξει μια ματιά. Όταν της είπε π' έλα χαμηλά φωνή:

—Ναι, είμαι ο πατέρας σου δουλεύω για σένα.

«Ο Μαρτίνος Ντιέγκο είχε μείνει απέξω σκοπός.

«Η Μέντσια κι' ή Λιέλιας άκουγαν: «Η Μέντσια απολιθωνόταν, ή Λιέλιας έρθια και αντρεία κάτ' απ' τη θανάσιμη χλωμάδα της. Μπρός στο δωμάτιο που βρισκόταν αυτές, ήταν ένας στενός αντιθάλαμος:

«Εκεί ή Ζοακίνα προσπαθούσε να σταματήσει τον Κόμιν. Απαλλάχτηκε τέλος απ' αυτή και στάθηκε μπρός στην αθούσα του σαλονιού όρθια.

—Λιέλιας, που δεν έχεις οικογενειακό όνομα, είπες, ή Ντον-τέλλα ή Ζουανίτα Λεονέζα ή άλλοιως ντόνα Ζοακίνα ντε Καμπανίλ, είσαι καταδικασμένη εις θάνατον, ως συνένοχος του γενικού ταχυδρόμου. Παντού όπου ο στρατιώτης βρίσκεται ένα καταδικασμένο της στρατιωτικής δικαιοσύνης, έχει δικαίωμα και καθήκον να τον σκοτώσει. Μα έσένα, έπειδή είσαι κόρη του ντόν Μπλάς ντε Καμπανίλ, του πατέρα μου, σου παραχωρώ ένα λεπτό για να συστήσεις την ψυχή σου στο Θεό.

«Ο Θεός βλέπει την ψυχή μου, απάντησε ή Λιέλιας με σταθερότητα. Από τη στιγμή που γνώρισα τα σχέδιά σου, είμαι έτοιμη πάντοτε να πεθάνω.

«Η Μέντσια έβγαλε ένα βυθό στεναγμού, προσπαθώντας ν' ανασκησθή από την πολυθρόνα της, όπου ή δούλη της την κρατούσε καρφωμένη. Έτεινε τα δυο χέρια της ίκετευτικά κι' έτραβήξε λόγια που οά έκαναν να τρέξουν δάκρυα κι' από τα μάτια ενός θημιού.

«Ο Κόμιν είχε τα μάτια του κάτω ή καλύτερα κυττούσε τα πιστόλια του. Όταν ή Καμπανίλα που είχε μείνει πίσω του τον είδε να ύψων ή χέρι, χύθηκε ασυγκράτητα άπάνω του και τον προσπέρασε:

—Εγώ είμαι ή Ζοακίνα! φώναξε, σκεπάζοντας ή Λιέλιας με το δυστυχισμένο σώμα της που έτρεμε. Εγώ θέλω να πεθάνω! Τράβα! Νά ή καρδιά της πίσω από τη δική μου! Μητέρα μου! Πολυαγαπημένη μου μητέρα! Βλέπετε λοιπόν, ότι δεν είμαι μαζί τους! Πεθαίνω για την κόρη σας! Αγαπήστε με, όταν θα έχω πειά πεθάνει.

—Παραμέρισε! φώναξε ο Κόμιν, του οποίου το μπρούτζινο πρόσωπο δεν συσπάστηκε καθόλου.

«Η Ζοακίνα έσφιξε πιό δυνατά ή Λιέλιας μέσ' στην αγκαλιά της.

—Αφσέ με, άφσέ με, αδελφή μου! ψιθύρισε εκείνη, γεμίζοντας το μέτωπό της με φιλήματα.

Και ή Μέντσια, μεθυμένη και τρελλή, τραβήξε:

—Ναι, ναι, είσαι κόρη μου! Ζοακίνα θά σ' αγαπήσω!... Σ' αγαπώ. Πέθανε γι' αυτήν!

«Ο Κόμιν ύψωσε άργά τα μάτια του.

—Παραμέρισε! φώναξε με μια φωνή τόσο άπειλητική, που

λά και θά μου δώσης την έλευθέρια μου. Νομίζεις πως με κρατάς, ενώ εγώ έχω σφιγμένο το χέρι μου γύρω από το λαιμό σου. Άκου! Δυο μέρες τώρα σε κυνηγάω, δυο μέρες τώρα έκείνες δεν έχουν φάει... Ξέρεις για ποιές σου μιλάω... Πες στους υπηρέτες σου να μου ανοίξουν τόπο, γιατί αλλιώς έ-κείνες θά πεθάνουν από το μαρτύριο της πείνας!

—Είμαστε στρατιώτες! απάντησε ο Πάτ' Εστάς γαλήνια. Δεν είμαστε υπηρέτες.

Το μέτωπο του Κάισαρος σκεπάστηκε από ένα σύννεφο.

—Είχες καλά μαντέψει ότι έ-κείνες ήταν ή άσπιδα σου, λάρδε του Κόμιν, πρόσφερε με δυσκολία, γιατί ή όργη έκανε τα χείλη του να τρέμουν. Μά ή έγυρη σου πείει πειά, γιατί έ-νε νεκρές, νεκρές κι' ή δυό, ή μηνητή μου κι' ή αδελφή μου, τρελλέ αμφοδρε, που θέλοντας να με σκοτώσης, έχασες την τελευταία σου άμυνα!

—Σε γελάσαν... Έκανε να πηδ Κόμιν.

—Ιράβα το μαχαίρι σου, δολοφόνε! Τις φίλησα παγωμένες και τις δυό μεσ' στον τάφο τους. Τράβα το μαχαίρι σου, σου λέω Διάλεξα μαζί σου το όπλο του δολοφόνου, άτιμε! Θα σκοτώθεις όπως έσκότωσες. Δεν είμαστε πέντε έναντι ενός: νάμαι μόνος μου έναντι του. Αυτοί εδώ οι φίλοι μου θά μείνουν θεατές.

Και έπειδή οι δραγόνοι κάτι ψιθύριζαν, τους επέθαλε σιωπή, λέγοντας:

—Αφήστε του το σπαθί του! διατάζει μια φωνή μπροστά του.

«Ο Κόμιν προσπάθησε να ξεχωρίσει τα πρόσωπα: Είθε το Μαρτίνο Ντιέγκο το βαρκάρη, ή τουλάχιστον έναν άντρα που φορούσε τα κουρέλια του Μαρτίνου Ντιέγκο, αλλά στή θέση των άγριων κι' αλύγιστων μυαλών του βαρκάρη έλαμπαν μαλλιά ολόμαυρα, λιγερά κι' ανάλαφρα, που έσπεράνωναν ένα αγέρωχο νεανικό πρόσωπο.

—Ο Κάισαρ ντε Σαμπανειλ; ούρλιαξε μέσ' από τους άφρους, που ξεριανόνιουσιν στα χείλη του.

—Δεν με έχετε αναγγείλει πρό όλίγου στις σενιόρες; απάντησε ο Κάισαρ μ' έναν μικρό σαρκασμό.

«Ο Κόμιν έφερε το χέρι του στο σπαθί του, αλλά πριν τ' τραβήξει στράφηκε και κύτταξε.

Οι τέσσερες δραγόνοι του Κάισαρος, μεταμφιεσμένοι, ήσαν έκε! και τον κυττούσαν.

—Αναδρόνι! μούγκρισε σπρώχνοντας το σπαθί του μέσ' στη θήκη του. Πέντε μ' έναν!

—Ακριβώς όσο είσατε προχθές, όταν πολέμησατε με τον Έκτορα ντε Σαμπανειλ, απάντησε ο Κάισαρ.

—Του χάρισαμε όμως ή ζωή... «Όχι έσύ, Κόμιν, μά οι ευγενείς Σκώτοι αξιωματικοί, που θά κοκκινίζουν ως την τελευταία τους στιγμή, γιατί υπηρέτησαν υπό τις διαταγές σου, δολοφόνε! Άθλιε δολοφόνε!

—Δεν θά με σκοτώσης όμως, Κάισαρ ντε Σαμπανειλ! φώναξε ο Κόμιν, του οποίου ή ψυχραιμία έαναγεννιόταν. Όχι μόνο δεν θά με σκοτώσης, αλ-

—Πρέπει, το θέλω!

Το χέρι του Κόμιν έπιασε τη λαβή του μαχαίριού του.

—Ορκίζεσαι ότι δεν θά σε υπερασπιστούν;

—Το όρκιζομαι.

—Το όρκίζονται κι' αυτοί; Οι τέσσερες στρατιώτες έμειναν άφωνοι.

—Το θέλω! έξανέπε ο Κάισαρ. Οι τέσσερες δραγόνοι όρκίστηκαν.

Το μαχαίρι του Κόμιν τραβήχτηκε έξω από τη θήκη του και πριν προφτάσει ο Κάισαρ να προφυλαχτή του κατάφερε ένα λυσσασμένο χτύπημα πάνω από τον άριστερό του ώμο στην άρχη των σπονδυλών. Ο Κάισαρ έσκυψε λίγο κι' έτσι ή κόψη του μαχαίριού μόλις άγγιξε ανάλαφρα τις σάρκες του.

Κι' άμέσως, κατόπιν, μ' ένα λιονταρίσιο πήδημα, ο Κάισαρ άνωρθώθηκε. Την κούραση του δεν την ένοιωσε πειά. Τ' άσπασμένα υεύρα του είχαν δυναμώσει από την όργη του. Δεν τράβηξε αυτός το μαχαίρι του, αλλά άρπαξε τον Κόμιν από τους καρπούς των χειρών και μπύδς στην ακατάβλητη δύναμη του ανιπάτου του, ο γίγας λύγισε και γονάτισε.

—Πόδι με πόδι! έπτε λυσσώντας, μά μή μπορώ να κείνη τίποτε.

«Ο Κάισαρ τον άφησε και τράβηξε το μαχαίρι του. Έπειδή ο Λόρδος δεν είχε τίποτε στο άριστερό του χέρι, έσχισε στα δυο το φτωχικό σασκκάκι του ψαρά, που είχε και του έριξε το μισό.

«Ο Κόμιν περίμενε το πρώτο χτύπημα τωρα. Ο Κάισαρ του πέταξε το μαχαίρι και πρόσωπο, αποκαλυπόμενος έτσι ολόκληρος. Ο Κόμιν το άπέφυγε με μια άπληή κίνησι του κεφαλιού και τόν, σημάδεψε άπάνω στην καρδιά, μά το μαχαίρι του δεν βρήκε για να χτυπήσει, παρ' τις ζάρες του σασκακιού του ψαρά. Άρχισε τότε το παράδοξο και τρομερό εκείνο μπερδεμα των αντιπαλών, όπου ένας αμύητος νομίζει ότι λείπει κάθε κανών, της πάλης κι' όπου τα σώματα κυλιούνται στην τύχη, σ' ένα άγωνα άγριο και τυφλό.

Για μια στιγμή οι δυό αντίπαλοι υπερβύθηκαν σαν τίγρεις. Τα στήθη τους χτυπούσαν το ένα έπάνω στο άλλο, τα μάτια τους πέταγαν κεραυνούς, τα στόματά τους φλόγες. Κι' έξαφνα οι θεαταί είδαν το ύψηλό κεφάλι του Κόμιν να γέρνει μπροστά, καθώς ο αντίπαλός του τον τράβηξε μ' όλη του τη δύναμη. Ο Κάισαρ τότε τραβήχτηκε για να τον κάνει τόπο να πέση κι' ο γίγας κυλίστηκε βαρύς άπάνω στις πλάκες. Άμέσως το πόδι του Κάισαρος τον πάτησε έπάνω στο στήθος.

«Ο Πάτ' Εστάς, ο Ζαν Κουάρ, ο Σαρρελουκ κι' ο Λαφλέρ άρχισαν να χειροκροτούν. Μά μια αλφινίδα σιωπή διαδέχτηκε άξαφνα τους ένθουσιους αμους των. Το κεφάλι του Κόμιν είχε χτυπήσει στην πλάση του άπάνω στην πόρτα του σαλονιού. Η πόρτα άνοιξε κι' ή Ζοακίνα παρουσιάστηκε. Γοάτισε, κατάχρη, μπρός στον Κάισαρα, που ύψανε το μαχαίρι του.

—Είπε πατέρα μου, είπτε άπλά.

«Ο Κάισαρ έξανέβαλε το μαχαίρι του στη θήκη.

(Άκολουθεί)

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

«Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

το όποιον δημοσιεύεται στην «Οικογένεια» βρίσκεται στα γραφεία μας και εις πλήρη τόμον εξ έπτακοσίων περίπου σελίδων, με θαυμασίας εικόνες, και πωλείται χάριν των άναγνωστών μας αντί δραχ. 50.

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΚΑΚΟΠΟΙΟΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΕ 14 ΦΟΡΕΣ ΑΠ' ΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ!

(Η καταπληκτικές περιπέτειες του Δέλαντ Χάρβεϊ)

ΣΑΣ παρουσιάζουμε σήμερα τον 'Αμερικανό Δέλαντ Χάρβεϊ, τον βασιλιά των αποδράσεων. Την πρώτη του απόδραση την έκανε σε ηλικία δεκαοχτώ ετών. Και σήμερα σε ηλικία τριάντα δύο μονάχα χρόνων, μπορεί να καυχηθεί, ότι κατόρθωσε δεκαεπτά φορές ως τώρα να δραπέτευση από διάφορα κάτεργα της 'Αμερικής... Δεν υπάρχει, στον Νέον Κόσμο, αστυνομικός, ο οποίος να μην γνώριζε τον καταπληκτικόν αυτόν τύπο... Τό μεγαλύτερο κατόρθωμα του Χάρβεϊ ήταν η απόδραση του από το σπίτι του θανάτου, το οποίο διέλαθε με τους ασυλαινούς του, στο οποίο κλείνουν τους μελλοθανάτους, που πρόκειται να εκτελεστούν στην ηλεκτρική καρέκλα.

Μά προτιμώτερο είνε να σας εξιστορήσουμε, με τη χρονολογική τους σειρά, τους άλλους του βασιλέως των αποδράσεων.

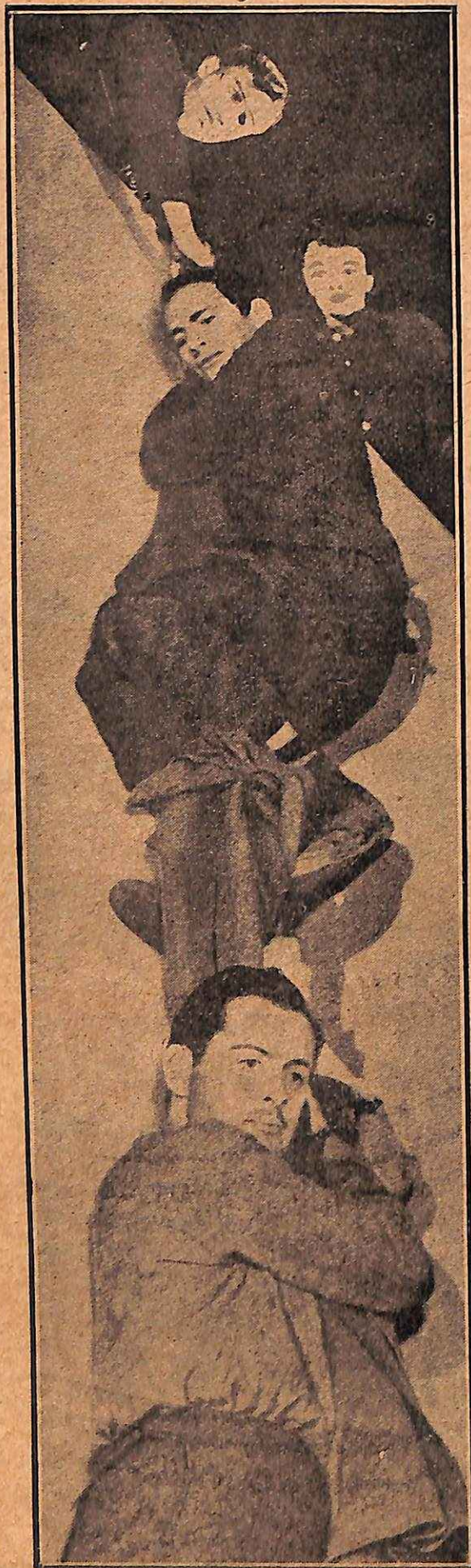
Ο Δέλαντ Χάρβεϊ ήταν ακόμα μαθητής στο κολέγιο του Μάινρον (πολιτεία της Γεωργίας), όταν, μία μέρα, καυχήθηκε μπρός σε μερικούς συμμαθητές του πως ήταν ικανός να το σκάσει και από την πιο καλά φρουρούμενη φυλακή. Έννοείται, ότι κανείς δεν πήρε στα σοβαρά τα λόγια του. 'Υστερα, όμως από λίγον καιρό, ο Χάρβεϊ, θέλοντας ίσως ν' αποδείξει ότι μπορούσε ενά κρατίστη τον λόγο του, ξεκίνησε να αυτοκίνητο και ξεκίνησε για την 'Ατλάντα. Μόλις έφθασε στη μεγάλη αυτή πόλη, η πρώτη του δουλειά ήταν να μπει σ' ένα κεντρικό καπνοπωλείο, ν' αδειάσει το ταμείο, από την άπειλη ενός περιστερόφου και ύστερα να φύγει, σφυρίζοντας ένα εθιμικό τραγουδάκι, σαν να έκανε την πιο αβήλη πράξη του κόσμου!

Δεν πρόφθασε, όμως, να χαρή τα λεπτά που έβλεπε. Τό ίδιο βράδυ, η αστυνομία τον έπιασε στο ξενοδοχείο του. Νομίζετε ότι ο Χάρβεϊ προήχθηκε, ότι έχασε την ψευδαίμα του; Κάθε άλλο. Κιότι έλαβε ειρωνικά τους αστυνομικούς και τους είπε:

— Τό θεωρείτε απαραίτητο να με συλλάβετε; 'Εγώ σας συμβούλευσα να μη κάνετε τον κόπο αυτόν, γιατί δεν θ' αργήσω να δραπέτευω από τη φυλακή!..

Οι αστυνομικοί άναψαν περικορηνικά τους δίκους τους. Και έβλεπαν τον Χάρβεϊ, για μία φορά, στο κελί του αστυνομικού τμήματος. Την επομένη το πρωί, θα τον πήγαιναν στην Εισαγγελία. Δεν είχαν όμως τη μεγάλη αυτή εύγυια. Για τον απόλυτο λόγο ότι ο Χάρβεϊ... απέδρασε από το κελί κατά τη διάρκεια της νύχτας, ανοίγοντας μία μεγάλη τρύπα στον τοίχο! Και τό πιο τρομερό ήταν πως οι αστυνομικοί δεν πρόλαβαν ούτε να τον φωτογραφίσουν και να πάρουν τα δακτυλικά του αποτυπώματα!..

Από τότε, ο Χάρβεϊ δεν άργησε να ξαναπέσει στα χέρια των αστυνομικών. Τον συνέλαβαν επ' αυτοφώρ, ενώ προσπαθούσε να κλέψει

Δραπέτευσε, παίρνοντας μαζί του τέσσερες συντρόφους του

ένα άλλο αυτοκίνητο. Τον έβλεπαν σ' ένα κελί, μαζί με ένα άλλο φυλακισμένο, ένα μεθυσμένο, ο οποίος αγωνιόταν να καταβάλει ένα πρότιμο πέντε δολλαρίων, που του τό έπέβαλαν επί διαταρξεί κοινής ησυχίας... Την άλλη μέρα το πρωί, ο μεθυσμένος δρισκόνταν ακόμα στο κελί, αλλά... μόνος! Ο Χάρβεϊ τό είχε σκάσει και πάλι κατά τον έξω απόλυτο τρόπο: Την νύχτα, φώναξε τον σκοπό που φρουρούσε έξω από την πόρτα και, παριστάνοντας τον μεθυσμένο, του είπε:

— Να σου πω, αγαπητέ μου, άλλαξε γνώμη... Θά πήραμε τα πέντε δολάρια... Πάρε τα και άφησέ με να φύγω...

Και ο Χάρβεϊ — γιατί αυτός ήταν ο μεθυσμένος! — έδωσε πέντε δολάρια στον πόρτο, ο οποίος είχε παραλάβει υπηρεσία κατά την διάρκεια της νύχτας και δεν γνώριζε τους κρατούμενους στο πρόσωπο, και έφυγε από τη φυλακή, χωρίς να διαφέρει διόλου, τραβώντας και παραπατώντας.

Θεωρούμε περικό να σας πούμε, ότι ύστερα και από τη δεύτερη αυτή απόδραση η αστυνομία της περιφέρειας άναστατώθηκε. Και όταν ο Χάρβεϊ συνέληφθη και πάλιν για κλοπή αυτοκινήτου, φυσικά, γιατί αυτή ήταν η αδυναμία του! φρόντισαν να τον κλείσουν σ' ένα απομονωμένο θάλαμο με τυχόν κατασκευασμένους από κορσινάλο πάχους μισού μέτρου (τελευταία άμερικανική εφεύρεση, για να επιτηρούνται καλώς οι επανδνωμένοι κακοποιοί). Και η αλήθεια είνε ότι από τό διαφανές αυτό κελί δεν μπόρεσε να δραπέτευση ο Χάρβεϊ. 'Εξ άλλου, ύστερ' από λίγες μέρες έγινε η δίχη του. Τον καταδίκασαν, για τις άλλες κλοπές κατασκευασμένους από κορσινάλο πάχους μισού μέτρου (τελευταία άμερικανική εφεύρεση, για να επιτηρούνται καλώς οι επανδνωμένοι κακοποιοί). Και η αλήθεια είνε ότι από τό διαφανές αυτό κελί δεν μπόρεσε να δραπέτευση ο Χάρβεϊ. 'Εξ άλλου, ύστερ' από λίγες μέρες έγινε η δίχη του. Τον καταδίκασαν, για τις άλλες κλοπές κατασκευασμένους από κορσινάλο πάχους μισού μέτρου (τελευταία άμερικανική εφεύρεση, για να επιτηρούνται καλώς οι επανδνωμένοι κακοποιοί). Και η αλήθεια είνε ότι από τό διαφανές αυτό κελί δεν μπόρεσε να δραπέτευση ο Χάρβεϊ.

Από τό 1924 ως τό 1926, ο Χάρβεϊ δραπέτευσε τέσσερες φορές από τη φυλακή. Με τη διαφορά ότι τον ξανάπιασαν άμέσως, πριν προφθάση να διαρξεί καμιά άλλη κλοπή. Στην επομένη απόδραση του σκάθηκε πιο τυχερός. Και, τη φορά αυτή, δραπέτευσε παίρνοντας μαζί του τέσσερες συντρόφους του. Μόλις βρέθηκε έξω, πρώτη του δουλειά ήταν να τρέξει στο Μάινρον, να δη τους γονείς του. 'Αλλ' όταν έμαθε πως ο πατέρας του ένεργοόσε να του δοθή χάρις, άπεφάσισε να ξαναγυρίσει μόνος του στη φυλακή... Πράγματι, στις 4 Απριλίου 1928, έπιασε χάρι, λόγω της νεαρής του ηλικίας και άρνού έδωσε σιγή και κατηγορηματική υπόσχεση ότι θα φρόντιζε στο μέλλον να διορθωθεί.

Θέλετε να μάθετε πως κράτησε ο Χάρβεϊ την υπόσχεσή του; Α ν ο μ έ ρ ε ς μετά την αποφυλάκιση του ενώ περπατούσε σ' ένα άποκεντρο δρόμο της 'Ατλάντας, είδε μία πολυτελεστάτη καόρσα, την οποία ο ιδιοκτήτης της είχε αφήσει για λή

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΑΝΑΤΕΛΛΟΝΤΟΣ ΗΛΙΟΥ

ΟΙ ΙΑΠΩΝΕΣ ΚΑΙ Η ΗΘΙΚΗ

(Αι άπολαύσεις του 'Ιάπωνος και η σκληριά της 'Ιαπωνίδος)

ΤΟ Κιότο, την άρχαία πρωτεύουσα της 'Ιαπωνίας, τελείται κάθε χρόνο μί α θεσηκενική τελετή, κατά την οποία ή δραμότερος έταίρος της πόλεως παρελάνουν από τους πιο κεντρικούς δρόμους, στολισμένους με γλάστρες π ω ς. Οι διαβάτες στέκονται γι α ν' απολαύσουν καλύτερα το θέαμα αυτό και να δούν με λαλολογία τις Γκιέσες.

Κάθε εύσυνετός γονεύς θεωρεί υποχρέωσή του να συστήση στην κοή του να μιμηθή τις Γκιέσες στη χάρι και στη γοητεία.

Δεν πρέπει, λοιπόν, να μάς παραξενεύη τό γεγονός ότι στην 'Ιαπωνία, ή οποία κατηγορεί την Εύρώπη για τη διαφθορά της, κυκλοφορούν ελεύθερα συλλογές μικρογραφιών με άσπινες παραστάσεις και ότι τις συλλογές αυτές τις κληροδοτούν οι γέροι στους νέους σαν άνεκτίμητο θησαυρό!

Και τό πιο καταπληκτικό είνε ότι τα λευκάματα αυτά μένουν πάντοτε εκτεθειμένα, στα σπίτια, σε κοινή θέα, και ότι ή γυναίκες και α τ ά ακόμα τα παιδιά μπορούν να τα ξεφυλλίσουν μπρός στους γονείς τους, χωρίς εκείνοι να τα μάλώνουν για την αδιάκριτη περιέργειά τους!..

Εκτός όμως από τις εικόνες αυτές κλάμει, γιατί έτριβε τα μάτια του με τα χέρια του.

— Πηγαίνω στο γραφείο μου! είπε στους δεσποφίλους. Νά μη μ' ένοχλήσουν κανείς! Πρόκειται να λάβω αποφάσεις για ένα πολύ σοβαρό ζήτημα...

...Είνε τάχα ανάγκη να σας πούμε πως ο κλαμμένος αυτός άγορσινός — ο οποίος, έξαφάνστηκε ύστερ' από λίγη ώρα από τό γραφείο του — δεν ήταν άλλος από τον Χάρβεϊ, ενώ ο πραγματικός άρχισινός του βρισκότανε δεμένος χειροπόδαρος, στο κελί του καταδίκου;...

Η καταπληκτική αυτή σε θράσος απόδραση άσασχόλησε όλο τό τον άμερικανικό τύπο. Ξέρετε όμως ποιά είνε τό πέλος της ιστορίας αυτής; Όταν ο Χάρβεϊ συνέληφθη και πάλιν, έδωσε σόβα ρωτάτα στους αστυνομικούς:

— Αυτή τη φορά, μπορούτε να έλαθε βέβαια ότι για κάμποσον καιρό δεν θα σας ξαναβάλω σε μπελάδες... Με κούρασαν ή άλλες κλοπές απόδρασεις... Θά μείνω, λοιπόν, στη φυλακή, για να αναπαυθώ... Και άργότερα, θα δοίμε τί θα γίνει!..

της, κυκλοφορούν και πολλές συλλογές ανηθικών ποιημάτων. Στην Εύρώπη, εκείνος που θα τολμούσε να εκδώση μία τέτοια σποντική συλλογή, θα καταδικαζότανε σε πέντε τοιλάχιτον χρόνων φυλάκιση. Στη Χώρα των Χρυσανθέμων, τα τραγούδια αυτά πουλάνται στα περίπτερα των σιδηροδρομικών σταθμών, μαζί με τα οικογενειακά περιοδικά!

Πρέπει τώρα να σημειώθ, ότι τό κύμα της ανηθικότητας — αυτόν τον χαρακτηρισμό είνε υποχρεωμένος να δώσει ένας Εύρωπαίος σ' αυτήν την ελευθερία των ήθών, — περιορίστηκε σημαντικά στην 'Ιαπωνία τα τελευταία χρόνια, υπό την επίδραση του άγγλοσαξωνικού πολιτισμού.

Σαμουράι (εύγενεις), άνομοι, άπάλληλοι, σοφοί και καλλιτέχναι, πλούσιοι έμποροι, τό άνθος της 'Ιαπωνικής άριστοκρατίας με δυό λόγια, διέλεξαν τη Γιοσιδάρα για μόνιμο σκεδόν τόπο διαμονής! Συγχρόνως, γράφτηκαν πολλές θεατρικά έργα, των οποίων ή δράσεις ήταν τοποθετημένη στον φιλόδοξο αυτόν περίβολο.

— Περάστε από την άψίδα της Γιοσιδάρα και ή όδός του Παραδείσου θα σας υποδεχθή ξαρκικά!... λέει σ' ένα από αυτά τα δράματα ο πρωταγωνιστής.

Η γοητευτική θεότητα του έαγείου αυτού παραδείσου έξιμνήθησαν σε άπειρα ποιήματα 'Ιαπόνων λαϊκών ποιητών.

Μέχρι πρό όλιγον ετών, ή γυναίκες της Γιοσιδάρα ήσαν εκτεθειμένες σε κλονιά, σαν πορνεία! Άσύνετες, στολισμένες λαμπρότητα, προσφερόνταν στο θάνασμο και στην έλογη των διαβότων. Τα πορνεία άλλαξαν σήμερα. Η Γιοσιδάρα έλάχισα ίχνη διατηρεί από την παλιά γραμμοτήτη της. Στόν τομαχτικό σεισμό του 1923 καταστράφη δόλοληρη. Άργότερα, ξαναχτίστηκε από την άρχη, για να μεταβληθή σε μία συγχρονισμένη πολιτεία, με μεγάλους καθαρούς δρόμους και με μοντέρνες άλλες... Μονάχα την παλιά τους ένδυμα διατηρούσαν ή Γκιέσες της Γιοσιδάρα. 'Υπόχουν, βέβαια, και πολλές που παρουσιάζονταν από τό ρεύμα του έρωτακού πολιτισμού και πρόσσαν κοστούμι σπόρ. Η περισσότερες όμως, άπμένουν στο παλιόχορο κimonó.

Σιωπή και έρημια βασίλευον σήμερα στη συνοικία αυτή, που άπτελαόσε άλλοτε — πέρασαν, άλλθαι, πολλά χρόνια από τότε... — από τα γέλια και τις φωνές των εθιμικών άμπελοσιστών. Και οι παλαιοί 'Ιάπωνες, όσοι δηλαδή πρόφτασαν να γνωρίσουν τη Γιοσιδάρα με την παλιά μορφή της, άναστενάζουν σήμερα με την άναστροφή της εύθιμής ένδειξης έσοχης και δρισκόναν ακόμα μία άφορη για να διαμαρτυρηθούν κατά τό δυτικό πολιτισμό, ο οποίος κλοντεί με μεταβολή τη χώρα του 'Ανατέλλοντος 'Ηλιου σ' ένα κράτος χωρίς τοπικό χρώμα.

Σε κάθε μεγάλη συνάντηση τό Τοκιο, υπάρχει κι ένα ιδιαίτερο τετραγωνό, με κέντρο διασκεδάσεως. Η διασημότερη και άρχαιότερη συνάντια διασκεδάσεως του Τοκιο είνε ή Γιοσιδάρα. Η συνοικία αυτή έχει την ιστορία της. Άλλοτε, συζύγου της, άναγκασμένη να τον υπηρετή και στις πεζές του άσχαλίες...

Δεν συμβαίνει όμως τό ίδιο και με τους 'Ιάπωνες συζύγους. Δεν υπάρχει πλούσιος 'Ιάπων που να μην έχει δυό τοιλάχιτον φίλες.

Χαρακτηριστική, στην προκειμένη περίπτωση, είνε ή έξις παλιά 'Ιαπωνική παροιμία:

«Απ' όλες τις γυναίκες, περισσότερο αξίζει πρώτη ή γυναίκα που γέτινους, δεύτερη ή γκέισα, τρίτη ή ύπηρέτρια και τελευταία ή κόμισος σύζυγος...»

Σε κάθε μεγάλη συνάντηση τό Τοκιο, υπάρχει κι ένα ιδιαίτερο τετραγωνό, με κέντρο διασκεδάσεως. Η διασημότερη και άρχαιότερη συνάντια διασκεδάσεως του Τοκιο είνε ή Γιοσιδάρα. Η συνοικία αυτή έχει την ιστορία της. Άλλοτε, συζύγου της, άναγκασμένη να τον υπηρετή και στις πεζές του άσχαλίες...

Η διασημότερη και άρχαιότερη συνάντια διασκεδάσεως του Τοκιο είνε ή Γιοσιδάρα. Η συνοικία αυτή έχει την ιστορία της. Άλλοτε, συζύγου της, άναγκασμένη να τον υπηρετή και στις πεζές του άσχαλίες...

ΙΤΑΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΑΥΤΗ η περ-
πέτεια, που
θα σας έξι-
στορήσω, —ή
πό τραγική
περίπετεια που
γνώρισα στη
ζωή μου—,
μου συνέβη,
πριν από λί-
γα χρόνια,
δυό μέρες με-
τά την άφιξη
μου στη Μασ-
σαλία.

Πολλά είδαν τα μάτια μου και πολλές συμφορές με βόρεσαν, από την εποχή εκείνη. Τίποτα όμως δεν θα μπορούσα να με κάνει να ξεχάσω μια δραματική νύχτα, που την πέρασα, γυρνώντας στους δρόμους της Μασσαλίας, με μια γοητευτική κοπέλα...

Την είδα για πρώτη φορά έξω από έναν κινηματογράφο, μέσα σε μια απόβραση πολύχρωμων φώτων. Και από την πρώτη στιγμή που την είδα, όλα στην κοπέλλα αυτή μου έκαναν ζωηρή εντύπωση: τα μεγάλα εκφραστικά μάτια της, τα καλοσχεδιασμένα χείλη της, η ευγενική μελαγχολία, που ήταν χιμμένη στο πρόσωπό της, το επιβλητικό της παρόσχημα. Φορούσε μια μακρά πολυτελής κάπα, που της σκέπαζε όλο σχεδόν το σώμα, από το λαιμό ως τα γόνατα.

Την παρακολούθησα από μακριά. Γλυκιά συγκίνηση με είχε κυριεύσει σιγά-σιγά. Ξέχνα στη Μασσαλία, στην οποία δεν θα έβρινα παρ'όλο που ήμουν άποτος, την ανάγκη να βρω μια καλή συντροφιά, για να μην μείνω μόνος μου. Και να που η ευκαιρία αυτή μου παρουσιάστηκε — καλύτερη απ' ό,τι την περίμενα...

Ύστερ' από λίγα λεπτά της ώρας, η νέα αυτή κατέλαβε τη θέση παρακολούθησής μου. Και μου έριξε ένα βλέμμα, που έδειχνε καθαρά ότι δεν της ήμουν αντιπαθητικός... Οι αναγνώστες μου, και από παντός οι νεώτεροι απ' αυτούς, δεν θα δυσκολευθούν να καταλάβουν τη χαρά μου. Κι' εκείνο που μ'εϊνχαροστόσε περισσότερο ήταν η σκέψη ότι, η κοπέλλα αυτή άρχισε σιγά-σιγά να μου γίνεται κάτι περισσότερο και από συμπληρωματικό... Κάθε φορά που γυρνούσε το κεφάλι της και με κύτταζε, ένιωθα μια ταραχή παράξενη και άσυνήθιστη για την καρδιά μου...

Την πλησίασα τέλος σ' έναν ξηρό και σκοτεινό δρόμο. Της μίλησα δειλά και προσηφνικά, γά να μη την περάσω, γά να μη την τρομάξω. Εκείνη όμως μου απαντήθηκε με τόσο εύθυμη ελλειφία, ώστε λησμονώντας τους ενδοιασμούς μου, άρχισα να της μιλάω πιο ελεύθερα. Η άφιξή της — με γοητεύσε... Της είπα μερικά τυπικά λόγια για τη χώρα και την άμφορική της. Εκείνη κοκκίνισε από την ευχαρίστησή της...

Συνεχίσουμε μαζί το δρόμο μας. Επειδή όμως δεν ήταν δυνατόν να περπατούμε επί άπειρον, μέσα στη νύχτα, της πρότεινα να πάμε να

καθίσουμε λίγο σ' ένα καφενείο. Την παρακάλεσα αυτή την υπέροχη, με λεπτότητα και προσοχή. Αστό-σο, ή Λευκή — έτσι λεγόταν ή κοπέλλα αυτή — άογήθηκε με τόνο ζωηρό και κατηγορηματικό, ώστε τὰ έχασα κυριολεκτικώς.

—Με συγχωρείτε..., ψιθύρισα, Δεν ήθελα να σας προσβάλω...

Η Λευκή όμως μου έριξε τότε ένα βλέμμα τόσο πονεμένο, ώστε δεν δυσκολεύτηκα να καταλάβω ότι θα είχε φοιτισμένους, σοβαρούς λόγους, για να μη δεχθώ την πρόσκλησή μου. Δεν έπέμενα περισσότερο...

—Δεν θέλετε να περπατήσουμε λίγο μαζί; μου είπε ξαφνικά.

—Πολύ ευχαρίστως... Κατά τη διάρκεια των νυχτερινών περιπάτων μας, πρόσεξα ότι ή Λευκή με κύτταζε στα μάτια άχροταγα. Ροιούσε όλα τα λόγια μου σαν επιψασμένη, και στο πρόσωπό της ήταν ζωγραφισμένη μια άνεκλήνχη ελπίδα... Μου άνοιξε την καρδιά της, χωρίς τον παραμικρό διστα-

γμό, σαν να με γνώριζε από καιρό ή σαν να είχε άπολυτη έμπιστοσύνη σε μένα, τον άγνωστό της μέ-χοι από άλλης ώρας...

Ξαφνικά, πρόσεξα ότι ή Λευκή κοιράστηκε. Έστενε με κόπο τα βήματά της...

—Μά, γιατί δεν θέλετε να καθίσουμε κάπου; την ξαναρώτησα. Ω! δεν έχετε να φοβηθώτε τίπο-τε από μένα...

Το πρόσωπό της Λευκής σπαιφώ-πασε κάτι πάλλι.

Η στάση της αυτή άρχισε να με σκανδαλίζει.

—Τό ξέρω, πως δεν πρέπει να φοβάμαι τίποτα από σας, μου άπο-κρίθηκε. Θέλω όμως να περπατήσω λίγο... Δεν σας ευχαρίστει ό περί-πατος μαζί μου;

—Τί λέτε! φώναξα. Είμαι πρό-θυμος να περπατώ μαζί σας όλη τη νύχτα... Δεν καταλάβατε άκόμη ότι μου κάνετε έξαιρετική εντύπω-ση... Είσοδε μια γυναίκα πολύ δι-μοιάζουσα με εμένα να προσδιορίσω τί το

άσυνήθιστο έχετε επάνω σας... Τό μόνο που ξέρω για την ώρα, είπε ότι άρχίζετε να μου γίνεστε προσ-φιλής...

Και λέγοντας αυτά τα λόγια, έ-κανα μια αδόκητη κίνηση προς την Λευκή. Συγχρόνως άνοιξα την άγκαλιά μου, για να σφιχτώ στο στήθος μου τό γοητευτικό αυτό πλάσμα...

Την ίδια όμως στιγμή, σπάθικα κίνητος, μαρμαρωμένος, βλέποντας τη Λευκή να άποσποχω-ρή τριαγυμένω...

Έορξα γύρω μου με φοβισμένη ματιά. Ήμουν βέβαιος ότι ή Λευκή θα είδε κάτι και θα τρώαζε. Δεν μπορούσα να φαντασθώ ότι εγώ ήμουν ή αίτια του φόβου της...

Δεν ήταν δυνατόν να της προκαλώσα τόση άποσποχω-φή, τόση άηδία... Αστόσο, ή Λευκή έξακολούθησε να με κυττάζει. Και στά μεγάλα, δοδώνοντα μά-τια της διάβασα μέσα άγονία, ό-στε έβρινα καθήκονμένος στη θέση μου. Για μια άκόμα φορά τὰ έκ-φραστικά μάτια της κοπέλλας αυ-τής μου φάνηκαν σαν χέρια που με τραβούσαν, με παρακαλούσαν, με χείδαναν και ύστερα με άπο-θούσαν με φόβη...

Ανίκανος να κάνω την παραμυ-χική κίνηση, έβρινα σαν παράλυτος, μπρος στη Λευκή. Έβλεπα τό σό-μα της να τρέμει κάτω από την κάπα. Ναί, διόκληση ή ύπερξή της έστρεψε κάτω από τον πολύπτυχο μανδύα της... Ήθελα να πω κάτι, άλλα τα λόγια δεν έδωγαν από τα χείλη μου. Τά βλέμματα της Λευκής έξακολούθησαν να με κυ-ντούν σε άπόσταση. Τά χείλη της άναδεδύονταν νευρικά... Ήταν φανε-ρό ότι κάτι ήθελε να μου πη. Μά δεν τόλμούσε ούτε κίνηση να μιλήσει.

Τέλος, ένα παράξενο χαμόγυλο ζωγραφίστηκε στα χείλη της, ένα χαμόγυλο πονεμένο και προκλητικό συγχρόνως. Δεν ξέρω γιατί, την φορά αυτή μου φάνηκε πως ή Λευκή κατόρθωσε να καταστήσει τον φόβο της και ότι με καλούσε να την άρπάξω στην άγκαλιά μου. Δεν μπορούσα πια να συγκρατηθώ άλ-λο. Άντιστοιούσα να γυρίσω τό μυστήριο που έκυθε στην ψηφή της ή κοπέλλα αυτή, ή τόσο θιριμύ και τόσο επιφυλακτική συγχρόνως... Ό πόθος άρχισε να μου θλόωνε τό μυαλό.

Και με μια δριμή, που δεν θα μπο-ρούσα να την περιγράψω, άωρησα κοντά της και την άγκαλιάσα από τη μέση...

Ένα δυνατό αόγας τρώμου διέ-δρασε τότε όλο μου τό σώμα...

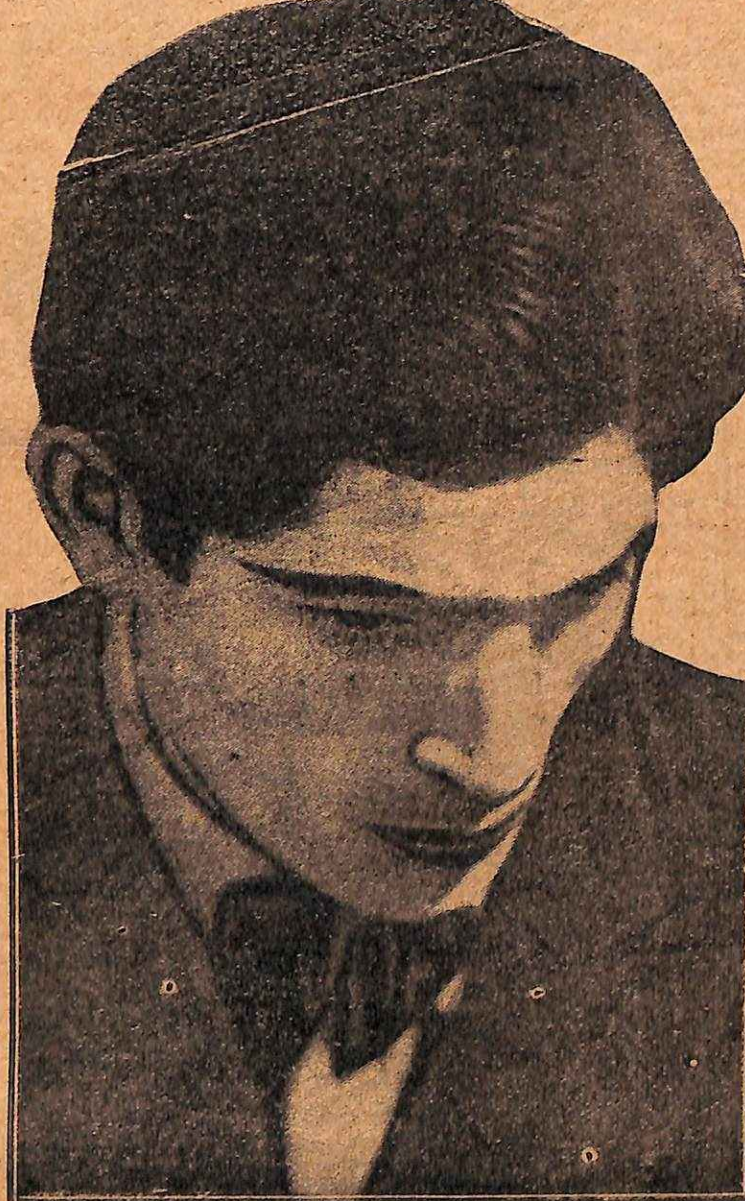
Άποσποχώρησα, παραπατώντας σαν μεθυσμένος...

Μήπως έβλεπα όνειρο ή άπάλητη; Μήπως βρισκόμουν μπρος σ' ένα φάντασμα;

Μά ήταν δυνατό, ή γοητευτική αυτή κοπέλλα, ή κοπέλλα αυτή, που είχε μέσα τόσο εκφραστικά, βιάδι-σμα τόσο άρμονικό, σώμα σαν νε-ράϊδα, να ήταν ένα άνοητισμένο ή άγλυμα, ένα πλάσμα χωρίς χέρια; ;...

Η φαντασία σας μπορεί να τό συλλάβη αυτό;... Όμολογώ ότι τις στιγμές εκείνες τό μυαλό μου (Η συνέχεια εις την σελ. 1005)

Τι στιγμές εκείνες τό μυαλό μου έπαψε να δουλεύει...

Η ΠΟΛΥΤΑΡΑΧΗ ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΘΕΑΤΡΙΝΑΣ

Η "ΝΑΝΑ", ΤΟΥ ΖΟΛΑ ΣΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙ!...

(Μεγαλεία και κατάπτωσις μιας θαλίτσας του μεταμεσονυχτίου Παρισιού)

ΤΑΝ ό διάση-
μος Γάλλος μυ-
θοστοργόφος
Αιμίλιος Ζολά
έγραψε την πε-
ρίφημη σειρά
των μυθιστο-
ρημάτων του,
που είχαν τον
γενικό τίτλο
«Ρουγκόν - Μα-
κάρο», θέλησε
να παρουσιά-
ση στο έργο
του αυτό, από
τό όποιο δεν έ-
λειπε ή προσωποποίηση καμιάς άν-
θρωπίνης αρετής ή κακίας, και τη
μορφή μιας έταίρας. Δεν δυσκο-
λεύτηκε δέ καθόλου ν' άνακαλύψη
τό πρωτότυπο που τό χρειαζόταν.

Την εποχή εκείνη — βρισκόμα-
στε σ'α 1880 περίπου — μεσορύν-
οντες στον κόσμο των Παρισίων
γλεντζέδων ένα άστρο πρώτου με-
γέθους, ή Λεοντίνη Μασσέν, μια
θεατρίνα έξαινοστή για τὰ έρωτικά
της όργια, για τις σπατάλες της
και για την περιπετειώδη ζωή της.

Ο Ζολά, λοιπόν, σύμφωνα με τη
μέθοδό του, κατέστρωσε έναν όγ-
κόνη φάκελλο με πληροφορίες για
την καταγωγή, τό παρελθόν και
την «έναντι» δράση της Λεοντίνης
και από τό ύλικό αυτό δημιούργησε
τη «Νανά», ένα από τα καλύτερα
έργα του, έπική άναπαράστασις της
ζωής μιας άμαρτωλής, με όλες τις
χαρές και τις λύπες — με όλες
τις άπρόβλεπτες μεταπτώσεις που γνο-
ρίζουν συνήθως ή γυναίκες της κα-
τηγιαρίας αυτής.

Έτσι, ή μικρή μοδιστρούλα έμ-
γε από τό Παρίσι, κρυφά από τους
γονείς της, για ν' άκολουθήση τό
θέατρο, άκοιμώπντας στο υπάτοσο
του άγαπημένου της...

Δεν είχε ιστορικά έξακριβώμενο

Τό καινούργιο αυτό άστρο πάλι

Η Λεοντίνη Μασσέν, ή Λεό, ό-
πως την άποκαλούσαν χαιδευτικά
ο φίλοι της, άνηκε σε μια οικογέ-
νεα μικροαστών, που της έδωσαν
την άνατροφή που χρειαζόταν για
να γίνει καλή νοικοκυμένη, στοργική
μητέρα και άφροισμένη σύζυγος.

Μά ή Λεό δεν ήταν πλαιομένη
για να γίνει σύζυγος και μητέρα.
Είχε άποκτήσει από πολύ μικρή
συναίσθησις της άξίας που
είχε ή όμορφιά της. Και ήταν άπο-
φασισμένη να μην άφήση άνεκα-
τάλειτο τό πολύτιμο αυτό κερά-
λαίο, που της χάρισε ή φύσις.

Έτσι, ένα όραίο πρωί, ή Λεό—
δεν είχε άκόμη συμπληρώσει τό
14ο έτος της ηλικίας της...—έγκα-
τέλειψε την πατρική στέγη και πή-
γε κ' έπιασε δουλειά στο καπάστη-
μα μιας μοδίστας! Γιατί τό έκανε
αυτό; Γιατί, άπολύτως, την πε-
λατεία της μοδίστας αυτής άποτε-
λούσαν κυρίως καλλιτέχνιδες τού
έλαφρού μονακού θεάτρου και άλ-
λες «ωριές», κατά τό μάλλον και
ήσαν καθώς πρέπει... Και ή Λε-
οντίνη άγαπούσε τόσο πολύ τό θέ-
ατρο και τό σχετικά με τον
κόσμο που γύριζε γύρω γύρω...

Αλλά στο μοδιστρούλικο ήταν έ-
να θέατρο. Ένας από τους ήρωει-
ούς του θέατρου πρόσεξε τη Λεό—
μοναδική έξ άλλων, άπασχόληση του
ήταν να προσέχη όλες τις μικρού-
λες που συναντούσε στο δρόμο του!

—Α! έκανε την άπολύτως σκέψη
ότι ήταν κρίμα ένα κορίτσι με τό-
σο όραίο έπιδερμίδα να μαράινε

ται μέσα σ' ένα άνήλιο και άνθυ-
γεινό διαπύκνισμα...

Φρόντισε, λοιπόν, να γνωρίστη
με τη «Νανά», να κατακτήση την
έμπιστοσύνη της και την καρδιά
της, να την πείση ότι αυτός ήταν
προσχημένος να την μνησέ σ' ένα
τά θέλγητρο της ζωής. Και ένα
βράδυ, μεταξύ ενός όρκου και δυό
φιλιών, της πρότεινε να τον άκο-
λουθήση στην Κωνσταντινούπολη,
όπου θα πήγανε ύστερ' από λίγων
καιρό, μαζί με όλο τό θέατρο, για
να δώσουν μερικές παραστάσεις.

Η Λεό δεν τού έφερε, βέβαια,
την παραμικρή αντίρρηση...

τί είλους έντυπώσεις άπεκόμισε ή
Λεό από την έπίσημη της «στη» μί-
γευτική Σταμπούλ...

Τό γεγονός είχε ότι ή νεαρά καλ-
λιτέχνις φάνηκε τόσο πρόθυμη και
περπατητική άπέναντι των πασά-
δων που πολιορκούσαν τό καμαρί-
νι της, ώστε ο φίλος της άναγκα-
ζόταν να την έξολοφροτώνη, δις
και τρίς της ημέρας, για να την
έπαυαφέρει, έστω και διά της βίας,
στην όδό της σωφροσύνης και της
αρετής...

Ένα όραίο όμως πρωί, ή Λεό
βαρέθηκε πια να τρώη ξύλο από
τον περιπατητή φίλο της. Έγκατέλει-
ψε τον θέατρο, τους πασάδες και
τά άνερκεμένα άερογύμνια του Βο-
σπόρου και ξαναγύρισε στο Παρί-
σι, με δυό μεγάλες άποφάσεις: ν'
άποισθή εν πρώτοις έξ όλοκλη-
ρουν στο θέατρο, παρά τη δυσάρεστη
έντύπωση που άπεκόμισαν ή μιλιτα-
ρισμένες από τό ξύλο πλάτες της,
από την πρώτη της έπαφή με τον
κόσμο των ήρωειών και να μη συν-
δεθίη πια στη ζωή της μ'έναν άν-
δρα. Στο Παρίσι, ή Λεό δεν δυσκο-
λεύτηκε να βρή έργασία σ' ένα έ-
λαφρό μονακό θέατρο. Και όπως
ή «Νανά» του Ζολά κατέκτησε τό
κοινων με την πρώτη της εμφάνι-
σις στη σπηνή—διαθέτοντας για μο-
ναδικά καλλιτεχνικά έφάρια την
κάτασχη επιδερμίδα της και τις
πλούσιες καμπυλότητές της — έτοι-
μα ή Λεοντίνη Μασσέν έγινε διδ-
ασχη από τη μά μερά στην άλλη,
έπιδαικνύοντας άπλως τὰ μαργαρι-
ταρίνια της «όντια και τις καλλι-
γομαίες κνήμες της.

Τό καινούργιο αυτό άστρο πάλι

Η Μασσέν, λοιπόν, βρισκόταν
στον κορμόφω της δόξης της, ό-
ταν κυκλοφόρησε ή «Νανά» του Ζο-
λά. Νομίζετε ότι την προσέβαλε τό
γεγονός ότι ό μυθιστοριογράφος
την παρουσίαζε στο βιβλίο αυτό σαν
μια γυναίκα διαφθαρμένη; Κάντε
άλλο! Την ένδοξισσε μάλιστα!..

Η σκέψις ότι ένας μεγάλος συγ-
γραφέας άσχολήθηκε με τό άτομό
της, την κολάσεψε άπεροβόλως. Ά-
πότησε, μάλιστα, από έναν μονακό
να της συνθέσει ένα τραγούδι,
επρός τιμήν της, για να το πη
στο θέατρο που έπαιζε.

Τό τραγούδι αυτό άρχισε με μια
κινητή όμολογία:

«Ναί, έγώ μαι ή Νανά,
ή Νανά, ή Νανά!...».

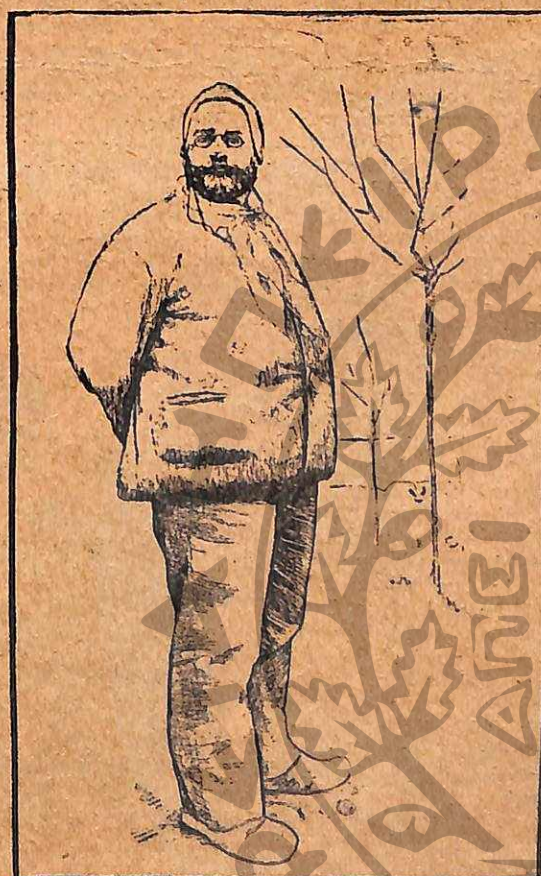
Και συνεχίζονταν με μια όλησι
ότι ή Νανά του βιβλίου δεν έκανε
ούτε τό ένα δέκατο απ' όσα είχε
κάνει στη ζωή της ή πραγματική
Νανά, ή Λεοντίνη Μασσέν! Και τό
τραγούδι αυτό τό έλεγαν ή ίδια ή
ήρωίς του Ζολά!...

Δεν άργησε όμως να γυρίση ό
τοικός της τύχης...

Η Λεοντίνη, με τη ζωή που έ-
κανε, έχασε πάραυτα τη δροσιά της
καλλονής της και μαζί μ' αυτήν έ-
χασε και τη θέα της στο Παρίσι-
νό θέατρο και τους θαυμαστάς της.
Οι μόνοι που της έβριναν πιστοί, ή-
σαν οι δανειστές της, οι όποιοι δεν
έκαναν ούτε βήμα από κοντά της.
Μά ή Λεό, κατεστραμμένη όικονο-
μικώς, δεν είχε πια χρήματα να
τους πληρώσει...

Ένα βράδυ του Δεκεμβρίου, σ'α
1891, μερικά διαβάται περιάζε-
ψαν σ' ένα άποκεντρο δρόμο, μια
γυναίκα ήλικωμένη, που διατηρού-
σε όμως ήχη πάλιν όμορφιάς, έ-
ξαντλημένη από την πείνα. Ψιθύρι-
ζε λόγια άκατάληπτα και από τη
λάμψη των ματιών της φαινόταν
πως ήταν τρελή...

Την μετέφεραν
σ' ένα φρενοκομείο. Και σ' ένα κε-
λί του φρενοκομείου αυτού πέθανε,
σ'α 10 Ιανουαρίου 1901.

Ο Αιμίλιος Ζολά, με χωριάτικη ένδυμασία του Αιέ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΕΝΟΣ ΨΥΧΟΠΑΘΟΥΣ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΣΙΜΠΙΕΝΤ

Πόσα χρόνια θα ζήσει η σημερινή νεαλίκια μας. Η γνώμη των διαφόρων ψυχιάτρων. Ο τραγικός Άνρϋ Σιμπιέντ. Η ιστορία ενός μαθητού της Ναυτικής Ιατρικής Σχολής της Τουλόν. Η πρώτη έρωτική του περιπέτεια. Τα νυχτερινά γλέντια του με τις εύθυμες γυναίκες. Η μουσική εξορία του από τη Σχολή. Τι απέκαλυψαν ή έρευνες της αστυνομίας, κλπ.

Μια άσπρη γιά σημερινής νεολαίας. Ο καθηγητής μάστορα Πιέρ Ντυνόν δόλωσε σε μια συνεδρίαση του Ιατρικού συλλόγου, ότι οι νέοι με την άσπρη ζωή και τις καταχρήσεις, που κάνουν σήμερα, βρίσκονται εκτεθειμένοι σ' όλες τις αρρώστιες.

— Τα παιδιά, έλεγε, υποφέρουν σήμερα από έναν ψυχικό μαρasmus, μια υπερκόπωση των νευρών τους. Δεν έχουν όνειρα, δεν έχουν φιλοδοξίες κι' αφήνουν τα χρόνια τους να περάσουν χωρίς να ενδιαφέρονται για τίποτα. Άλλα πάλη προσπαθούν να συνδυάσουν τη ζωή των σπό με τη μελέτη και τις διασκέδασεις. Αποτέλεσμα όμως είναι να τσακίζουν περισσότερο τον οργανισμό τους και να δηριούνται από γρήγορα στον τάφο. Οι νέοι και η νέες της εποχής μας είναι ζήτημα αν θα μπορούσαν να ζήσουν τα σαράντα ή τα πενήντα χρόνια. Όλοι τους πρόκειται να πεθάνουν στην ηλικία που για τους άλλους ανθρώπους άρχισε άλλοτε η πραγματική ζωή!

Ποιά ήταν όμως η άφορμή που ανάγκασε αυτούς τους διάσημους γιατρούς να προβούν στις συνταραχτικές αποκαλύψεις που αναφέραμε; Η αίτια ήταν η τραγική περιπέτεια ενός μαθητού της ναυτικής Ιατρικής Σχολής της Τουλόν, του νεαρού Άνρϋ Σιμπιέντ. Αυτός ο σπουδαστής, μιά μέρα του παρασμένον μπρός, εξαφανίστηκε μυστηριωδώς από το σπίτι του και πορεύτηκε έρευνες της αστυνομίας δεν άνευρέθη. Και το αίνιγμα της εξαφάνισής του δεν θα διαφωτίζετο αν δώ και λίγες μέρες στο Παρίσι δεν συνελαμβάνετο ένας επικίνδυνος αλήτης, ο οποίος έμοιαζε καταπληκτικά με τον Άνρϋ. Άλλα ως σ' έδιηγηθούμε από την αρχή αυτήν την ιστορία.

Η οικογένεια του Σιμπιέντ ήταν μιά από τις πιο παλιές και τις πιο αριστοκρατικές της Τουλόν. Ο πατέρας του ήταν ένας από τους καλύτερους αξιωματικούς του πολεμικού ναυτικού και είχε θράσει ηρωικά στον παγκόσμιο πόλεμο ως κυβερνήτης του υποβρυχίου «Υ. 38». Έτσι, όταν υπεργράφη η ανακατασκευή της Σχολής της Ναυτικής Σχολής της Τουλόν και του έδωσαν το προσώνυμο να σπουδάσει δούσαν το γιό του σ' εκείνα στρατιωτική σχολή ήθελε εκείνος. Ο νεαρός λοιπόν Άνρϋ, ο οποίος είχε γλιώσει για την Ιατρική γοάφτηκε στην σχολή που αναφεραμε και δό-

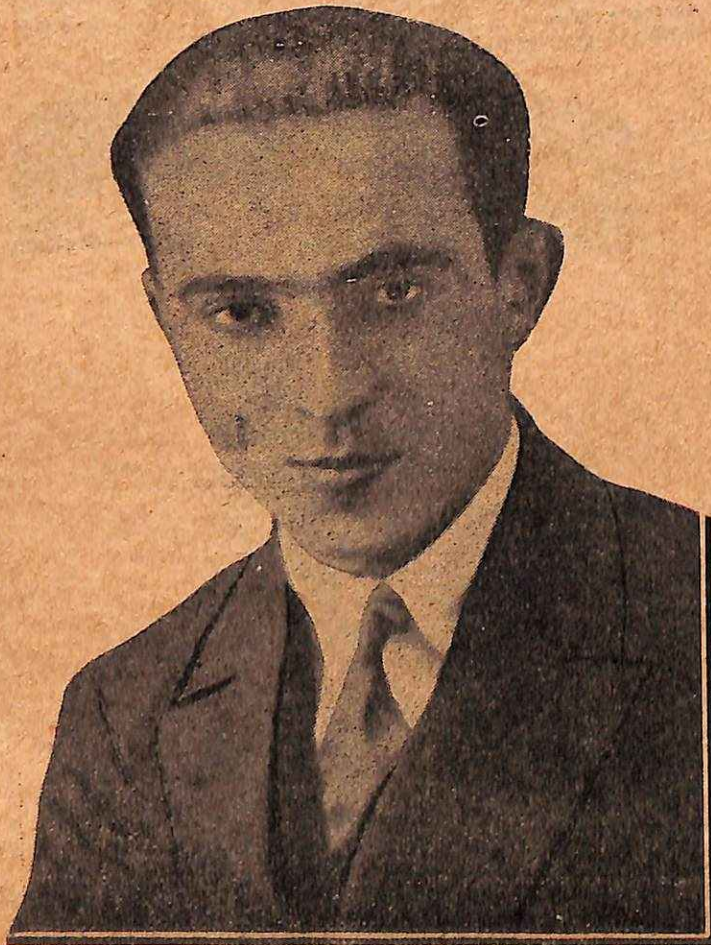
χισε ν' αφοσιώνεται με υπερβολικό ζήλο στα μαθήματά του. Τόση δέ ήταν η μαγία του, ώστε στις ώρες της αναπαύσεώς του ακόμα διάβαζε τις βιογραφίες και τα συγγράμματα των διαφόρων σοφών και είχε στολισμένο το δωμάτιό του με τις φωτογραφίες τους. Ο πατέρας του τον μιλούσαν για τον Άνρϋ με θαυμασμό και τον θεωρούσαν ως μιά μελλοντική δόξα της επιστήμης.

Έτσι πέρασαν τα πρώτα χρόνια της φοιτητικής ζωής του. Ο Άνρϋ ήταν τώρα είκοσιδυο χρόνων. Αυτόν ακριβώς τον καιρό εξεδιόληθη η αγάπη του για τη θάλασσα. Μιά μέρα κάποι φίλοι του τον προσκάλεσαν να λάβει μέρος στους κολυμβητικούς αγώνες της σχολής του. Ο Άνρϋ δεν αρνήθηκε. Αλλά δεν κέρδισε το πρώτο βραβείο. Αυτό τον πεισμάτωσε. Και από κείνη τη μέρα επεδόθη με τόσο μαγία στο κολύμπι, ώστε ύστερ' από έξη μήνες κατέρριψε το γαλλικό ρεκόρ της κολυμβήσεως και αποθεωνόταν από τους συμπατριώτες του. Αυτός όμως ο θρίαμβός του δεν του ελάττωσε την αγάπη του για την Ιατρική. Για να οικονομήσει περισσότερες ώρες της μέρας και να α-

σχολήται με τ' αγαπημένο του σπό, αναγκάσταν να μελετάει τη νύχτα. Ο πατέρας του άρχισε φυσικά να φοβάται για την υγεία του και του συνέστησε να μη κοιμάται τόσο πολύ για να μην πάθει υπερκόπωση. — Παδί μου, του έλεγε, ο άνθρωπος μοιάζει με μηχανή. Όταν εργάζεται κανονικά όλα τα εξαρτήματά της διατηρούνται θανάσιμα. Κάθε όμως έντασι της δύναμής της επαφέρει φθορές, ή όποιες πολλές φορές εινε ανεπανόρθωτες. Μετάφρασε λοιπόν την αγάπη σου για τα σπόρ και αφοσιώσου στην επιστήμη σου. Ένας καλός γιατρός δεν μπορεί ποτέ να εινε κι' άριστος κολυμβητής. Έπειτα σου έχω άλλον προορισμό. Πρέπει να γίνεις ένας διακεκριμένος επιστήμονας, να έχεις πρωταγωνιστές της κολυμβήσεως.

Μα ο Άνρϋ δεν τον άκουσε. Τό πάθος του για τη θάλασα τον έλκε τόσο κυριεύσει, ώστε κάθε μέρα του να πάει στην παραλία της σχολής και κολυμβούσε ώπου να χάσει τις αισθήσεις του.

Ο Άνρϋ Σιμπιέντ ήταν το σύμβολο όλων των νέων. Τα αθλητικά περιοδικά δημοσίευαν τη φωτογραφία του και όλοι οι κάτοικοι της Τουλόν τον λάτρειναν σαν είδωλο.

Ο Άνρϋ Σιμπιέντ

Ο Άνρϋ ήταν υπερβολικά ώμορφος, μ' αθλητικό παράστημα και είχε όλα τα προσόντα για να ξετολλάνη τις γυναίκες. Τα ήρωικά κατορθώματα του πατέρα του, ή αριστοκρατική καταγωγή του και αυτή ακόμη ή καρριέρα του, του έδιναν μιά άκριαστη γοητεία. Η όμορφος γυναίκες της Τουλόν άρχισαν λοιπόν να τον πολιορκούν και να του γράφουν τριφερά έρωτικά γράμματα.

Στην αρχή ο Άνρϋ δεν έδωσε καμιά σημασία. Έκείνο που τον ενδιαφέρει ήταν να τελείωση τις σπουδές του και ν' αναλάβει τη διεύθυνση κανονών ναυτικού νοσοκομείου. Έπειτα όμως από λίγους μήνες επηρεασμένος από τα λόγια των φίλων του άπεφάσισε να μελέξει κι' εκείνος σε μιά έρωτική περιπέτεια και άπάντησε στο πιο τρυφερό γράμμα που έλαβε. Τό γράμμα αυτό ήταν από κάποια Ναβιν Ντυνόν. Οι δυο νέοι συναντήθηκαν για πρώτη φορά, μόλις ο Άνρϋ μπόρεσε να πάει άδεια από τη σχολή του. Τό ειδύλλιο τους όμως δεν είχε κανένα ρομαντισμό. Έμοιαζε μάλλον με μιά έφημερη περιπέτεια.

Έτσι ο Σιμπιέντ δεν άρχισε να εγκαταλείπει τη φίλη του για να γνωριστεί με κάποια άλλη κι' αυτή ή ιστορία εξακολούθησε να συνεχίζεται. Τώρα ο Άνρϋ δεν ήταν μόνο ένας καλός επιστήμονας και ένας άριστος κολυμβητής αλλά κι' ένας διάσημος Δόν Ζονάν. Οι φίλοι του τον θαύμαζαν.

Αυτός ο άνθρωπος, έλεγαν, εινε φαινόμενο! Πώς τα καταφέρνει να μελετάει, να κάνει σπόρ και ν' ασχολήται με τον έρωτα;

Ο μόνος όμως που ήξερε την τραγική αλήθεια, ήταν ο πατέρας του Άνρϋ. Έβλεπε με θλίψη, ότι ο γιός του είχε αδυνατίσει από τις καταχρήσεις, ότι κατέβαλε υπερφυσικούς προσπαθείας για να απορρήξει ν' αποκαταστήσει τα μαθήματά του και στενοχωριόταν. Στην ίεπελυσία του άπεφάσισε να του άπαγορεύσει την έξοδο από τη σχολή και να τον κλειδώσει στο δωμάτιό του. Ο Άνρϋ όμως δεν έπαυε τις διασκέδασεις του. Όπως ήταν γυμνασμένος σκαρφάλωνε με εύκολια από τό παράθυρό του στους σολιήνες του νερού γλιστραινε ως τον κήπο, πήδαγε τη μάντρα της σχολής και πήγαινε να συναντήσει τις φίλες του. Έπειτα άρχιζε τα εξήμερώματά του, με τον ίδιο τρόπο, ανέβαινε στο δωμάτιό του χωρίς κανείς να τον άντιληφθεί. Ο πατέρας του νομίζοντας, ότι τό παιδί του είχε φρονιμίσει, είχε ήσυχάσει και περιποιείτο όσο μπορούσε τον Άνρϋ, για να τον κάνει να ξαναβρεί στον ίδιο δρόμο.

Ο Άνρϋ όμως ήταν ξεροκέφαλος. Δεν έπαιρνε ούτε από συμβουλές, ούτε από παρακλήσεις. Έβγαζε δ'ι του περνούσε από τό μυαλό του.

Ένα πρωί, ώστόσο, ο Σιμπιέντ (Η συνέχεια εις την σελ. 1006)

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΛΗΤΗΣ

ΤΟΥ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΒΟΛΑΝ

βασίλευε γύρω... Ο μόνος θρόνος που διέκατε την θανάσιμη αυτή σιωπή ήταν τό τριεξόβλητο που έβγαινε από τα κούτσουρα στο τζάκι. Κανείς δεν έρχόταν να ταραξή την μοναξιά του.

Ένα βράδυ, ώστόσο, άκουσα να χτυπούν την πόρτα μου.

Πώς να ήταν τάχα; Άνοιξα, παραξενεμένος και είδα μπροστά μου ένα γέρο ζητιάνο, ένα αλήτη...

— Ένα κομμάτι ψωμί, σ'ας παρακαλώ, μου έλεγε, και μιά γωνιά για να περάσω άπ'αυτή την νύχτα μου...

Φανότανε τόσο κουρασμένος, ώστε τον λυπήθηκα. Τόν έβγαλα να καθήσει δίπλα στο τζάκι και του έδωσα να φάει μιά ξερή σούπα...

Ο ζητιάνος, άφου έφαγε, μ' έδωχαρίστησε με ήρεμη αξιοπρέπεια.

Σε μιά στιγμή, τα βλέμματά του έπεσαν σ' ένα τουφέκι μου, κορμιμένο από τον τοίχο. Μιά περιεργή μεταβολή έγινε άμέσως στο πρόσωπο του καταβεβλημένου αυτού ανθρώπου.

— Ένα τέτοιο τουφέκι έπρεπε να είχα, για να ξεκάνω τη σαβίλλα που με κατέστρεψε! Έτσι με θαυμά φωνή.

Και ο τόνος της φωνής του ήταν τόσο άπειλητικός, ώστε ανατριχίασα. Ο άγνωστος πρόσθεσε την ταραχή μου και φάνηκε πρόθυμος να μου άρηγηθή την ιστορία της ζωής του.

Με λένε Μπαρμπα Νουά, άρχισε να μου διηγείται, αν και ένας κουρελοντυμένος αλήτης σαν και μένα δεν χρειάζεται παιδί όνομα, άφου δεν άπεφέρει διάλογο από τό σχολιά... Όταν ήμουν μικρό παιδί και δεν καθόμουν φρόνιμα, ή μητέρα μου συνήθιζε να μου λέει:

«Φύγε από μπροστά μου! Δεν θέλω να σε έβρω, δεν θέλω να σε ξαναδω στο μάτια μου! Άφου δεν είσαι φρόνιμο παιδί, σ'ας να θοής τους ταγιάδες!»

Αναπολούσα τότε τα μεγάλα άγρια δάση, την ερημιά, τη θλασ-

ρή φυσιογνωμία των ταγιάδων, κι' έτρεμα όλόκληρος από τό φόβο μου... Έκείνο, όμως, που με τρόμαζε περισσότερο, ήταν ή σκέψις ότι θα έχανα τό φίλιό και τό χάδια της μητέρας μου... Άρχιζε τότε τα κλάμματα και ή μητέρα μου κι' έπαιρνε στην άγκυλιά της, για να με καθυσούσσει, να με παρηγορήσει... Κάθε φορά που ξαναθυμάμαι τη σκηνή αυτή, τα μάτια μου πλημμυρίζουν δάκρυα. Άργότερα, όταν μεγάλωσα, έκανα και πάλιν μιά ά-παξία, μιά πολύ σοβαρή τη φορά αυτή. Η μητέρα μου με συμβούλευσε για τό καλό μου. Δεν την άκούσα. Και γι' αυτό σήμερα μου διαβλώ στους ώμους μου τον μπόγο του αλήτη, του ανθρώπου που μοναχά με τους ταγιάδες μπορεί να κάνει παρέα... Άλλοίμονο όμως.

Σήμερα δεν έχω παιδί κοντά μου τη μητέρα μου για να με παρηγορήσει και να με πάρει στην άγκυλιά

μένη, προσπάθησε να με μετατρέψει, καταλαβαίνοντας πως ή σπάταλη και φιλάρεσκη Λάουρα δεν ήταν ή συντροφίσσα που τάφιαζε σε μένα... Έγώ, όμως, που να την άκούσω! Μαγνητισμένος από τη διαβολική όμορφιά της Λάουρας, μεθυμένος κυριολεκτικά από την έκφραση των ματιών της, δεν έδωσα προσοχή στα λόγια και στις συμβουλές της γοηής μητέρας μου. Και παντρεύτηκα τη Λάουρα, χωρίς να συλλογιστώ πως ή γυναίκα αυτή είχε τα μυσά και λιγώτερα χρόνια από μένα. Η μητέρα μου όμως με τό σωστό της μαζύ μου, τη φορά αυτή — και, παραχωρώντας την θέσι της στη νύφη της, έφυγε από τό σπίτι και πήγε κι' εγκατεστάθηκε στο χωριό της...

«Λέγον καιρό ύστερ' από τό γάμο μας, ή Λάουρα με έπεισε ότι, για να κερδίσουμε περισσότερα χρήμα-

τα, έπρεπε να κάνω περιοδείες στα περηνόρα, ενώ εκείνη θα φρόντιζε για τό μαγαζί, με τη βοήθεια ενός νέου υπαλλήλου, που μου τον είχε συστήσει ή ίδια. Που να φανταστώ τους πραγματικούς σκοπούς της!...

Την αλήθεια την έμαθα άργότερα, — δουλεύοντας τότε σε μιά μακρινή επαρχία, — όταν ήρθαν δυο χωροφύλακες για να με συλλάβουν!

Η Λάουρα με είχε άπατήσει με όλους τους τρόπους. Όχι μόνον έπεσε στην άγκυλιά του ύπαλληλου, άκι μόνον έφυγε μαζί του παίρνοντας και τό ταμείο, άλλα έ-

κανε και πλαστογραφίες στα λογιστικά μου βιβλία. Οι προμηθευτές μου είχαν χωρίς διακρίσεις να πληρωθούν, χωρίς έγώ να ξέρω τίποτα. Τό αποτέλεσμα ήταν να παροπλισθώ, να γίνω έλεγχος στα βιβλία μου και να νομιστώ πως έγώ έκανα την πλαστογραφία... Με άλλα λόγια, με θόπη πραγματική καταστροφή!

Κατάφερα, όμως, ν' αποδεί-

ξω την άθωότητά μου. Μα υποχρεώθηκα να πουλήσω τό μαγαζί μου για να ξεπληρώσω τους προμηθευτές μου... Η μητέρα μου πούλησε και αυτή τό σπίτι της για να με βοηθήσει — και ύστερα πέθανε από την ντροπή και την άπελπισία της...

Ο γέρος σώπασε... — Καλά, και ή γυναίκα σου τι άπέγινε; τον ρώτησα ύστερ' από λίγο.

— Πέντε όλόκληρα χρόνια έχω-χνα να την βρώ, όπως κινηγίαι κανείς έναν έπικίνδυνο ζώο για να τό σκοτώσει. Ά! Αν την εύρισκα τότε, δεν θα μου γλύτωνε!...

— Και δεν μπόρεσες να την άνακαλύψεις πούθενά;

— Πώς! Την βρήκα σ' ένα χωριό ήσυχο, και σ' ένα μέρος τόσο σίγουρο, ώστε δεν θα μπορούσε ποτέ να τό μαντεύσει ή αστυνομία... Που την βρήκες;

— Σ' ένα νεκροταφείο... Η Λάουρα είχε πεθάνει έξη μήνες μετά της εξαφάνισής της, φέροντας στον κόσμο ένα κορτσάκι... Ο φίλος της, άφου της έφαγε όλα τα λεπτά της, την εγκατέλειψε στους δρόμους... Η Λάουρα βρήκε τό τέλος που της τάφιαζε...

— Και τό κορτσάκι της τι άπέγινε;

— Το κορτσάκι αυτό μεγάλωσε και έγινε μιά όμορφη κατέλλα... Έφαγε και αυτή να με βοη... γιατί ή μητέρα της, πεθάνοντας, έγραψε μιά έπιστολή, λέγοντας ότι τό παιδί αυτό ήταν δικό μου!... Αυτό τό έμαθα, κατά τύχη, πριν από τρεις μήνες μόνον, από ένα ταβερνιάρη, ο οποίος ήξερε την ιστορία αυτήν... Έπρεζε τότε με λαχτάρα στο μέρος, όπου θα μπορούσα να βρω την κόρη μου, — την κόρη μου που δεν την είχα άναπαύσει ποτέ στο πρόσωπο! — τό αγαπημένο μου παιδί!... Μα κείνη είχε πεθάνει πριν από δεκαπέντε μόνον μέρες!...

Τα δάκρυα έβρεξαν τη φωνή του μάστορα Νουά...

Και ή συγκίνηση που με είχε πιάσει και μένα, ήταν τόσο μεγάλη, ώστε δεν βρήκα λόγια κατ'άλληλα για να παρηγορήσω τον τραγικόν αυτόν αλήτη...

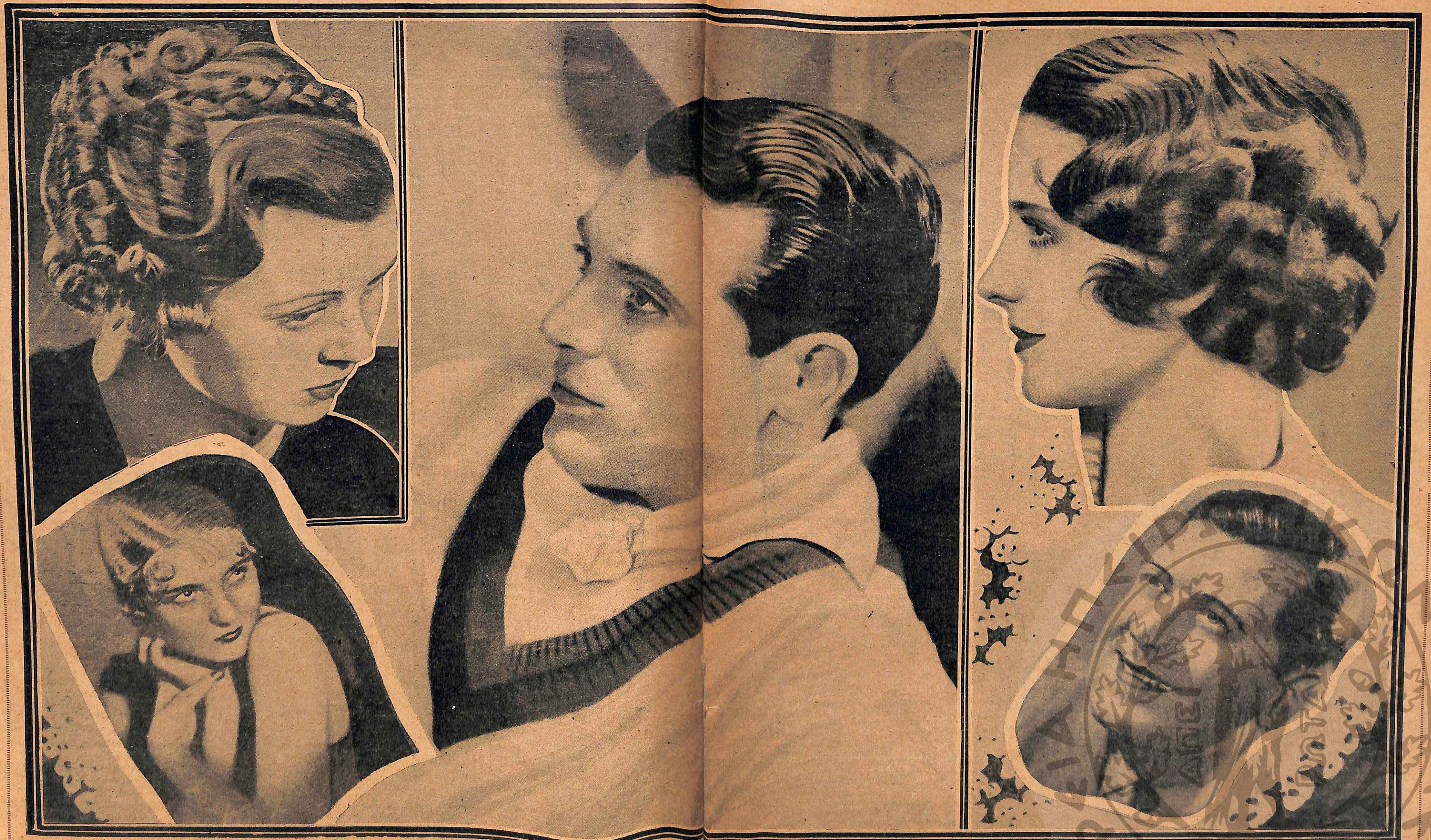
Την άλλη μέρα τό πρωί, ο μάστορα Νουά, κι' άποχαρήχτης και έφυγε — για να συνεχίσει την άσκησι περιπλανιόνται του.

Μα δεν μπόρεσα να προχωρήσω πολύ.

Τό βράδυ της ίδιας μέρας, τον βρήκανε έσπλημένο μέσα στο κήνο νερό...

Στό χέρι του κρατούσε ένα βιβλίο παιδικών προσευχών, ένα έσοδ κειμήλιο άσφαλώς από τα παιδικά του χρόνια... Μέσα στις σελίδες του βιβλίου αυτού έπληρα και μιά μικρή κλεψίδα από ύστερες τοιχες, ή τελευταία άνάμνησις που διατηρούσε ο Μπαρμπα Νουά από τη μητέρα του...

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΠΑΝΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Ένα μοντέρνο χτένισμα, που λανσάρισε η περίφημη «Βενέττα» Καικίλια Πάρκερ. — ΚΑΤΩ: Η περίφημη Γαλλίδα ηθοποιός «Νόρμα Σέρρερ» σε ένα γοητευτικό πορτρέτο. — ΚΑΤΩ ΔΕΞΙΑ: Ο περίφημος «Αμερικανός» ηθοποιός του κινηματογράφου Γκάρι Γκράντ. — ΕΠΑΝΩ ΔΕΞΙΑ: Η περίφημη «Νόρμα Σέρρερ» σε ένα γοητευτικό πορτρέτο. — ΚΑΤΩ ΔΕΞΙΑ: Ο περίφημος «Αμερικανός» ηθοποιός του κινηματογράφου Γκάρι Γκράντ.

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΜΟΥ ΑΦΗΣΕ Ο ΛΕΩΝ ΤΡΟΤΣΚΥ

("Άρθρο του δικηγόρου Βίκτωρος Χόκ, παλιού φίλου του Τρότσκι)

Ο κ. Βίκτωρ Χόκ, δικηγόρος στην Πετρούπολη, πρό της "Οκτωβριανής" Επαναστάσεως, και άνθρωπος φιλελευθέρων αρχών, όπως οι περισσότεροι Ρώσοι διανοούμενοι της εποχής εκείνης, γνώρισε από κοντά πολλούς από τους σημερινούς σήμερα αρχηγούς της Σοβιετικής Δημοκρατίας. Μετά την επικράτηση όμως της Επαναστάσεως, διαφώνησε μαζί τους, ως προς την μεθοδό που ακολουθούσαν, έφυγε από τη Ρωσία κι έγκαταστάθηκε στο Βέλγιο. Ο κ. Χόκ δημοσιεύει τώρα, σε μία Παρισινή εφημερίδα, σύντομες σκιαγραφίες των παιδιών γνωρίμων του. Από την πινακοθήκη αυτή παραλαμβάνουμε το παρακάτω πορτρέτο του Λέοντα Τρότσκι :

«Τον γνώρισα καλά τον Λέοντα Τρότσκι, στα 1904.

Την εποχή εκείνη ήμουν ένας νεαρός δικηγόρος κι έμενα σ' ένα δωμάτιο επιπλωμένο μονάχα με τ' απαραίτητα έπιπλα. Ο Τρότσκι ήρθε και με βοήθησε με το δικαίωμα που του έδινε, τα χρόνια εκείνα, ένας άγραφος, αλλά σεβαστός νόμος : κάθε Ρώσος διανοούμενος ήταν υποχρεωμένος να φιλοξενήσει όλους τους επαναστάτες, άρκει να του παρουσιάζαν ένα συστατικό γράμμα. Η αλήθεια είναι ότι πολλοί διανοούμενοι πλήρωσαν ακριβά τη συνήθεια αυτή. Κατηγορήθηκαν ως συνένοχοι των επαναστατών, φυλακίστηκαν, εξορίστηκαν στη Σιβηρία, έφριξαν την οικογένειά τους σε απόγνωση και δυστυχία...

Ο Τρότσκι, μπαίνοντας στο δωμάτιό μου, δεν καταδέχτηκε να μου πη τ' όνομά του ή κι αυτό ακόμα το ψευδώνυμό του, με το όποιο ήταν από τότε άρετα γνωστός. Μου άναυωσσε απλώς, κατά τη Ρωσική συνήθεια, ένα μικρό όνομα, συνοδευόμενο και από το όνομα του πατρός του : Πιέτρο Πιέτροβιτς... Ακολουθώντας μου ξήτησε ασυλία για τρεις μέρες. Μου ήταν όμως γραφτά να τον φιλοξενήσω ένα άλλοτερο εξάμηνο !...

Όποιος έβλεπε μία φορά το πρόσωπο του Τρότσκι, ήταν αδύνατο να ξεχάσει την έκφρασή, ασημένια φυσιογνωμία του. Ωστόσο, ο Τρότσκι δεν προσαύτισε τη συμπόθεια. Έπιπλέον είχε μία αυτοπεποίθηση απεριόριστη, τρόπους άκαταδέκτους και φερρότανα απέναντι βίαιου του κόσμου με περιφρονητική υπερηφάνια.

Έκείνο που πρόσθετα κούβηξε άοχης στον άνθρωπο αυτό, ήταν πως όλες του τις αναμνησθήτερες ιδανότητες τις χρησιμοποιούσε για την εξυπηρέτηση όλ της ιδεολογίας του, αλλά της ένοικονομικής προσωπικότητάς του. Ο Πιέτρο Πιέτροβιτς ήταν άνθρωπος ένας φιλόδοξος, ένας από τους αληθινούς εκείνους, που θέλουν να είναι παντού και πάντοτε πρώτοι, διάφορο με ποιά μέσα !...

Και την μεγαλομανία του αυτή την εξέδηλανε και στις παραινέσεις του πράξει. Είχε πάσει στενές φίλτες με τα παιδιά μου, ηλικίας 6 και 8 χρόνων, και δειχνανε να παίζω μαζί τους, με τον δυο δυο

νά έχη πάντοτε αυτός τον πρώτο ρόλο στα παιχνίδια τους. Έκείνος έπρεπε να είναι πάντοτε ο πλοίαρχος, ο αρχηγός των ληστών, ο οδηγός του λωφασμένου, ο μηχανικός της αμφοστοιχίας. Και αν, κατά τύχη, τα παιδιά μου δεν ήθελαν να του παραχωρήσουν τα πρωτεία, ο Τρότσκι θύωνε και τ' άφηνε να παίξουν μόνο τους !

Κάτι ανάλογο συνέβαινε και στις συζητήσεις του. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία πως ήταν καλός και πνευματώδης διλητής. Με τη διαφορά ότι δεν πρόσχε ποτέ τους άλλους και ότι δεν φρόντιζε καν να κρύβη την πλότη που αίσθανότανε, ακούγοντας τον συνομιλητή του, όπως κι αν ήταν αυτός...

Κατά τη διάρκεια της ιστορικής όλης των πρώτων Σοβιέτ, στα 1906, ήμουν συνήγορος του Τρότσκι, μαζί με τον διάσημο δικηγόρο κ. Οσκάτ Γκροστέμπεργκ. Καί τότε μπόρεσα να παρακολουθήσω τον Τρότσκι, σε μία από τις πιο περιττές εκδηλώσεις του. Είχε τσακίσει, με το βάρος της περιφρονησεώς του, και τον εισαγγελέα, και τους δικηγόρους κι αυτούς ακόμη τους συντρόφους του, οι όποιοι καθόντουσαν δίπλα του, στο έδωλό του κατηγορουμένου ! Για ένα πράγμα μονάχα ενδιαφέρετο : ποτέ νόρθη ή ώρα να μιλήσ...

Και όταν τέλος εκλήθη ν' απολογηθεί, σηκώθηκε δρόχος κι' έξασπείσε μανόμινος τους μαύρους της ορητοχής του ευλωτίας, δια έδωλό του κατηγορουμένου ! Για ένα πράγμα μονάχα ενδιαφέρετο : ποτέ νόρθη ή ώρα να μιλήσ...

Και όταν τέλος εκλήθη ν' απολογηθεί, σηκώθηκε δρόχος κι' έξασπείσε μανόμινος τους μαύρους της ορητοχής του ευλωτίας, δια έδωλό του κατηγορουμένου ! Για ένα πράγμα μονάχα ενδιαφέρετο : ποτέ νόρθη ή ώρα να μιλήσ...

Όποιος έβλεπε μία φορά το πρόσωπο του Τρότσκι, ήταν αδύνατο να ξεχάσει την έκφρασή, ασημένια φυσιογνωμία του. Ωστόσο, ο Τρότσκι δεν προσαύτισε τη συμπόθεια. Έπιπλέον είχε μία αυτοπεποίθηση απεριόριστη, τρόπους άκαταδέκτους και φερρότανα απέναντι βίαιου του κόσμου με περιφρονητική υπερηφάνια.

Έκείνο που πρόσθετα κούβηξε άοχης στον άνθρωπο αυτό, ήταν πως όλες του τις αναμνησθήτερες ιδανότητες τις χρησιμοποιούσε για την εξυπηρέτηση όλ της ιδεολογίας του, αλλά της ένοικονομικής προσωπικότητάς του. Ο Πιέτρο Πιέτροβιτς ήταν άνθρωπος ένας φιλόδοξος, ένας από τους αληθινούς εκείνους, που θέλουν να είναι παντού και πάντοτε πρώτοι, διάφορο με ποιά μέσα !...

Και την μεγαλομανία του αυτή την εξέδηλανε και στις παραινέσεις του πράξει. Είχε πάσει στενές φίλτες με τα παιδιά μου, ηλικίας 6 και 8 χρόνων, και δειχνανε να παίζω μαζί τους, με τον δυο δυο

λογία του, οι ύπολοιποι κατηγορούμενοι έδηλωσαν ότι δεν είχαν πειρά να πούν τίποτα. Τι θα μπορούσαν να προσθέσουν στα λόγια του Τρότσκι ;

Σ' όλο το διάστημα που έμενε σπίτι μου, τον καλούσα τακτικά να φάμε μαζί. Ως έπ' το πλείστον όμως ο Τρότσκι προτιμούσε να τρώη μόνος του, στο δωμάτιό του. Και όταν μας έκανε την τιμή να φάη μαζί μας, είμαστε υποχρεωμένοι να ήμουνάμεθα τις «διαλέξεις» που έκανε εκ του προχείρου, με κέντρο πάντοτε τον έαυτό του. Πρέπει, ωστόσο, να σημειώσω ότι ήταν φαιδωλός στις εκμυστηρεύσεις του. Μιλούσε διαρκώς για τον έαυτό του, αλλά χωρίς ν' αποκλείεται την αληθινή προσωπικότητά του. Τον γνώριζα έξη μήνες και δεν μπόρεσα ακόμα να καταλάβω τί άνθρωπος ήταν ! Φανταστήτε : άγνωστα και το πραγματικό του όνομα !...

Μία μέρα, ο Τρότσκι μου άνηγαλε ότι, ίσπερ' από δεκαέντε χρόνια, θα ήταν άπαιτος κύριος της Ρωσίας. Τόλμησα να του φέρω μερικά αντίρρησης.

—Για να γίνει αυτό, το έλεγε, πρέπει το κόμμα σας να καταλάβη την άρχη. Δεν φαίνεται όμως πιθανόν ότι θα κατορθώσουμε ν' αποκτήσουμε Κοινοβούλιο, μέσα σε δεκαέντε χρόνια.

—Δεν είναι άναρχη η επικρατήση το κόμμα μου, για να γίνει κύριος της Ρωσίας ! με δέκαψε ο Τρότσκι. "Αν χρειαστεί, θα ιδρύσω ένα άλλο κόμμα, που θα με

—Κι' εγώ την άρχη σκοπώ να υποφέρω, έπειδή ο πόνος της κάνει τη φωνή της πιο παθητική ! άκουρίθηκε απάθεστα ο Τρότσκι. Δεν είμαι άνόητος να σπαρνώ της απαιτίας αυτής...

Μία μέρα συζητούσαμε, η Ιταλίδα κυρία, ο Τρότσκι κι' εγώ, για τα δικαιώματα της επιστήμης. Ο Πιέτρο Πιέτροβιτς υποστήριζε ότι η επιστήμη έχει τα δικαιώματα να πειραματίζεται και επί ζωντανών ανθρώπων ακόμα, προκειμένου να επιτύχη ένα σκοπό.

—Μά θα είχατε το θάρρος να θυσιάσετε ανθρώπους στο βωμό της επιστήμης ; φώναζε τρομαγμένη η Ιταλίδα.

Και ο Τρότσκι έδωσε την έξης καταληκτική άπάντη :

—Και γιατί όχι, παρακαλώ ; Τι είναι, στο κάτω της γραφής, οι άνθρωποι ; Ζώα, όπως και τ' άλλα, με τη διαφορά ότι φανάζουν περισσότερο όταν ποινών !...

Ο Τρότσκι έφηρμοσε άργότερα στην πραγματικότητα αυτή τη θεωρία του. Αυτός υπήρξε ο δημιουργός της τρομοκρατίας, κατά τη διάρκεια της Επαναστάσεως. Ο διάδοχος Τσερτίνσκυ διηγήσε άπως άργα τον Τρότσκι. Να !... Ο πρώην άρχηγός του Έρυθρού στρατού εινε σκληρός, δια έπειδή έχει άνάληψη καρδιά, άλλ' έπειδή δεν έχει διόλου καρδιά !...

ΒΙΚΤΩΡ ΧΟΚ

Ο Λέων Τρότσκι

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Η ΝΥΦΕΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΤΩΝ ΖΟΥΛΟΥ

Πώς παντρεύονται οι ιθαγενείς της Άφρικής. Το ανέκδοτο ενός ιεραπόστολου. Η δέκα γυναίκες ενός εύσεβους φυλάρχου. Ο έρωσ στη φυλή των Ζουλού. Τα τρυφερά έρωτικά γράμματα των νέων. Το παζάρεμα της νύφης. Η ιεροτελεσσία του γάμου και τό... έυλο της γνώσεως. Πότε ένας Ζουλού μπορεί να φάη τη γυναίκα του, κλπ.

ΕΛΕΥΤΑΙΩΣ, ο διάσημος εξερευνητής της Χόρνε στο «Δελτίο της Γεωγραφικής Εταιρείας» του Λονδίνου δημοσίεψε το ακόλουθο άρθρο για τα παράξενα ήθη της φυλής των Ζουλού και για τις περίεργες συνήθειές τους. Σ' αυτή τη χώρα της Άμερικής οι άνθρωποι φαίνεται ότι είναι πάρα πολύ δυστυχημένοι... Φανταστήτε ότι είναι υποχρεωμένοι να παντρεύονται ένα σωρό γυναίκες, σύμφωνα με την περιουσιακή κατάστασή τους. Έτσι ένας πλούσιος Ζουλού, μπορεί να έχει και τριάντα πεισματάρικες και κακομαθημένες, ή όποιες του παίρνουν τ' αυτιά με τις φωνές τους και του κάνουν άληθινή κόλαση τη ζωή του. Τότε κι αυτός για να ησυχάσει από τη γλώσσα τους αρχίζει να τις τρώει κι όταν μείνει πάλι ελεύθερος, ξαναμπλέκει στα δάχτυλά του γάμου.

Αλλ' άς αφήσουμε τον ίδιο τον δόκτορα Χόρνς να σας διηγηθεί αυτά τα διασκεδαστικά πράγματα :

«Η χώρα των Ζουλού, γράφει ο Άγγλος εξερευνητής, είναι ή πιο παράξενη κι' ή πιο έξωτική της Μαύρης ήπειρου». Οι διάφοροι ιεραπόστολοι, ως ότου να κατορθώσουν να έκπολίσουν αυτούς τους μαύρους, βρήκαν κυριολεκτικώς το διάβολο τους. Πολλοί μάλιστα άπ' αυτούς έπεσαν θύματα της ύψηλης άποστολής τους και φαγώθηκαν με μεγάλη όρεξη από τους Ζουλού. Χαρακτηριστικό της νοστορίας αυτών των ιθαγενών είναι το άκόλουθο ανέκδοτο : «Ένας μαύρος φυλάρχος έπεσκέφθη μία μέρα τον ιεραπόστολο Βενέδικτο, ο όποιος άγωνιζόταν δέκα χρόνια να κάνει χριστιανούς τους μαύρους και τον ρώτησε :

—Τι χρειάζεται, αιδεσιμώτατε κύριε Βενέδικτε, για να γίνει κανείς χριστιανός ;

—Νά μη σκοτώνω, να μη κλέβω και να έχω μία μόνο γυναίκα, του άπάντησε ο ιεραπόστολος.

Ο άρχηγός των Ζουλού έμεινε σκεπτικός.

Πολύ άσχημο εινε αυτό το πράγμα, κύριε Βενέδικτε, του έλεγε. Άς εινε. Θα προσπαθήσω να σκοτώνω μόνο τους έχθρούς μου, να κλέβω μία φορά κάθε φεγγάρι και να έχω μία μόνη γυναίκα.

«Έπειτα θα έρωσ πάλι να σου ζητήσω τη συμβουλή σου, γιατί τά ζωά μου έχουν άρρωστούς και κοντεύω να μείνω μόνο με το τόξο μου.

Ο άρχηγός των Ζουλού, ένας πανύψηλος μαύρος τρομακτικής δυνάμεως, ήταν πονηρός σαν το διάβολο. Έπειδή ήξερε ότι ήμουν περίεργος, με προσκαλούσε σ' όλες τις μυστηριώδεις γιορτές του, γιατί ήξερε ότι πάντα θα του προσέφερα ένα περίεργο δώρο. Άλλωστε μ' έκτιμούσε πολύ, για

τι του είχα χάρισει μία κάσκα ζουλού, μία πέτινη ζώνη κι' ένα ζευγάρι παπούτσια. Στις επόμενες λοιπόν μέρες φορούσε αυτά τα στολίσια κι' έπειδή σ' αυτά παπούτσια δεν χωρούσε ούτε το μικρό δάχτυλο του ποδιού του, τα κρατούσε μ' επισημότητα στο χέρι του και τα καμάρωνε που γυάλιζαν.

Οι Ζουλού όστόσο από τις άλλες φυλές των μαύρων θεωρούνται πολιτισμένοι και γενναίοι πολεμιστά. Εινε κι' οι μόνοι από τους ιθαγενείς της Μαύρης ήπειρου, που νύνονται με κάποια καλαισθησία. Οι άνδρες στολίζουν όλο το σώμα τους με χόρτα και δέρματα θηρίων, ενώ ή γυναίκες άρκοούνται στα όπλα στολίζουν μόνο το λαιμό τους με περιδέματα από

τις βαρυούται, έμεινα έξη μήνες να κίνδυνο να τους άνοίξω την όρεξη και να βρεθώ κι' έγω πάνω σε καμιά φωτιά κι' όλες τις σοβαρές δουλειές. Αυτές φροντίζουν για το καθημερινό κυνήγι, για τις άνανγκες του σπιτιού, για την καλύτερη άφηση ήσυχου σε μία καλύβα και μου είχαν επιτρέψει να κυκλοφορώ στην κατασκήνωσή τους και να παρευρίσκωμαι στις διάφορες ιεροτελεστίες τους.

Ο άρχηγός των Ζουλού, ένας πανύψηλος μαύρος τρομακτικής δυνάμεως, ήταν πονηρός σαν το διάβολο. Έπειδή ήξερε ότι ήμουν περίεργος, με προσκαλούσε σ' όλες τις μυστηριώδεις γιορτές του, γιατί ήξερε ότι πάντα θα του προσέφερα ένα περίεργο δώρο. Άλλωστε μ' έκτιμούσε πολύ, για

τις βαρυούται, έμεινα έξη μήνες να κίνδυνο να τους άνοίξω την όρεξη και να βρεθώ κι' έγω πάνω σε καμιά φωτιά κι' όλες τις σοβαρές δουλειές. Αυτές φροντίζουν για το καθημερινό κυνήγι, για τις άνανγκες του σπιτιού, για την καλύτερη άφηση ήσυχου σε μία καλύβα και μου είχαν επιτρέψει να κυκλοφορώ στην κατασκήνωσή τους και να παρευρίσκωμαι στις διάφορες ιεροτελεστίες τους.

Ο άρχηγός των Ζουλού, ένας πανύψηλος μαύρος τρομακτικής δυνάμεως, ήταν πονηρός σαν το διάβολο. Έπειδή ήξερε ότι ήμουν περίεργος, με προσκαλούσε σ' όλες τις μυστηριώδεις γιορτές του, γιατί ήξερε ότι πάντα θα του προσέφερα ένα περίεργο δώρο. Άλλωστε μ' έκτιμούσε πολύ, για

τις βαρυούται, έμεινα έξη μήνες να κίνδυνο να τους άνοίξω την όρεξη και να βρεθώ κι' έγω πάνω σε καμιά φωτιά κι' όλες τις σοβαρές δουλειές. Αυτές φροντίζουν για το καθημερινό κυνήγι, για τις άνανγκες του σπιτιού, για την καλύτερη άφηση ήσυχου σε μία καλύβα και μου είχαν επιτρέψει να κυκλοφορώ στην κατασκήνωσή τους και να παρευρίσκωμαι στις διάφορες ιεροτελεστίες τους.

Ο άρχηγός των Ζουλού, ένας πανύψηλος μαύρος τρομακτικής δυνάμεως, ήταν πονηρός σαν το διάβολο. Έπειδή ήξερε ότι ήμουν περίεργος, με προσκαλούσε σ' όλες τις μυστηριώδεις γιορτές του, γιατί ήξερε ότι πάντα θα του προσέφερα ένα περίεργο δώρο. Άλλωστε μ' έκτιμούσε πολύ, για

τις βαρυούται, έμεινα έξη μήνες να κίνδυνο να τους άνοίξω την όρεξη και να βρεθώ κι' έγω πάνω σε καμιά φωτιά κι' όλες τις σοβαρές δουλειές. Αυτές φροντίζουν για το καθημερινό κυνήγι, για τις άνανγκες του σπιτιού, για την καλύτερη άφηση ήσυχου σε μία καλύβα και μου είχαν επιτρέψει να κυκλοφορώ στην κατασκήνωσή τους και να παρευρίσκωμαι στις διάφορες ιεροτελεστίες τους.

Ο άρχηγός των Ζουλού, ένας πανύψηλος μαύρος τρομακτικής δυνάμεως, ήταν πονηρός σαν το διάβολο. Έπειδή ήξερε ότι ήμουν περίεργος, με προσκαλούσε σ' όλες τις μυστηριώδεις γιορτές του, γιατί ήξερε ότι πάντα θα του προσέφερα ένα περίεργο δώρο. Άλλωστε μ' έκτιμούσε πολύ, για

τις βαρυούται, έμεινα έξη μήνες να κίνδυνο να τους άνοίξω την όρεξη και να βρεθώ κι' έγω πάνω σε καμιά φωτιά κι' όλες τις σοβαρές δουλειές. Αυτές φροντίζουν για το καθημερινό κυνήγι, για τις άνανγκες του σπιτιού, για την καλύτερη άφηση ήσυχου σε μία καλύβα και μου είχαν επιτρέψει να κυκλοφορώ στην κατασκήνωσή τους και να παρευρίσκωμαι στις διάφορες ιεροτελεστίες τους.

Ο άρχηγός των Ζουλού, ένας πανύψηλος μαύρος τρομακτικής δυνάμεως, ήταν πονηρός σαν το διάβολο. Έπειδή ήξερε ότι ήμουν περίεργος, με προσκαλούσε σ' όλες τις μυστηριώδεις γιορτές του, γιατί ήξερε ότι πάντα θα του προσέφερα ένα περίεργο δώρο. Άλλωστε μ' έκτιμούσε πολύ, για

τις βαρυούται, έμεινα έξη μήνες να κίνδυνο να τους άνοίξω την όρεξη και να βρεθώ κι' έγω πάνω σε καμιά φωτιά κι' όλες τις σοβαρές δουλειές. Αυτές φροντίζουν για το καθημερινό κυνήγι, για τις άνανγκες του σπιτιού, για την καλύτερη άφηση ήσυχου σε μία καλύβα και μου είχαν επιτρέψει να κυκλοφορώ στην κατασκήνωσή τους και να παρευρίσκωμαι στις διάφορες ιεροτελεστίες τους.

Ο άρχηγός των Ζουλού, ένας πανύψηλος μαύρος τρομακτικής δυνάμεως, ήταν πονηρός σαν το διάβολο. Έπειδή ήξερε ότι ήμουν περίεργος, με προσκαλούσε σ' όλες τις μυστηριώδεις γιορτές του, γιατί ήξερε ότι πάντα θα του προσέφερα ένα περίεργο δώρο. Άλλωστε μ' έκτιμούσε πολύ, για

τις βαρυούται, έμεινα έξη μήνες να κίνδυνο να τους άνοίξω την όρεξη και να βρεθώ κι' έγω πάνω σε καμιά φωτιά κι' όλες τις σοβαρές δουλειές. Αυτές φροντίζουν για το καθημερινό κυνήγι, για τις άνανγκες του σπιτιού, για την καλύτερη άφηση ήσυχου σε μία καλύβα και μου είχαν επιτρέψει να κυκλοφορώ στην κατασκήνωσή τους και να παρευρίσκωμαι στις διάφορες ιεροτελεστίες τους.

Ο άρχηγός των Ζουλού, ένας πανύψηλος μαύρος τρομακτικής δυνάμεως, ήταν πονηρός σαν το διάβολο. Έπειδή ήξερε ότι ήμουν περίεργος, με προσκαλούσε σ' όλες τις μυστηριώδεις γιορτές του, γιατί ήξερε ότι πάντα θα του προσέφερα ένα περίεργο δώρο. Άλλωστε μ' έκτιμούσε πολύ, για

τις βαρυούται, έμεινα έξη μήνες να κίνδυνο να τους άνοίξω την όρεξη και να βρεθώ κι' έγω πάνω σε καμιά φωτιά κι' όλες τις σοβαρές δουλειές. Αυτές φροντίζουν για το καθημερινό κυνήγι, για τις άνανγκες του σπιτιού, για την καλύτερη άφηση ήσυχου σε μία καλύβα και μου είχαν επιτρέψει να κυκλοφορώ στην κατασκήνωσή τους και να παρευρίσκωμαι στις διάφορες ιεροτελεστίες τους.

Ο άρχηγός των Ζουλού, ένας πανύψηλος μαύρος τρομακτικής δυνάμεως, ήταν πονηρός σαν το διάβολο. Έπειδή ήξερε ότι ήμουν περίεργος, με προσκαλούσε σ' όλες τις μυστηριώδεις γιορτές του, γιατί ήξερε ότι πάντα θα του προσέφερα ένα περίεργο δώρο. Άλλωστε μ' έκτιμούσε πολύ, για

Νύφη της φυλής των Ζουλού

του, κρατώντας ένα χοντρό κλαδί δέντρου σαν ρόπαλο. Κάθε τόσο βγάζει τρομακτικές στεναγμούς απελπισίας και χτυπάει με λύσσα τη γη, ενώ ή ιθαγενής ούτε καταδέχεται να τον κυττάξη. Έξακολουθεί τη δουλειά της και το κυνήγι της. Αυτή ή παρακοιούθησε κι' ή αγωνία του νεαρού Ζουλού κρατάει τρεις-τέσσερες μέρες. Η άγαπημένη του τώρα έχει άρχισει να τον προσέχει. Μοιράζεται μαζί του την τροφή της, δέχεται τα δώρα του και τις έρωτικές επιτολές του. Αυτές εινε γραμμένες πάνω σε πλατεία πράσινα φύλλα και παριστάνουν με διάφορα παιδαριώδη ίχνηγραφήματα τον έρωτα του νεαρού Ζουλού. Καμμία φορά όμως αυτά τα σχέδια εινε αληθινά έργα τέχνης, γιατί αυτοί οι ιθαγενείς έχουν άνεπτυγμένο το καλλιτεχνικό αίσθημα. Μά ο νεαρός Ζουλού δεν τολμάει να κόμη να της προτείνει να γίνει γυναίκα του. Πρέπει να έξευμενισή πρώτα τα πνεύματα του δάσους και τους συγγενείς της άγαπημένης του.

Έτσι μία μέρα στολίζεται μ' όλα τα διακριτικά του πλούτου του και πηγαίνει στον πατέρα της. Αρχίζει τότε μεταξών των δυο Ζουλού μία άτέλειστη λογομαχία, που κρατάει δυό μέρες. Σ' όλο αυτό το διάστημα ο γαμπρός προσπαθεί να πείσει τον πεθερό του ότι ή νύφη δεν αξίζει και τόσα πολλά πράγματα. Τέλος ή συμφωνία κλείνει. Ο γαμπρός υποχρεώνεται να παραδώσει στον πεθερό του πέντε ως είκοσι πέτες κεφάλια πρόβατα κι' ο πεθερός του πάλι να του δώσει τη νύφη μ' όλα τα σχετικά στολίσια της. Η μελλοντικός κλάβετα από τότε στην καλύβα του πατέρα της κι' έκει μέσα την επισκέπτονται ή διάφορες μάγισσες κι' ή γρηές της φυλής των Ζουλού, για να της μάθουν την τέχνη της άγάπης.

Οσο για τον γαμπρό, αυτός διασκεδάζει με τους φίλους του μέχρι τη μέρα ή μάλλον τη νύχτα που θα γίνει ο γάμος. Αύτη ή ιεροτελεστία γίνεται συνήθως κάθε πτωσήληνο. Κι' αυτό το βράδυ παντρεύονται όλα τα ζευγάρια της φυλής.

Έτυχε τον καιρό που βρισκόμουν στους Ζουλού να παρακολουθώ μία τέτοια ιεροτελεστία. Ήταν μ' την αλήθεια πολύ ενδιαφέρουσα. Όλη τη μέρα οι μουσικοί των Ζουλού γυρνούσαν στην κατασκήνωσή και χτυπούσαν δαμονισμένα τά ταμ-τάμ τους, προσκαλώντας τους ιθαγενείς στη βραδυή γιορτή του δάσους. Ο φυλάρχος είχε άραδίσει όλα τα κλοπιμαία του στη σκηνή του και (Η συνέχεια εις την σελ. 1006)

έαντο του ή γλυκεία βεβαίωση ότι η Κλάρα θα γινόταν δική του, γυναίκα του...

Υπό την επιδράσει αυτών των σκέψεων, γεμάτος έρωτα και συγκίνησι, έτοιμάστηκε να πάρη την πέννα και ν' άπαντήσει στην ίδια την Κλάρα, άπλά, με λίγα λόγια.

«Μην υποφέρεις, πειά... Ξαναγυρίζω... Ξαναγυρίζω για σένα μόνο...»

Μά τότε, καθώς αναγκάστηκε να σταματήσει τις σκέψεις του που είχαν κάνει φτερά για να γράψη, συνήλθε, συνήλθε μονομιάς...

«Ήθελε βέβαια να ξαναγυρίσει, να μην μπορούσε...»

Αν ξαναγύριζε, θα τον περίμενε στο Παρίσι ή Τζούλια, ή Τζούλια που είχε διαλέξει για μηνητή του...

Η έπιστολή του Ντωμιέ, η άρρώστεια της Κλάρας δεν είχαν μεταβάλει τίποτε στη δική του κατάσταση.

Ποτέ η σκληρή πραγματικότητα δεν είχε παρουσιάσει μπροστά του τόσο άμελικτη, τόσο τρομερή...

Σωριάστηκε και πάλι στο κρεβάτι του και πέρασε τη νύχτα του με έφιάλτες, με δάκρυα, με άπελπισία...

Στο ξύπνημά του (αν μπορεί να είχε ξύπνημα ή φριχτή αδηρία του κρεβατιού που μάς ρίχνει πάλι στον πόνο της ζωής) πήρε την πέννα που είχε παρατήσει τη νύχτα και έγραψε τα εξής:

«Κλάρα, μου είπαν ότι υποφέρεις και βασανίζεσαι εξ αιτίας μου, επειδή βρίσκομαι μακριά σου και μ' αγαπάς... Έ, λοιπόν, μάθε ότι κι εγώ σ' αγαπώ... Η καρδιά μου είναι δική σου, όσο μπορεί ν' ανήκει ή καρδιά ενός άνδρος σε μια γυναίκα... Αυτό ήθελα να σου το πω από καιρό... Μά, αλλοίμονο, η ζωή μας χάθηκε, καταστράφηκε, εξ αιτίας μου. Σου άνοιξη τη συνείδησή μου, «Ημουν ένοχος». Έβανα το κακό χωρίς να το συναισθάνομαι, και να πω τώρα τιμοσώμαι. Δυστυχώς δεν έβανα κακό μονάχα στον έαυτό μου. Ανηήρησα πιά δικαιώματα της καρδιάς και δεν ξέρω ποιά είνε σήμερα το καθήκον μου. Ατεφάσιμα λοιπόν να χαθώ, ν' αφήσω τους άλλους να υποφέρουν και να υποφέρω κι' ο ίδιος... Δεν ελπίζω πειά σε τίποτε και μια ελπίδα νοιώθω μονάχα: να κρύγω, να εξαφανισθώ για πάντα. Μά πού να εξαφανισθώ έντελώς, θέλω τονόλαζιστον να μάθης ότι δεν άγαπώ, παρά μόνον έσένα, φίλη μου... «Όταν σε άφησα, ήμν το ήξερα αυτό, μά μού πήρες την καρδιά μου όσο ήμουν μακριά σου... Σε νοιώθω μέσα μου... Υποφέρω κι' αυτό και θα υποφέρω πάντοτε, γιατί, αλλοίμονο, είνε πολύ άγρία για νά σ' αγαπήσω μπροστά σ' όλο τον κόσμο. Υπάρχει ένα πρόβλημα, πού το άγνωεις, κι' αυτό είνε ότι έχω γίνει μπροστά στη συνείδησή μου, ο σύζυγος της Τζούλιας. Έχει την ύποψή μου ότι θα την παντρευθώ, μόλις χιρήνη... Μη νομίζης όμως ότι θα κρατήσω αυτή την ύποψή μου... Ποτέ δεν θα παντρευθώ τη δυστυχισμένη αυτή γυναίκα, την όποια δεν άγαπώ πειά. Έσύ είσαι η συντροφίσα της ζωής μου μού ταίριαζε. Άκού μ' αγαπάς, θέλω

αυτή ή σκέψης να σε κάνει να ξαναζήσης: είσαι ή πραγματική μηνητή μου... «Ό,τι ζήτησα στην αγάπη, άλλοι, εκτός από σένα, δεν ήσαν τίποτε, κι' ούτε το αισθάνομαι πειά σήμερα... Χαίρε, φίλη μου άγαπημένη...»

Ανάμεσα σε τόσες άρες αγωνίας σου χροστώ στιγμές τόσο γοητευτικές, ώστε τίποτε δεν θα με κάνει να τις ξεχάσω, ούτε αυτή ακόμα ή σημερινή μου άπελπισία...

Θιμάσα το δρόμο του Σαιν Ζάν, πού τον έγραψε ή κόκκινη γραμμή της θάλασσας;...

Θιμάσα τη Βύλλα των Γαρυφάλων;...

Θιμάσα το «Δέμπελο» του Μπετόβεν, πού σ' άκουσα να παίζης στο πιάνο;...

«Ό, αυτά είνε τόσο μακριά και τόσο κοντά!...»

Χαίρε!...

Όταν θα διαβάζης αυτή την έπιστολή μου, κανέναν πειά δεν θα μπορώ να με φτάσει...

Κλείσε τα άγαπημένα μου βλέφαρά σου και θυμήσου!...

Σ' αγαπώ, σε χάνω, και σ' ελπίθω να πεθάνω γι' αυτό.

Χαίρε!...

Έβαλε την έπιστολή αυτή μέσα σ' ένα, άνοιχτό φάκελλο,

Η υπηρέτρια ξαναγύρισε, φέρνοντας άπάνω από βίσκο δυό έπιστολές

στον όποιο έκλεισε και την άκόλουθη έπιστολή προς τδ δόκτορα Ντωμιέ:

«Αγαπητέ μου δόκτορα, Η έπιστολή σας συμπληρώνει τα χτυπήματα, πού ή μοίρα κατέφερε εναντίον μου...»

Δεν μπορώ να ξαναγυρίσω. Τό απί θα το μάθετε όταν διαβάσετε την ερώκλησή μου προς την Κλάρα, την όποια θα της άδύσετε, αν το θεωρήσετε χρήσιμο.

Εγώ, αν δεν βρω ως το τέλος το θάρρος να πεθάνω, θ' άπομακρυνθώ πάλι και θα πάω τόσο μακριά αυτή τη φορά, ώστε κανείς δεν θα μπορώ να με φτάσει.

Θά μείνω ώστόσο τρείς μέρες ακόμα στη Χαϊδελβέργη, για να προφτάσω να μού άπαντήσετε και να μου δώσετε μια συμβουλή ύπερομής.

Μωρίς Άρετουά

V

Έκείνο το πρωί, όταν ο δόκτωρ Ντωμιέ έφτασε στο μέγαρο Συρζέρ, ήταν πολύ μπερδεμένος.

Ήξερε βέβαια ποιά ήταν το καθήκον του, μά δεν ήξερε ποιάς ήταν ο τρόπος με τον όποιο έπρεπε να το έκ-

τελέση.

Πρό όλλγου ακόμα είχε διαβάσει, για δεκάτη ίσως φορά τις δυό έπιστολές του Μωρίς. Και σκεφτόταν τώρα:

—Αν τά πράγματα εξακολουθήσουν να μένουν στη σημερινή τους κατάσταση, ή αν εξακολουθήσουν να εξελισσονται με τον ίδιο τρόπο, όλος ο κόσμος θα υποφέρει έδω... «Όλοι έχουν να κερδίσουν από μια λύσι άποτομή και δριστηκή. Ναί, το καθήκον μου είνε φανερό. Τόσο το χειρότερο αν είνε δδυνήρό. Πρέπει να ένεργήσω.

Μά όταν σε λίγο βρέθηκε στο δωμάτιο του Άντουαν Συρζέρ κι' άρχισε να τού παρέχει τις περιποήσεις του, το μυαλό του δεν μπορούσε να συνηθισθεί ακόμα στη σκέψη ότι σε λίγο θα βρισκόταν στην άνάγκη να βασανίση την μεγάλη και τρυφερή ψυχή της Τζούλιας.

—Πρέπει να κάνω σήμερα κάτι πού να είνε άνόλογο, στο ήθικο επίπεδο, μ' έναν άκρωτηριασμό, σκεφτόταν. Κι' όμως, ενώ θα έκανα έναν άκρωτηριασμό χωρίς ίαση, χωρίς διαταγή, χωρίς τύψεις, να πού τώρα φοβάμαι να κάνω τον άλλο, τον ήθικο άκρωτηριασμό, πού είνε τόσο άναγκαίος.

Η Τζούλια μπήκε εκείνη τη στιγμή μέσα στην έστραση. Το πρόσωπό της ήταν τασκισμένο από τη, άγωνία και τα μάτια της είχαν χάσει τη γλυκεία γαλάζια λάμψη τους.

—Ε λοιπόν; τον ρώτησε.

Ο Ντωμιέ ύψωσε τους ώμους του και άπάντησε:

—Τό τέλος έρχεται άργά... Ένα όλόκληρο κομμάτι τού άριστερού χεριού έχει νεκρωθί...

Επί λίγη ακόμα ώρα, ή για τρός έμεινε πλάι στο κρεβάτι του Άντουαν.

Συγχρόνως κρυφοκύτταζε την Τζούλια: «Ήθελε να είνε γλυκύς, χαϊδευτικός μαζί της, όπως μ' ήταν άσθενή, πού πρόκειται να τον έγχειρήση.

Και ρώτησε:

—Πάμε να δούμε την μικρή μας άρρωστη;

—Ευχαρίστω.

Αυτές ή έπισκέψεις άποτελούσαν τό καθημερινό μαρτύριο της Τζούλιας.

Κάθε λέξη του γιατρού, κάθε άπάντησι της Κλάρας, έπεφταν στην βασανισμένη καρδιά της σά, καφεοές σταγόνες πίσσας.

Όσάκις ήθελε ν' άκούη όλα όσα λεγότουσαν πλάι στην άρρωστη. Της φαινόταν πώς αν γινόταν καιμιά συνάμοσα έναντιον τού έρωτός της, ή συνάμοσα αυτή θα όργανωνόταν μέσα στην καμψη της Κλάρας.

Βρήκαν τόν, Έσκιέ πλάι στο κρεβάτι της άρρωστης.

Η Κλάρα, άκίνητη και βοθισμένη ός ύπνο, είχε μια τρομαχτική όμορφιά. Τό δέρμα της φαινόταν χωρίς κανένα πειά πάχος, σαν φύλλο από φίλτις.

Τά χέρια ίσχνά, σά, χέρια άγίας σε βυζαντινή εικόνα, άνατριχίασαν κάθε τόσο, όπως και τά βλέφαρά της.

(Άκολουθεί)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΤΗΣ “ΡΟΝΤΕΡ-ΚΟΛΤ ΜΠΑΝΚ,,

ΜΕΣΑ ΣΕ ΔΕΚΑ ΜΕΡΕΣ ΕΙΧΑΜΕ ΑΝΤΑΛΛΑΞΕΙ ΔΥΟ ΕΥΓΕΝΙΚΑ ΧΑΜΟΓΕΛΙΑ ΕΛΑ. Ήταν μ' ά γλυκεία “Άγγλιδα, μ' έ γκρίζα μαλλιά και άσπρη χήρα και άρμονία σ' όλες τις κινήσεις της. Σπάνια γυναίκα, από έκείνες πού δεν τις συναντάμε συχνά στα ταξείδια μας.

Ένα βράδυ τέλος φάγαμε μαζί στο ίδιο τραπέζι. Μιλούσε με μια μελωδική φωνή πού έφθανε ως τα κατάβαρα της ψυχής.

Είσατε από τδ Λονδίνο; τη ρώτησα.

“Όχι. Είμαι από τδ Γιορσάα. Μά έχω ζήσει πολλά χρόνια στην πρωτεύουσα... Μου είνε με ένα παρόξενο τόνο, λυπημένο, σαν να της είχα άγγίξει κάποια παλιά πληγή.

Και έπειτα σώπασε. Τό πρόσωπό της πήρε μια άλλόκοτη χλωμάδα και μια έκφρασι πόνου πού με συγκίνησε.

Τδ Λονδίνο... ψιθύρισε σε λίγο. Τί άναμνήσεις;... Θέλετε να άκούσετε την ιστορία μου; Άπό καρπό τώρα θέλω ν' άνοίξω την καρδιά μου σε κάποιον. Έσείς είσατε, όπως κατάλαβα, ένας τέλειαν... Μπορώ να σάς έμπιστευθώ τις πίκρες μου και τά βάσανά μου. Άκούστε λοιπόν... Γνώρισα τόν Ρόμπερτ Λάνς, έδω και είκοσι χρόνια στη Γαλλία. Ήταν ένας όμορφος νέος τριάντα χρόνων, με έγεννηκούς τρόπους και με μια άλλόκοτη γοητεία πού σε κατακτούσε από την πρώτη στιγμή.

Η γνωριμία μας ήταν τυχαία. Μας είχαν συντήσει τόν ένα στδν άλλο, σ' ένα χορό στο “Αστούριας”.

Τρείς μήνες μετά, ήμαστε κιόλας άρραβωνιασμένοι.

Ο πατέρας μου, ένας τύπος άσθηρού “Άγγλου άριστοκράτη, είχε μείνει εύρωστημένος από την έκλογή μου. Ο άρραβωνιαστικός μου τού μιλούσε διαρκώς για κινήγια κι' αυτό άκριβώς ήταν τδ μόνο παράγμα πού είχαριστούσε τόν πατέρα μου.

Ένα βράδυ όμως, ένα μοιραίο βράδυ, είδα τόν Ρόμπερτ με ένα άλλόκοτο ύφος. Στις δυό ή ώρα, ύστερ' από τδ μετάνυχτα τόν συνάδωσα ως στδν προθάλαμο. Ο Ρόμπερτ φόρεσε μπροστά μου τδ έπινοφόρι του και μ' έσφιξε στην άγκαλιά του, όπως πάντα.

Καληνύχτα, αγάτη μου, μού είπε δινοντάς μου ένα φίλι. Μη μείνης άργά στδ σαλόνι. Είσαι κουρασμένη. Καλύτερα να ήσυχάζεις... Έπειτα με ξαναφίλησε και βγήκε χαμογελώντας.

Την άλλη μέρα τδ πρωί, τόν έπιασαν ός δράστη της κλοπής πού είχε γίνει κατά τδ διαρκία της νύχτας στη “Ρόντε-Κόλντ Μπάνκ”. Θεέ μου! Πώς δεν πέθανα άμέσως, μόλις έλαβα τδ τηλεφώνημα πού καίσαριζον τού. Πού θάρκα έκείνη την υπεράνθρωπη δύναμη; Άλγος να χάσω καιρό, έτρεξα ά-

μέσως στο σπίτι του. Πού τόν είχα; Πάει; Πού ήταν; Ο χαμογέρις του δεν ήξερε τίποτα...

Στις δυό ή ώρα τδ άπόγευμα, τόν είδα άξαφνα να κατεβαίνει από ένα άμάξι. Μαζί του ήταν και δυό ντέκετιβ.

Φλόραγς! μού φώναζε, μόλις με είδε. Μη φοβάσαι... Δεν είνε τίποτα. Έχει γίνει κάποιο λάθος. Θά δής... Όλα θα διορθωθούν.

Μά τά λόγια του δεν μπορούσαν πειά να σταματήσουν τούς λυγμούς μου.

Ρόμπερτ, τού είπα, τί συνέβη; Έξήγησέ μου!...

Τίποτε τδ σοβαρό, μού άπάντησε ό ένας από τούς άστυνομικούς. Φέραμε δώ πέρα τδ άρραβωνιαστικό σας, για ν' άποδείξη την άθωότητά του.

Εγώ τότε συνήλθα και μ' ένα τραγικό χαμόγελο στα χείλη, τού

δεν τδ ήξερα ούτε εγώ! Ο Ρόμπερτ είχε ένα διδυμο άδελφό, τόν “Άλλαν, ένα ύπατο ύποπτεμένο, πού είχε φύγει από μακρός για την Αυστραλία. Έπειτα όμως είχε ξαναγυρίσει στην “Άγγλία, είχε πάει πολλές φορές φυλακή για διάφορες κλοπές κι' αυτός θα ήταν δίχως άλλο κι' ό δράστης της κλοπής της “Ρόντε-Κόλντ Μπάνκ”. Δεν μπορούσε να ήταν άλλως! Αυτόν είχε δει ό σοφέρ, τόν “Άλλαν και όχι τόν Ρόμπερτ. Μά όλες ή έρευνες της άστυνομίας πήγαν χαμένες. Ο “Άλλαν δεν βρέθηκε πούθενά. Θά είχε φύγει φαίνεται άμέσως από την “Άγγλία... “Α, πόσες και πόσες φορές δεν κύττασα τη φωτογραφία πού είχε δείξει ό άρραβωνιαστικός μου στδν “Άστυνομία και στδν όποια έβλεπε κανείς τδ άδελφό, όμοια σάν δυό σταγόνες νερού, με τη στολή τού

Μια μέρα έλαβα μια κάρτα από τόν Ρόμπερτ. Με παρακάλεσε να πάω στο σπίτι του. Και πήγα. Δεν θά μπορούσα ποτέ να ξεχάσω την τραγωδία του: ήταν χλωμός, άδύνατος, με μια λάμψη τρέλλας στα μάτια. Κατάλαβα τότε ότι τδ άτόκτονους αν τόν άφηνα μόνο και τόν έσφιξα στην άγκαλιά μου με τρυφερότητα...

Τδ ίδιο βράδυ φύγαμε για την “Ιταλία.

Η γλυκεία “Άγγλιδα με τδ γκρίζα μαλλιά σώπασε για μιά στιγμή, με τδ μάτια γεμάτα δάκρυα. Τά λεπτά και μακριά δάχτυλά της μαδούσαν, άργά-άργά μερικά τριαντάφυλλα πού ήταν άπάνω στο τραπέζι μας.

Έπειτα έγραφα στδν πατέρα μου, εξακολούθησε, προσπαθώντας να τόν συνηθίσω με τόν έρωτά μας. Μά έκείνος δεν συγχώρεσε ποτέ την ξαφνική έκλειψη αυτή μου. Παντού με περιφρονούσαν. Παντού, όπου μάς έβλεπαν, γινόταν τδ πρόσωπό τους, από την άλλη μεριά. Ένοιώθα μια μεγάλη περα... μά τί μ' ένοιώζε; Είχα τόν Ρόμπερτ, τόν άνδρα μου! Μά μια μέρα τόν έχασα κι' αυτόν. Πέθανε ξαφνικά από την καρδιά του και έτσι έμεινα όλόμνηστη στδν κόσμο.

Είπετε έγραφα στδν πατέρα μου, εξακολούθησε, προσπαθώντας να τόν συνηθίσω με τόν έρωτά μας. Μά έκείνος δεν συγχώρεσε ποτέ την ξαφνική έκλειψη αυτή μου. Παντού με περιφρονούσαν. Παντού, όπου μάς έβλεπαν, γινόταν τδ πρόσωπό τους, από την άλλη μεριά. Ένοιώθα μια μεγάλη περα... μά τί μ' ένοιώζε; Είχα τόν Ρόμπερτ, τόν άνδρα μου! Μά μια μέρα τόν έχασα κι' αυτόν. Πέθανε ξαφνικά από την καρδιά του και έτσι έμεινα όλόμνηστη στδν κόσμο.

Είπετε έγραφα στδν πατέρα μου, εξακολούθησε, προσπαθώντας να τόν συνηθίσω με τόν έρωτά μας. Μά έκείνος δεν συγχώρεσε ποτέ την ξαφνική έκλειψη αυτή μου. Παντού με περιφρονούσαν. Παντού, όπου μάς έβλεπαν, γινόταν τδ πρόσωπό τους, από την άλλη μεριά. Ένοιώθα μια μεγάλη περα... μά τί μ' ένοιώζε; Είχα τόν Ρόμπερτ, τόν άνδρα μου! Μά μια μέρα τόν έχασα κι' αυτόν. Πέθανε ξαφνικά από την καρδιά του και έτσι έμεινα όλόμνηστη στδν κόσμο.

Είπετε έγραφα στδν πατέρα μου, εξακολούθησε, προσπαθώντας να τόν συνηθίσω με τόν έρωτά μας. Μά έκείνος δεν συγχώρεσε ποτέ την ξαφνική έκλειψη αυτή μου. Παντού με περιφρονούσαν. Παντού, όπου μάς έβλεπαν, γινόταν τδ πρόσωπό τους, από την άλλη μεριά. Ένοιώθα μια μεγάλη περα... μά τί μ' ένοιώζε; Είχα τόν Ρόμπερτ, τόν άνδρα μου! Μά μια μέρα τόν έχασα κι' αυτόν. Πέθανε ξαφνικά από την καρδιά του και έτσι έμεινα όλόμνηστη στδν κόσμο.

Είπετε έγραφα στδν πατέρα μου, εξακολούθησε, προσπαθώντας να τόν συνηθίσω με τόν έρωτά μας. Μά έκείνος δεν συγχώρεσε ποτέ την ξαφνική έκλειψη αυτή μου. Παντού με περιφρονούσαν. Παντού, όπου μάς έβλεπαν, γινόταν τδ πρόσωπό τους, από την άλλη μεριά. Ένοιώθα μια μεγάλη περα... μά τί μ' ένοιώζε; Είχα τόν Ρόμπερτ, τόν άνδρα μου! Μά μια μέρα τόν έχασα κι' αυτόν. Πέθανε ξαφνικά από την καρδιά του και έτσι έμεινα όλόμνηστη στδν κόσμο.

Είπετε έγραφα στδν πατέρα μου, εξακολούθησε, προσπαθώντας να τόν συνηθίσω με τόν έρωτά μας. Μά έκείνος δεν συγχώρεσε ποτέ την ξαφνική έκλειψη αυτή μου. Παντού με περιφρονούσαν. Παντού, όπου μάς έβλεπαν, γινόταν τδ πρόσωπό τους, από την άλλη μεριά. Ένοιώθα μια μεγάλη περα... μά τί μ' ένοιώζε; Είχα τόν Ρόμπερτ, τόν άνδρα μου! Μά μια μέρα τόν έχασα κι' αυτόν. Πέθανε ξαφνικά από την καρδιά του και έτσι έμεινα όλόμνηστη στδν κόσμο.

Είπετε έγραφα στδν πατέρα μου, εξακολούθησε, προσπαθώντας να τόν συνηθίσω με τόν έρωτά μας. Μά έκείνος δεν συγχώρεσε ποτέ την ξαφνική έκλειψη αυτή μου. Παντού με περιφρονούσαν. Παντού, όπου μάς έβλεπαν, γινόταν τδ πρόσωπό τους, από την άλλη μεριά. Ένοιώθα μια μεγάλη περα... μά τί μ' ένοιώζε; Είχα τόν Ρόμπερτ, τόν άνδρα μου! Μά μια μέρα τόν έχασα κι' αυτόν. Πέθανε ξαφνικά από την καρδιά του και έτσι έμεινα όλόμνηστη στδν κόσμο.

Είπετε έγραφα στδν πατέρα μου, εξακολούθησε, προσπαθώντας να τόν συνηθίσω με τόν έρωτά μας. Μά έκείνος δεν συγχώρεσε ποτέ την ξαφνική έκλειψη αυτή μου. Παντού με περιφρονούσαν. Παντού, όπου μάς έβλεπαν, γινόταν τδ πρόσωπό τους, από την άλλη μεριά. Ένοιώθα μια μεγάλη περα... μά τί μ' ένοιώζε; Είχα τόν Ρόμπερτ, τόν άνδρα μου! Μά μια μέρα τόν έχασα κι' αυτόν. Πέθανε ξαφνικά από την καρδιά του και έτσι έμεινα όλόμνηστη στδν κόσμο.

Είπετε έγραφα στδν πατέρα μου, εξακολούθησε, προσπαθώντας να τόν συνηθίσω με τόν έρωτά μας. Μά έκείνος δεν συγχώρεσε ποτέ την ξαφνική έκλειψη αυτή μου. Παντού με περιφρονούσαν. Παντού, όπου μάς έβλεπαν, γινόταν τδ πρόσωπό τους, από την άλλη μεριά. Ένοιώθα μια μεγάλη περα... μά τί μ' ένοιώζε; Είχα τόν Ρόμπερτ, τόν άνδρα μου! Μά μια μέρα τόν έχασα κι' αυτόν. Πέθανε ξαφνικά από την καρδιά του και έτσι έμεινα όλόμνηστη στδν κόσμο.

Είπετε έγραφα στδν πατέρα μου, εξακολούθησε, προσπαθώντας να τόν συνηθίσω με τόν έρωτά μας. Μά έκείνος δεν συγχώρεσε ποτέ την ξαφνική έκλειψη αυτή μου. Παντού με περιφρονούσαν. Παντού, όπου μάς έβλεπαν, γινόταν τδ πρόσωπό τους, από την άλλη μεριά. Ένοιώθα μια μεγάλη περα... μά τί μ' ένοιώζε; Είχα τόν Ρόμπερτ, τόν άνδρα μου! Μά μια μέρα τόν έχασα κι' αυτόν. Πέθανε ξαφνικά από την καρδιά του και έτσι έμεινα όλόμνηστη στδν κόσμο.

Είπετε έγραφα στδν πατέρα μου, εξακολούθησε, προσπαθώντας να τόν συνηθίσω με τόν έρωτά μας. Μά έκείνος δεν συγχώρεσε ποτέ την ξαφνική έκλειψη αυτή μου. Παντού με περιφρονούσαν. Παντού, όπου μάς έβλεπαν, γινόταν τδ πρόσωπό τους, από την άλλη μεριά. Ένοιώθα μια μεγάλη περα... μά τί μ' ένοιώζε; Είχα τόν Ρόμπερτ, τόν άνδρα μου! Μά μια μέρα τόν έχασα κι' αυτόν. Πέθανε ξαφνικά από την καρδιά του και έτσι έμεινα όλόμνηστη στδν κόσμο.

Είπετε έγραφα στδν πατέρα μου, εξακολούθησε, προσπαθώντας να τόν συνηθίσω με τόν έρωτά μας. Μά έκείνος δεν συγχώρεσε ποτέ την ξαφνική έκλειψη αυτή μου. Παντού με περιφρονούσαν. Παντού, όπου μάς έβλεπαν, γινόταν τδ πρόσωπό τους, από την άλλη μεριά. Ένοιώθα μια μεγάλη περα... μά τί μ' ένοιώζε; Είχα τόν Ρόμπερτ, τόν άνδρα μου! Μά μια μέρα τόν έχασα κι' αυτόν. Πέθανε ξαφνικά από την καρδιά του και έτσι έμεινα όλόμνηστη στδν κόσμο.

Είπετε έγραφα στδν πατέρα μου, εξακολούθησε, προσπαθώντας να τόν συνηθίσω με τόν έρωτά μας. Μά έκείνος δεν συγχώρεσε ποτέ την ξαφνική έκλειψη αυτή μου. Παντού με περιφρονούσαν. Παντού, όπου μάς έβλεπαν, γινόταν τδ πρόσωπό τους, από την άλλη μεριά. Ένοιώθα μια μεγάλη περα... μά τί μ' ένοιώζε; Είχα τόν Ρόμπερτ, τόν άνδρα μου! Μά μια μέρα τόν έχασα κι' αυτόν. Πέθανε ξαφνικά από την καρδιά του και έτσι έμεινα όλόμνηστη στδν κόσμο.

Είπετε έγραφα στδν πατέρα μου, εξακολούθησε, προσπαθώντας να τόν συνηθίσω με τόν έρωτά μας. Μά έκείνος δεν συγχώρεσε ποτέ την ξαφνική έκλειψη αυτή μου. Παντού με περιφρονούσαν. Παντού, όπου μάς έβλεπαν, γινόταν τδ πρόσωπό τους, από την άλλη μεριά. Ένοιώθα μια μεγάλη περα... μά τί μ' ένοιώζε; Είχα τόν Ρόμπερτ, τόν άνδρα μου! Μά μια μέρα τόν έχασα κι' αυτόν. Πέθανε ξαφνικά από την καρδιά του και έτσι έμεινα όλόμνηστη στδν κόσμο.

Είπετε έγραφα στδν πατέρα μου, εξακολούθησε, προσπαθώντας να τόν συνηθίσω με τόν έρωτά μας. Μά έκείνος δεν συγχώρεσε ποτέ την ξαφνική έκλειψη αυτή μου. Παντού με περιφρονούσαν. Παντού, όπου μάς έβλεπαν, γινόταν τδ πρόσωπό τους, από την άλλη μεριά. Ένοιώθα μια μεγάλη περα... μά τί μ' ένοιώζε; Είχα τόν Ρόμπερτ, τόν άνδρα μου! Μά μια μέρα τόν έχασα κι' αυτόν. Πέθανε ξαφνικά από την καρδιά του και έτσι έμεινα όλόμνηστη στδν κόσμο.

Είπετε έγραφα στδν πατέρα μου, εξακολούθησε, προσπαθώντας να τόν συνηθίσω με τόν έρωτά μας. Μά έκείνος δεν συγχώρεσε ποτέ την ξαφνική έκλειψη αυτή μου. Παντού με περιφρονούσαν. Παντού, όπου μάς έβλεπαν, γινόταν τδ πρόσωπό τους, από την άλλη μεριά. Ένοιώθα μια μεγάλη περα... μά τί μ' ένοιώζε; Είχα τόν Ρόμπερτ, τόν άνδρα μου! Μά μια μέρα τόν έχασα κι' αυτόν. Πέθανε ξαφνικά από την καρδιά του και έτσι έμεινα όλόμνηστη στδν κόσμο.

Είπετε έγραφα στδν πατέρα μου, εξακολούθησε, προσπαθώντας να τόν συνηθίσω με τόν έρωτά μας. Μά έκείνος δεν συγχώρεσε ποτέ την ξαφνική έκλειψη αυτή μου. Παντού με περιφρονούσαν. Παντού, όπου μάς έβλεπαν, γινόταν τδ πρόσωπό τους, από την άλλη μεριά. Ένοιώθα μια μεγάλη περα... μά τί μ' ένοιώζε; Είχα τόν Ρόμπερτ, τόν άνδρα μου! Μά μια μέρα τόν έχασα κι' αυτόν. Πέθανε ξαφνικά από την καρδιά του και έτσι έμεινα όλόμνηστη στδν κόσμο.

Είπετε έγραφα στδν πατέρα μου, εξακολούθησε, προσπαθώντας να τόν συνηθίσω με τόν έρωτά μας. Μά έκείνος δεν συγχώρεσε ποτέ την ξαφνική έκλειψη αυτή μου. Παντού με περιφρονούσαν. Παντού, όπου μάς έβλεπαν, γινόταν τδ πρόσωπό τους, από την άλλη μεριά. Ένοιώθα μια μεγάλη περα... μά τί μ' ένοιώζε; Είχα τόν Ρόμπερτ, τόν άνδρα μου! Μά μια μέρα τόν έχασα κι' αυτόν. Πέθανε ξαφνικά από την καρδιά του και έτσι έμεινα όλόμνηστη στδν κόσμο.

Είπετε έγραφα στδν πατέρα μου, εξακολούθησε, προσπαθώντας να τόν συνηθίσω με τόν έρωτά μας. Μά έκείνος δεν συγχώρεσε ποτέ την ξαφνική έκλειψη αυτή μου. Παντού με περιφρονούσαν. Παντού, όπου μάς έβλεπαν, γινόταν τδ πρόσωπό τους, από την άλλη μεριά. Ένοιώθα μια μεγάλη περα... μά τί μ' ένοιώζε; Είχα τόν Ρόμπερτ, τόν άνδρα μου! Μά μια μέρα τόν έχασα κι' αυτόν. Πέθανε ξαφνικά από την καρδιά του και έτσι έμεινα όλόμνηστη στδν κόσμο.

Είπετε έγραφα στδν πατέρα μου, εξακολούθησε, προσπαθώντας να τόν συνηθίσω με τόν έρωτά μας. Μά έκείνος δεν συγχώρεσε ποτέ την ξαφνική έκλειψη αυτή μου. Παντού με περιφρονούσαν. Παντού, όπου μάς έβλεπαν, γινόταν τδ πρόσωπό τους, από την άλλη μεριά. Ένοιώθα μια μεγάλη περα... μά τί μ' ένοιώζε; Είχα τόν Ρόμπερτ, τόν άνδρα μου! Μά μια μέρα τόν έχασα κι' αυτόν. Πέθανε ξαφνικά από την καρδιά του και έτσι έμεινα όλόμνηστη στδν κόσμο.

Είπετε έγραφα στδν πατέρα μου, εξακολούθησε, προσπαθώντας να τόν συνηθίσω με τόν έρωτά μας. Μά έκείνος δεν συγχώρεσε ποτέ την ξαφνική έκλειψη αυτή μου. Παντού με περιφρονούσαν. Παντού, όπου μάς έβλεπαν, γινόταν τδ πρόσωπό τους, από την άλλη μεριά. Ένοιώθα μια μεγάλη περα... μά τί μ' ένοιώζε; Είχα τόν Ρόμπερτ, τόν άνδρα μου! Μά μια μέρα τόν έχασα κι' αυτόν. Πέθανε ξαφνικά από την καρδιά του και έτσι έμεινα όλόμνηστη στδν κόσμο.

Είπετε έγραφα στδν πατέρα μου, εξακολούθησε, προσπαθώντας να τόν συνηθίσω με τόν έρωτά μας. Μά έκείνος δεν συγχώρεσε ποτέ την ξαφνική έκλειψη αυτή μου. Παντού με περιφρονούσαν. Παντού, όπου μάς έβλεπαν, γινόταν τδ πρόσωπό τους, από την άλλη μεριά. Ένοιώθα μια μεγάλη περα... μά τί μ' ένοιώζε; Είχα τόν Ρόμπερτ, τόν άνδρα μου

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΙ ΒΟΥΒΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΤΟΥ DENIS MACHAULT

Μις Εύα Μυλ-καστέρ λάτρεινε τον «Ραμσι» το όμορφο κατά-μαυρο, μαλλιαρό σκυλάκι της. «Αλλά κι' ο Τζόν Χάδεργουορντ θε-ωρούσε το δικό του σκυλάκι, τον Μπόμπι ως τὸν πιστότερο φίλο του.

«Η Εύα και ο Τζόν είχαν γνωρίσει στη μέση φι-λάνθρωπων ἀγο-ρά στο Τίτλχαμ-πτον κι' από τότε οι δυο νέοι διαλέχοντο σ' α ν-δύα και δεν άφηναν να γί-νουν καλοί φίλοι.

«Ο Τζόν ήταν ανεξάρτητος οι-κονομικώς και είχε πάει στο Τίτλ-χαμπτον για να περάσει εκεί τους καλοκαιρινούς μήνες. «Όσοσο δεν καθόταν άργός, ήταν συνήθως σ' ένα Έκδοτικό Όικο του Λονδί-νου, και ταχυτικά λάβαινε δέματα τυπογραφικών δοκιμών για να τα διορθώνει.

Κάθε απόγευμα λοιπόν, μόλις τελείωνε τη δουλειά του συνήθιζε τώρα να περπατήσει στην Άλλη Άκρη του χωριού, στη ροή βιλλίτσα, ό-που κατοικούσε η Εύα με την μη-τέρα της και να παίρνει το ταύ μ-ζύ τους.

Φιλικά, στο μικρό περαιορισμένο κήλο του χωριού, δεν άργησε να διαδοθή ότι ένα ειδήλιο συνέδεε τους δυο νέους. Πολλοί μάλιστα έ-λεγαν ότι ο γάμος τους ήταν άνο-μοσμένος. «Αλλά τίποτε τέτοιο δεν συνέβαινε. «Απεναντίας, οι δυο νέοι ήταν άνομα πολύ επαγγελμα-τικοί μεταξύ τους, σαν να ήθελε ο ένας να μελετήσει τον χαρακτήρα του άλλου. Αυτό δεν τους εμπόδιζε, πολλές φορές τη νύχτα, να στριφο-γυρίζουν στο κρεβάτι τους άνοι-τοι, σκεπτόμενοι ο ένας τον άλλον. Και όμως, όταν την επομένη διοριζό-νταν πάλι μαζί, η ίδια επιφυλα-κτικότητα τους εμπόδιζε να φανερώ-σουν τί έγραφαν μέσα τους. Κι' α-ντί η παθητική κατάσταση θα έξα-κοινοποιούσε ασφαλώς πολλή καρ-διά, αν δεν υπήρχαν τά... συν-ιλιά τους. «Ίσως θ' αναρωτηθήτε με ένοια, τί σχέσι έχουν τα συνιλία σέ μια αισθηματική υπόθεση; Και όμως, περιμένετε και θα δήτε...

«Η λέξεις «αγαπημένοι μου», τις άποδες ούτε ο Τζόν ούτε η Εύα εί-χαν πη άνομα άναμεταξύ τους, ή-ταν η συνηθισμένη τους έκφρασις, όταν μιλούσαν στα συνιλία τους.

Κι' όμως ο Τζόν έκαινε κάθε μέρα την άπόφασιν να πη στην Εύα πόσο την άγαπούσε, αλλά την τε-λευταία στιγμή δειλάζε πάντοτε. Γι' αυτό ήταν δυσανεκτικώς με-τόν έαυτού του, κι' όσο πλησίαζε η έποχή που θα έπέρταρε στο Λον-δίον τόσο πιο μελαγχολικώς γινό-ταν.

Τόσο φανερό ήταν η στενοχώρια του, ώστε μια μέρα η Εύα τον ρώ-τησε αν τού είχε συμβη τίποτε δυ-

σάρεστο. — «Ω, όχι απάντησε ο Τζόν, α-λλά να, πλησιάζει ο Σεπτέμβριος, τε-λειώνει το καλοκαίρι και πρέπει να επιστρέψω στο Λονδίον... «Η σκέ-ψις αυτή με θλίβει.

— «Αλλά η ζωή στο Λονδίνο, ει-νε πολύ ευχάριστη τὸν χειμῶνα. «Εδώ είνε τόσο πικρικό! Θα ήθε-λα κι' εγὼ να μένω στο Λονδίνο. «Η μητέρα μου όμως, βλέπετε, δεν ένοιει να χαλάσει την ήσυχία της. Ευτυχώς που έχω τὸν Ραμσι μου, κι' έτσι...

«Ο Τζόν κάτι μουμούρισε, κόμ-πισσε και άφησε να περάσει η κα-τάλληλη ατή στιγμή που τὸν πα-ρουσιαζόταν, χωρίς να τολμήσει πάλι να της προτείνη να πάη μαζί του ως γυναίκα του στο Λονδίον. «Έτσι εκείνη τη νύχτα την πέραςε άργιντος και στενοχωρημένος και την επομένη για να ξελαστή, ριζι-χε με τὰ μούτρα στις διορθώσεις τὸν δοκιμὸν που είχε λάβει.

«Ήταν άργά πιά το απόγευμα, όταν άποφάσισε να κάνει ένα μικρό περπάτο ως την Άκρη του χωριού, εκεί που διοριζόταν η βιλλία της Εύας.

«Ο Μπόμπι χοροπηδούσε τριγύρω του και ήθελε να τὸν ακολουθήσει, αλλά ο Τζόν τὸν έβλεπε σὸν κή-πο και φεύγοντας τὸ φώναζε:

— «Κάποτε εκεί, φίλε μου! Δεν θ' άργήσω να επιστρέψω και τότε θα πάω μαζί σου περπάτο...

«Ο Τζόν, καθώς προχωρούσε πρὸς τὴ Ροή βιλλίτσα, πήρε ξαφνικά μια

δριστηκή απόφασιν. Θα μιλούσε σή-μερα στην Εύα. Περατούσε τώρα με γοργό βήμα, χαρούμενος κι' άνα-τόμονος. Μά όταν έφθασε μπρὸς σὸν μαντρότοικο του κήπου της βιλλίας, στάθηκε ξαφνικά άποληθ-μένος. Είχε άκούσει από μέσα μια άγνωστη ανδρική φωνή:

— «Αγάπη μου! Ήλεγε... η Εύα, δίνοντας στη φωνή της ανδρικό θα-βύ τόνο, έδως συνήθιζε να κάνει, όταν γλυκομιλούσε με τὸν Ραμσι της, γιατί φεύγεις από κοντά μου; «Ελα δὴ, χρυσό μου, να σε φιλή-σω πάλι!... «Ελα να ιδὼ τὰ γλυκά ματάκια σου...

Κατόπιν άκούστηκε τὸ εὐθυμο γέ-λιο της νέας και ο δυστυχισμένος Τζόν, μη μπορώντας να καταλάβη περὶ πίνος έπρόκειτο, ένοιωσε κάτι σαν μια μαχαίρα στην καρδιά του. Μὲ άργό, σπυρτό βήμα, μ' ένα ά-βάσταχτο βάρος στην ψυχὴ του, πη-ρε πάλι μελαγχολικά τὸν δρόμο τὸν σπιτιού του.

Δὲν μπορούσε βέβαια να ξερή-πως έκνετο, τὸ απόγευμα, όσο περ-νούσε η ώρα και η Εύα έβλεπε ότι εκείνος δεν πήγανε, τόσο εκείνη στενοχωριόταν και άνησυχία άναρω-τιόταν τί να τὸ συνέβη τάχα και τὸν εμπόδιζε να πάη να πάρη το ταύ μαζί τους; «Έτσι η νέα, άκου έμεινε λίγη ώρα σὸν κήπο, παίζοντας με τὸν Ραμσι της, σὸ τέλος δεν βάσταξε πιά και ξελά-νισε γὰ να ριξή τάχα κάποιο γράμμα στο ταχυδρομείο. Φυσικά, αὐτὸ δεν θα τὴν εμπόδιζε να προ-

χωρήσει ως την πλαγιά τὸν λόφου και περνώντας από τὸ άπυρο σπ-άκι τὸν Τζόν, να σταθὴ εκεί μια στιγμή, από ευγένεια, και να ρω-τήση μήπως ο νέος ήταν άρρωστος, γιατί τὴν προηγούμενη μερα της είχε φανή κάπως άησχος και ζρε-φος.

Στὸ μεταξύ όμως ο Τζόν είχε επιστρέψει σὸ σπίτι του με τὸν θάνατο στην ψυχὴ. Μόλις άνοιξε λοιπόν τὴν πόρτα τὸν κήπου, ο Μπόμπι ριζιτρε άπάνω του, τὸν έκανε χίλιες δυὸ χαρές και τέλος τὸν άρπασε τὸ κατέλλο από τὸ χέ-ρι και έφυγε τρέχοντας.

«Ο Τζόν τὸν ακολουθούσε κι' άρ-χιζε μαζί του ένα τρελλό κληνηρό. — «Ελα εδὼ, τρελλούτσικο, φώ-ναζε ο Τζόν δίνοντας στη φωνή του ένα λεπτό και χαϊνευτικό τόνο, τὴ στιγμή άκριβώς που η Εύα πλησίαζε σὸ φράχτη τὸν κήπου του — σ' άρξεί λοιπόν, τόσο πολὺ τὸ κατέλλο μου; «Ελα δὴ, ελα κον-τά μου, αγάπη μου, γὰ να σου πω στ' αὐτὸ πόσο σ' αγαπῶ!... «Α! Πόσο καλά συνηνοήμεθα οι δυὸ μας!...

Πόσες άναμνήσεις μὰς συνδέουν... και τώρα που θα πάμε σὸ Λονδί-νον, θα δῆς πόσο ευτυχισθὴ θα εί-μαστε πάλι μαζί, οι δυὸ μας, δλο-μόναχοι σὸ σπιτάκι μας...

Τὴν καμήνη την Εύα! Δὲν στά-θηκε ν' άκούση περισσότερα. «Ένας Θεός έφέρει πὸς έπέρταρσι σὸ σπ-α-τι της, στην Άλλη Άκρη τὸ χωριού, συγκαταδόντας με κάπο τους λυ-γμούς που τὴν έπνιγαν.

Τὸ όνειρό της — έδως και τὸ δ-νειρο τὸ Τζόν — είχε διαλυθὴ και και η ζωή της, όπως και η ζωή τὸ Τζόν, είχε καταστραφή.

«Επ' μέρες δόλοληρες, έπειτα από τὸ διπλό αὐτὸ έπιστάδιο, οι δυὸ νέοι άπέφυγαν νά συναντηθοῦν...

«Άρχισαν τὰ πρωτοδορία. Τὰ χωράφια ήταν λασπομένα και τὸ πέραςμά τους άδύνατο. Γι' αὐτὸ, ο Τζόν περιοριζόταν τώρα να κάνει τὸν περπάτο του με τὸν Μπόμπι σὸν μεγάλο δημόσιο δρόμο. Τὸ ἴδιο έκανε και η Εύα με τὸν Ραμσι. Μοιραῶς έπρεπε κάποτε νά συναν-τηθοῦν. Κάποιο απόγευμα δυὸ νέοι προχωρούσαν σὸ δημόσιο δρόμο από αντίθετη διεύθυνσι. Τὰ δυὸ συνιλία τους πὸ έρχαν μπροστά, μόλις άντικρύστηκαν, κοντοστάδη-καν.

— Γάβ! Έκανε τὸ ένα. Γούβ! έ-κανε τὸ άλλο, και άωρισαν έναν-τιον άλλῃων. Έπακολούθησαν κα-τραναλίσματα, έαυθέςεις κι' άντεπι-θέσεις, όσοτου η Εύα και ο Τζόν έφθασαν σὸν τόπο της συνιλότης.

— Φωνάξτε τὸ συνιλία σας! Ήξε-φόνισε η Εύα.

— «Εδὼ, Μπόμπι!... Κάτω, Μπόμπι! οδολίσε ο Τζόν.

— Θεέ μου! Μὰ τὰ τὸν πνέξη!... Φωνάξτε τὸ λοιπόν!...

— Μπόμπι! «Εδὼ άμέσως!... «Ε-δὼ εἶπα!...

— Ραμσι μου! «Ω, τὰ τὸν σκοτάδι! Μὰ τί στέκεσθε σὴν χα-λός; Φωνάξτε τὸ συνιλία σας!

— «Εδὼ, Μπόμπι! Όσοι! φώνα-ξε ο Τζόν, ενώ συγχρόνως έπαφνε μια χούφτα λάσπη από κάτω και τὴν πέταξε σὸ σύμπλεγμα τὸν (Η συνέχεια εἰς τὴν σελ.1006)

— «Ω, ασφαλώς θα σας φέρη γοδρι, εἶπε ο νέος.

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑ

ΤΙ ΓΝΩΜΗ ΕΧΕΤΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ;...

(Απαντεῦν ὁ Φερνάν Γκραβέ, ἡ Άνναμπέλλα, ὁ Λ Μπαρού και ἡ Μαγδαληνή Γκυτὸ)

Ὁ ἔρωας, μοχλὸς τοῦ κόσμου, μοναδικὴ ἀπασχόλησις και σκοπὸς βίων τῶν ἀνθρώ-πων, βασιλεὺς σὸν κλη-ματογράφου, ὅπως βασιλεύει και στὴ ζωὴ. «Αλλ' ἔχει πάντοτε στὰ φιλμ τὴ θέσι πὸς τοῦ ἀριμῶς; Μπορεῖ νὰ γίνη μια καλὴ ταινία, χωρίς τὸ στοιχείο τοῦ ἔρωτος; Οι ἠθοποιοὶ αἰσθάνονται, πάντοτε ευχάριστησι, παριστάνοντας τοὺς ἐρωτευμένους μπρὸς σὸν κληματογραφικὸ κρ-α-κό; Αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα ὑπέβαλε...τηλεφωνικῶς ὁ συντάκτης μὰς Παρισινῆς φιλολογικῆς ἐφημερίδος σὲ μερικὸς ἀπὸ τοὺς δημοφιλεστέ-ρους ἀστέρας τῆς Γαλλικῆς δόνης. Καὶ οἱ ἠθοποιοὶ ἀπάντησαν προθυ-μα σὴν ἐρώτησι του. Παραθέτου-με σήμερα σὺς ἀναγνώστας μὰς τίς ἀπαντήσεις τεσσάρων καλλιτε-χνῶν: τοῦ Φερνάν Γκραβέ, τῆς Άνναμπέλλας, τοῦ Λυσιέν Μπαρού και τῆς Μαγδαληνῆς Γκυτὸ.

— «Η ἀπάντησις τοῦ Φερνάν Γκραβέ.

«Ένας ξέν-πρεμιέ εἶνε ὁ μιλ-λὸν ἐνδεδει-γμένος νὰ μι-λήσει περὶ ἔ-ρωτος.

— «Αλλὸ, ἄ-λ-λ-ο! «Ο κ.Γκρα-βέ ἐκεῖ; Καλὴ μέρα σας! Θέ-λετε νὰ μιλή-σουμε λίγο γὰ ἔρωτα;

— Πολὺ εὐ-χαρίστως! Τὸ θέμα αὐτὸ εἶνε ἐξ ἄλλου πάν-τοτε ἐπικαιρο.

— Σὰς ἀρε-σὺν τὰ ἐρωτι-κά φιλμ;

— Ἐννοεῖται!

— Νομίζετε ὅτι ὁ ἔρωας εἶνε ἄ-πα ραί τῆς σὺς σὸν κλημα-τογράφο;

— «Οχι δά!... Γυρίστηκαν μέ-χοι σήμε-ρα πολλὰ ἀξό-λογα φιλμ χω-ρίς ἐρωτικὸς σαρνές. «Ελπί-ζω ὅτι θὰ γυ-ριστοῦν και ἄλλα σὸ μέλλον...

— Κάνετε πολλὰς φορές ὡς τώρα ρό-λους ἐλαφρῶν ἐρω-τευμένων... Δὲν θὰ θέλατε νὰ ἐκφράσετε, ὡς ἠθοποιός, και ἕνα φλογερὸ και παράφορο αἰ-σθημα;

— Τὸ μόνο πὸς θέλω εἶνε νὰ εἰ-μαι ἕνας ἐρωτευμένος μοντέρνος... «Ο κόσμος ἀγαπᾷ σήμερα κατὰ τρόπο διαφορετικὸ ἀπὸ τοὺς πατε-ρας μὰς... Πρέπει λοιπόν νὰ συμ-μορφωνώμεθα μετὸ πνεῖμα τῆς ἐ-ποχῆς.

— Τί ἰδέα ἔχετε γὰ τὰ ἐρωτικά τραγούδια πὸς λέτε στὰ διάφορα φιλμ;

— Μὴ μοὺ τὰ θυμίζετε, γιατί με-πάνουν ἀνατριχίλες...

— Μία τελευταία ἐρώτησι, κύριε Γκραβέ. Λαμβάνετε πολλὰ ἐρωτικά γράμματα;

— «Ω, όχι και πολλά... «Η πελα-τεία, ἔρετε, ἀποτελεῖται ἀπὸ πολ-λὸ μικρὰ κορτσάκια και ἀπὸ γρη-ές. «Α! ἡ θαυμαστὴς μου εἶνε ὅλες πολὺ ἀγνές. «Αρκοῦνται μο-νάχα στὴ πρωτογραφία μου...

— Τόσο τὸ χειρότερο γὰ σας!

— Ἀπεναντίας: τόσο τὸ καλὸ-τερο! Φαντασθίτε τί θὰ γινόμεν, ἂν ὅλες αὐτὲς ἡ θαυμαστὴς μου ἦσαν περισσότερο ἀπατητικὲς μα-ζὺ μου!...

— Τί λέει ἡ Άνναμπέλλα.

— Νὰ μιλήσουμε περὶ ἔρωτος; ... πρῶναζε ἡ Άνναμπέλλα, σὸ ἀκου-στικό, μόλις ὁ Παρισινὸς δημοσι-ογράφος τῆς ὑπέβαλε τὰ γνωστά μὰς ἐρωτήματα. Θεέ μου! Τί σκαν-δαλῶδες θέμα!...

— Θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὸ χει-ριστοῦμε μετὸς τὸ δυνατόν μεγα-λειτέρᾳ σεμνοτητί. Λοιπόν; Σὰς ἀρέσουν τὰ ἐρωτικά φιλμ;

— Θέλε. και ρότῃμα! «Εξ ἄλλου,

ἐκτός τῶν ἐπαίρων και μορφω-τικῶν φιλμ, δὲν ὑπάρχουν ταινίες χωρὶς ἔρωτα. «Ο ἔρωας, βλέπετε, παίρνει ὅλες τῆς μορφῆς και εἶνε ἀχώριστος ἀπὸ τὴ ζωὴ... Πὼς εἶ-νε δυνατόν νὰ ἀποληθῇ συγκίνη-σις, χωρίς τὴν ἐπέμβασι τοῦ ἐρωτι-κοῦ αἰσθηματος; Μονάχα ἡ ἐρω-τικὴ ἱστορία συγκινεῖ πραγματι-κά τὸ κοινόν.

— «Μὲ ρωτᾶτε ἂν αἰσθάνομαι ευχα-ρίστησι, παίζοντας σὲ ἐρωτικὲς σκη-νές. Καὶ ἡ ἀπάντησις μου σὸ ἐ-ρώτῃμα σας αὐτὸ εἶνε καταφατι-κή, μετὴν προϋπόθεσι ὅτι τὸ σενάριο και ὁ σκηνοθέτης θὰ μοὺ δύνουν τὰ μέσα νὰ δημοκρατήσω κάτι καλὸ.

Πολλὰς φορές μάλιστα — δὲν δι-στάζω νὰ τὸ μολογήσω — μοὺ συ-νένη ν' ἀγαπήσω τὸν παρτεναίρ μου, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γυρί-σματος μὰς ἐρωτικῆς σκηνῆς. «Α-λλά μόλις σήσῃον οἱ ἠλεκτρικοὶ προβολεῖς, λησμονῶ άμέσως τὸ αἰ-σθημα αὐτό.

— «Θέλετε νὰ μάθετε τώρα και γὰρ πᾶντρέψῃκα τὸν Ζάν Μυρά;

— Καὶ γιατί όχι, παρακαλῶ; «Υ-παρχουν τόσα ἐνδιαφέροντα καὶ συνηματικά θέ-ματα, ἐκτός ἀ-πὸ τὸν ἔρωτα! Πρέπει όμως νὰ ὑπάρχη και λίγη ἀγάπη, ὅ-χι βέβαια ἀγά-πη ρομαντική, ἀλλὰ μητρική ἀγάπη ἡ ἀγά-πη γὰ μια ἰ-διότητα κλπ.

— Ἐννοεῖται. Ξό, καρδιά μου, ὁ ἄλλος ἔρωας, μετὴν συνθέ-σασθι μορφή του, ἔγινε σί-μερα ὁ δινά-στις τοῦ κλη-μα τοῦ γράφου.

Κι' ἐσεῖς εἰ-σθε ἰστορικο-μένη, ἀναλό-γως τῆς ἰστορί-ας τοῦ ἐρ-ωτοῦ ἡ νὰ προσ-τατεύετε τοὺς ἐρωτευμένους ἡ νὰ πὸς χαλά-τε τὰ σχέδια...

— Προσὶν νὰ κάνω τὸ πρῶ-το, ἀφοῦ ἡ ἡλικία μου δὲν μοὺ ἐπιτρέπει πιά νὰ εἰ-μαι κι' ἐγὼ ἐρωτευμένη.

Εἶνε τόσο ευχάριστο πρῶ-γμα νὰ φαίνεται χρῆσι-μος σὲ ἕνα γυναικῶνα!...

Σὺς φαίνεται τότε ὅτι ἐπτελεῖς κα-θῆκοντα Θεῖας Πρηνούς...

— «Η γνώμη τοῦ Λυσιέν Μπαρού

— Νὰ σας μιλήσω περὶ ἔρωτος; ἀνεχώρησε ὁ Λυσιέν Μπαρού. «Α-λλά, μοὺ φαίνεται ὅτι δὲν εἶμαι κα-τάλληλος γι' αὐτὸ τοῦ εἶδους τίς συζητήσεις... «Έγρασα σὲ μια ἡλι-κία κατὰ τὴν ὁπία ὁ ἄνδρας θα-χίλει νὰ ξεχάη πὸς ἐρωτεύεται ὁ κόσμος...

— Δὲν θυμῶνετε, ὅταν ὁ ξέν-πρε-μιέ σας παίρνει πέσα ἀπὸ τὰ χέ-ρα (Η συνέχεια εἰς τὴν σελ.1006)

Ο Λυσιέν Μπαρού και ἡ Άνναμπέλλα

Ο Φερνάν Γκραβέ και ἡ Μαγδαληνή Γκυτὸ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Α, εἶπε δυστυχισμένη... Ὁ ἄνδρας τῆς ἦταν γαλάτας... Τὶς προάλλες ἄλλως, στὸ Παρίσι πού εἶχε πάει μαζί με τὸν ἄνδρα τῆς, εἶχε κάποια φασαρία: Τὴν παρήγαγε ἕνας μεθυσμένος ἀμαξηνάτης!... Ἦταν ἕνας καυγάς, ὁ ἀμαξηνάτης μαχαίρωσε τὸν ἄνδρα τῆς, τοῦ ἔφαγε κατὰ λεπτὰ πού κρατοῦσε στὰ χέρια, καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια!... Ἐφύλαξε ἡ Ἀστυνόμος, ἀλλὰ ὅποτε μόνον τὸν νεκρὸ γαλάτα, τὴν γυναικα του λιποθύμη, καὶ τὸ ἄμαξι τοῦ δολοφόνου ἔζημον!... Ἡ δυστυχὴ χήρα, ἀπὸ πολλὴν ὀδύνη, εἶχε καὶ δὲν εἶχε γὰρ νὰ θυγῇ μερὶς ἄλλο χρέος τοῦ ἀνδρός τῆς, εἶπε ἔπειτα στὸς πέντε δρόμους... Μοῦ τὴν σύστησαν ὅμως γιὰ πολὺ καλὴ γυναίκα, λιποθύμη τὴ φτώχεια τῆς καὶ τὰ τρία παῖδάκια τῆς, καὶ τὴν συμμάχησα ἐδῶ στὸ κτήμα... Ἐ, θὰ βοηθῇ στὶς δουλειές μαζί με τὶς ἄλλες γυναῖκες καὶ δὲν θὰ τῆς λείπει τοῦλάχιστον ἡ στέγη καὶ τὸ φαγητό!

— Καλὰ!... Καλὰ!... Δέχομαι καὶ με χαριόγελω, ἡ κυρία Γεωργία. Ἀς τὴν ἀφήσουμε τώρα, αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη, καὶ ἂς κιντάρουμε τὶς δουλειές μας γιὰ τὴν βιάζομαι.

— Βιάζεσαι;

— Ναι, καλὴ μου κυρία Δυβρόλ. Ὑποσχέθηκα στὴν Μαρία, νὰ γυρίσωμαι πρὶν ἀπὸ πέντε πόντες στὸ Βουκεβάλ, ἐπειδὴ ἔδωκε ραντεβού, γιὰ τὴν ὥρα αὐτή, στὸν ἀδελφικό-τατο ἀδελφὸ Λαυρέντι... Πρὶν πάμε λοιπὸν νὰ φάμε, πῶς νὰ μοῦ γέ-ρουν χαρὶ καὶ μελάνι, γιὰ νὰ σοῦ γράψω τὸν κατάλογο τῶν ἐπιπλῶν! Μὲ φανερὴ στενοχώρια ἡ κυρία Δυβρόλ, ἔδωσε τὶς σχετικὲς διαταγές.

Βλέποντας τὴν καινούργια αὐτὴ ἀγοραστρία γιὰ τὸ φαγητό ἡ Κλάρα, ἔπαισε ἀπὸ τὸ μυστήριον τῆς Μαριάνθης καὶ τῆς εἶπε:

— Πάμε ἔξω, ἀδελφούλα μου;... Ὅσο νὰ τελειώσουν τὶς ἀσχολίες τους ἡ μητέρα μας ἐμεῖς νὰ κάναμε ἕναν περίπλοκο γιὰ νὰ περῶν ἡ ὥρα!

— Πάμε, δεσποινίς! ψιθύρισε ἀρηρημένη καὶ ἀπορόεστα ἡ Μαριάνθη.

— Νάτα, πόλ! ἔκανε με παρὰ τοῦτο καὶ στενοχώρια ἡ Κλάρα. Ὅλο με τὸ σῶς καὶ με τὸ σῶς, μοῦ μιλᾷς, Μαρία μου!... Διαρκῶς με λές ἀδελφούλα!... Μοῦ μιλᾷς σὰν νὰ ἦμουν καμμιὰ ξένη, καμμιὰ νέα μεγάλη περιούσια, ἐνῶ ἐγὼ σὲ θεωρῶ σὰν μιὰ ἀδελφούλα μου ἀγαπημένη καὶ σὺ φωνάζεις τὸ ὄνομά μου!

— Συγχώρεσέ με, Κλάρα! εἶπε χαμογελώντας θλιβερά ἡ Μαριάνθη. Εἶχα πάλι ἄλλο τὸ νοῦ μου, βλέπεις!

— Μπορῶ σου!... Καὶ τὸ λές

ἀκόμα!... Εἶχες ὀχτὸ ἡμέρες νὰ με δῆς, καὶ τοῖμας νάχης ἄλλους τὸν νοῦ σου!... Νά, αὐτὸ εἶπε πού με στενοχωροῦν, Μαρία μου!... Ἀς εἶπες... Σὲ συγχώρω!... Θέλεις νὰ πάμε κάτω στὴν αὐλή;... Θὰ δοῦμε ἐκεῖ καὶ ἐκεῖ τὴν δυστυχισμένη τὴ γαλάτα!

Κατέβηκαν. Δὲν προλάβαιν ὅμως νὰ κάμουν λίγα βήματα καὶ ἡ Μαριάνθη χλώμιασε σὰν νεκρὴ, καὶ σάστισε!...

Ἄλλὰ συγχρόνως καὶ ἡ μαυρο-τυμένη ἐκεῖνη χήρα τοῦ γαλάτα— τὸν ὁποῖον ὅπως κατάλαβαν οἱ ἀναγνώστες μας, εἶχε σκοτώσει ὁ Τσι-γλάνης— χλώμιασε σὰν νεκρὴ ἐπίσης! Ἐμπερθε ὅστερα μιὰ κων-γὴ φρέσκης καὶ ξαφνικοῦ θυμοῦ, καὶ ὤρμησε ἐναντίον τῆς Μαριάνθης, οὐρλιάζοντας:

— Νά την!... Αὐτὴ ἔξαιπτος ἔξερει πῶς λένε τὸν φονιὰ τοῦ ἀνδρός μου!... Τὸν σεβόρισε πολλές φορές κρασί, δὲν ἦταν ὑπερήφανος στὸ ταπεινὸ τοῦ Δράκωνος!

Καὶ ἀρπάζοντας ὅστρον ἀπὸ τὸ μυστήριον τῆς Μαριάνθης, ἔπαισε ἀπὸ τὸ μυστήριον τῆς Μαριάνθης καὶ τῆς εἶπε:

— Μίλα, μοῦρ!... Ἐὖν ἔξερεις πῶς τὸν λένε τὸν φονιὰ!... Εἶπε ἐκεῖνος ὁ κοντός ὁ ἀμαξίας, μοῦρ, τὸν ὁποῖο σεβόριζες καὶ περιδρό-

μαίσε ἐκεῖ στὴς Δράκωνας!... Τὸν θυμάμαι ἀπὸ τότε πού ἐρχόμουν καὶ ἐγὼ συχνά ἐκεῖ, συνοδεύοντας τὸν ἄνδρα μου!... Καὶ σὲ θυμάμαι καὶ ἐσένα, δρωμαζόρισσο, γιὰτι πολλές φορές μᾶς ἔφαγες τὸ κρασί καὶ τὸ φαί, πού παραγγέλναμε στὴν κολα-σμένη γρηά - στὴ γρηά κυρά σου!

Κατάληπτη ἡ Κλάρα, μὲρὸς στὴν τερατομένη καὶ ἀποροδομένη αὐ-τὴ σπηλὴ, δὲν ἔβγαζε ἄλλα ἀπὸ τὸ στόμα τῆς. Ὅταν ὅμως εἶδε τὴ χήρα τοῦ γαλάτα, νὰ κουνῇ τόσο ὀδυνηρὰ καὶ ἀπότομα τὴν ἀγαπημέ-νη φίλην τῆς, πετάχθηκε στὴ μέση καὶ τῆς εἶπε:

— Μὰ τί εἶπε αὐτὸ πού λές, κα-λὴ κυρά!... Τρελλάθηκες!... Μή-πως ἡ θλίψη γιὰ τὸν καμὶ τοῦ ἀνδρός σου, σοῦ σάληψε τὰ μυαλά!... Θὰ γελᾷστες, ἴσως...

— Τρελλάθηκε, λέει!... Ἐγὼ τρελλάθηκε;... Ἐφώνισε με πικρὴ εἰρωνεία τώρα ἡ χήρα. Καὶ μπο-ρεῖ ποτε νὰ γελᾷστω;... Νά, κυρ-τάξτε τὴν καὶ εἰσεῖτε!... Κυττάξτε πῶς κινεῖται τὸ παλινδρομῶν καὶ πῶς τρέμουν τὰ σαγόνια του!... Λοιπὸν, θὰ μιλῆσης, μοῦρ! ἡ καὶ... Ἐλα μαζί μου, καὶ ὁ ἀστυνόμος πού θὰ σὲ πᾶν, ἔξερει νὰ διώξῃ τὸν γλωσσολόγο σου!... Ἐ, ἀφῆσέ τὰ χέρι σου, δὲν μοῦ ξεφεύγει!... Τὸ αὐτὸ καὶ δὲν μοῦ ξεφεύγει!... Τὸ χέρι μου, δὲν μοῦ ξεφεύγει, δὲν ξεφεύγει!...

Καὶ συγχρόνως τραβοῦσε, με ἀ-γορὰ θανατομένη, τὸ δυστυχισμένο ἐκείνο πλάσμα.

— Εἰσαι ἀναίδης, κυρά μου! Ἐφώνισε καὶ ἡ Κλάρα, θυμωμένη παιά. Πήγγαν γρήγορα ἀπ' ἐδῶ!... Ἐξῶ!... Πῶς τοῖμας καὶ φέρον-σαι ἐπὶ, σὲ μιὰ ἀγαπημένη φίλη μου;

— Φίλη σας!... Καὶ δὲν ντρέ-πεστε νὰ τὸ λέτε, δεσποινίς;... οὐ-κὼς ἀφισμένη ἡ χήρα. Φίλη σας, μιὰ ξεστῶστη τοῦ δρόμου, πού ἐ-δῶ καὶ διὸ μῆνες ἀκόμα κινεῖται σὲ ταπεινότητα, με ἄλλες σὺν καὶ αὐτὸν πού σκότωσε τὸν ἄνδρα μου;

Ἐξῶ σχηματιστὴ τώρα ἕνας στε-νὸς κύκλος γύρω ἀπ' τὴς τρεῖς ἐ-κείνες γυναῖκες. Ἦσαν χωρικοὶ τοῦ ἀγορῆματος, ὑπερήφανοι, κλπ. Κύρ-τασαν με συμπάθεια τὴ χήρα, κα-θὼς καὶ τὰ τρία παῖδάκια τῆς πού ἦσαν γαντζωμένα στὸ φουστάνι τῆς καὶ ἔβλαιναν. Ἦταν τῆς τρεῖς αὐτὴ ἡ γυναίκα. Καὶ δὲν ἡ Κλάρα— χάνοντας τὴν ἵπωση τῆς παιά— διέταξε νὰ τὴν ἀπο-μακρύνουν ἀπὸ καὶ ἕνας γηραιὸς χωρικός— τὸλμησε καὶ εἶπε:

— Μὴν κάνατε ἐπὶ, δεσποινίς!... Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ διώξετε αὐτὴν τὴν δυστυχισμένη!... Ἐπειτα, ἂν ἡ φίλη σας ἔξερει κατὰ τὴν ὑπό-θεσιν αὐτή— καὶ φαίνεται πῶς θὰ ἔξερει, γιὰτι εἶπε κατακάτην— γι-ατὶ δὲν ἔρχεται μιὰ στιγμή στὸν δῆ-μαρχο;... Ἐκεῖ θὰ ξεκαθαριστοῦν ἀμέσως ὅλα, πῶς εἶνε καὶ πῶς δὲν εἶνε δικαίω!

Μὰ τὴ στιγμή ἐκείνη, ἔφτασε τρεχάτη ἡ κυρία Δυβρόλ. Εἶχε ἀ-φῆσει τὴν κυρία Γεωργία, νὰ κα-ταγίνεται με τὸν κατάλογο, καὶ αὐ-τὴ μὲλε θυγῇ γιὰ τὰ μαγειρεία. Ἀ-κούγοντας ὅμως ὅλα ἐκεῖνα τὰ ξε-φωνητά, ἔτρεξε στὸν κύκλο τῶν πε-ριέργων, ἄρπαξε τὴ χήρα ἀπ' τὸ μυστήριον, καὶ τῆς εἶπε θυμωμένα:

— Τί εἶνε αὐτὸ πού κάνεις;... Πῶς τοῖμας νὰ φέρονται ἐπὶ, σὲ μιὰ φίλη τῆς κόρης μου!... Ἐτοῖ λοιπὸν με πληρώνεις, γιὰ τὴν κα-λωσύνην πού σοῦ κάνω!... Μπορῶ!... Ἀφῆσέ τὴν γρήγορα!

Ἡ χήρα στέναζε στὴν ἀρχή. Ἀ-φῆσε τὸ μυστήριον τῆς Μαριάνθης, τὸ ὁποῖο ἐξακολουθοῦσε νὰ σφιγ-γὴ με μανία, ὡς τὴ στιγμή ἐκείνη, καὶ ὅποτε εἶπε με παρόλογο:

— Κυρία μου, ἐγὼ σ' εὐγνωμόνῳ γιὰ τὴν καλωσύνην σου!... Πρὶν δ-μοῦ με καταδικάσεις, μάθε τὴν ἀ-λήθεια πρῶτα, ἂν ἔχω δικαίω ἡ ὄ-χι!... Ρώτησε αὐτὴν τὴν ἴδια τὴν κυρά!... Καὶ νὰ δοῦμε ἂν θὰ τολ-μήσῃ ν' ἀρνηθῇ, ὅτι με ἔξερει καὶ τὴν καλοῦσάν!

— Μὰ τί λέει αὐτὴ ἡ γυναίκα, καλὴ μου Μαρία!... Ἐφώνισε με κατὰληψή τώρα ἡ κυρία Δυβρόλ. Ἐ, δὲν σὲ λένε Κελαϊδί-στρα!... Ἀπαρῶσου ντὲ, ἀφοῦ ἔ-

χεις στόμα;... τῆς φώναζε ἀπότομα ἡ χήρα. — Ναι! μουμυοῦσε δειλὰ ἡ Μαριάνθη, μὴν τολμώντας νὰ ση-κώσῃ τὰ μάτια τῆς ἀπὸ τὰ μάτια τῆς κυρίας Δυβρόλ. Ἐτοῖ μ' ἀνέμωσαν ἄλλοτε...

— Νά, τὸ ὁμολογεῖ καὶ ἡ ἴδια! φώναζαν οἱ γύρω χωρικοὶ θυμω-μένοι.

— Μὰ τί ὁμολογεῖ, ἐπὶ τέλος;... ἔβαινε ἡ κυρία Δυβρόλ, τραβώντας μαζί τῆς τὴν Κλάρα. Κι' ἐσένα, ἀνάξιο πλάσμα, ὁ Θεὸς νὰ σὲ πα-δέψῃ γιὰ τὴν ἱστορία σου!...

— Τολμᾷς νὰ λές φίλη σου καὶ ἀ-δελφὴ σου τὴν κόρη μου, ἕναν ἀγ-γέλο ἀληθινὸ, ἐπὶ τὸ καθάριο τὸ ντροπιασμένο!... Νὰ τοῖμας ν' ἀ-νακατεῖσαι με τέτοιους ἀνθρώ-πους, ἐπὶ πού ἐπρεπε νάσαι στὴ φιλικὴ καὶ με τὸς ὁμοῖους σου!...

— Ναι!... Ναι!... Νὰ τὴν πάμε στὴ φυλακή!... Ἐπεδοκίμασαν με ἀ-γανάκτησι καὶ οἱ χωρικοὶ. Δὲν τῶ-χε σὲ τίποτα, νὰ εἶνε καὶ συνένοχη με τὸν φονιὰ, ἀφοῦ εἶχε δοσολη-

χεις στόμα;... τῆς φώναζε ἀπότομα ἡ χήρα.

— Ναι! μουμυοῦσε δειλὰ ἡ Μαριάνθη, μὴν τολμώντας νὰ ση-κώσῃ τὰ μάτια τῆς ἀπὸ τὰ μάτια τῆς κυρίας Δυβρόλ. Ἐτοῖ μ' ἀνέμωσαν ἄλλοτε...

— Νά, τὸ ὁμολογεῖ καὶ ἡ ἴδια! φώναζαν οἱ γύρω χωρικοὶ θυμω-μένοι.

— Μὰ τί ὁμολογεῖ, ἐπὶ τέλος;... ἔβαινε ἡ κυρία Δυβρόλ, τραβώντας μαζί τῆς τὴν Κλάρα. Κι' ἐσένα, ἀνάξιο πλάσμα, ὁ Θεὸς νὰ σὲ πα-δέψῃ γιὰ τὴν ἱστορία σου!...

— Τολμᾷς νὰ λές φίλη σου καὶ ἀ-δελφὴ σου τὴν κόρη μου, ἕναν ἀγ-γέλο ἀληθινὸ, ἐπὶ τὸ καθάριο τὸ ντροπιασμένο!... Νὰ τοῖμας ν' ἀ-νακατεῖσαι με τέτοιους ἀνθρώ-πους, ἐπὶ πού ἐπρεπε νάσαι στὴ φιλικὴ καὶ με τὸς ὁμοῖους σου!...

— Ναι!... Ναι!... Νὰ τὴν πάμε στὴ φυλακή!... Ἐπεδοκίμασαν με ἀ-γανάκτησι καὶ οἱ χωρικοὶ. Δὲν τῶ-χε σὲ τίποτα, νὰ εἶνε καὶ συνένοχη με τὸν φονιὰ, ἀφοῦ εἶχε δοσολη-

— Νά, τὸ ὁμολογεῖ καὶ ἡ ἴδια! φώναζαν οἱ γύρω χωρικοὶ θυμω-μένοι.

— Μὰ τί ὁμολογεῖ, ἐπὶ τέλος;... ἔβαινε ἡ κυρία Δυβρόλ, τραβώντας μαζί τῆς τὴν Κλάρα. Κι' ἐσένα, ἀνάξιο πλάσμα, ὁ Θεὸς νὰ σὲ πα-δέψῃ γιὰ τὴν ἱστορία σου!...

— Τολμᾷς νὰ λές φίλη σου καὶ ἀ-δελφὴ σου τὴν κόρη μου, ἕναν ἀγ-γέλο ἀληθινὸ, ἐπὶ τὸ καθάριο τὸ ντροπιασμένο!... Νὰ τοῖμας ν' ἀ-νακατεῖσαι με τέτοιους ἀνθρώ-πους, ἐπὶ πού ἐπρεπε νάσαι στὴ φιλικὴ καὶ με τὸς ὁμοῖους σου!...

— Ναι!... Ναι!... Νὰ τὴν πάμε στὴ φυλακή!... Ἐπεδοκίμασαν με ἀ-γανάκτησι καὶ οἱ χωρικοὶ. Δὲν τῶ-χε σὲ τίποτα, νὰ εἶνε καὶ συνένοχη με τὸν φονιὰ, ἀφοῦ εἶχε δοσολη-

— Νά, τὸ ὁμολογεῖ καὶ ἡ ἴδια! φώναζαν οἱ γύρω χωρικοὶ θυμω-μένοι.

— Μὰ τί ὁμολογεῖ, ἐπὶ τέλος;... ἔβαινε ἡ κυρία Δυβρόλ, τραβώντας μαζί τῆς τὴν Κλάρα. Κι' ἐσένα, ἀνάξιο πλάσμα, ὁ Θεὸς νὰ σὲ πα-δέψῃ γιὰ τὴν ἱστορία σου!...

— Τολμᾷς νὰ λές φίλη σου καὶ ἀ-δελφὴ σου τὴν κόρη μου, ἕναν ἀγ-γέλο ἀληθινὸ, ἐπὶ τὸ καθάριο τὸ ντροπιασμένο!... Νὰ τοῖμας ν' ἀ-νακατεῖσαι με τέτοιους ἀνθρώ-πους, ἐπὶ πού ἐπρεπε νάσαι στὴ φιλικὴ καὶ με τὸς ὁμοῖους σου!...

— Ναι!... Ναι!... Νὰ τὴν πάμε στὴ φυλακή!... Ἐπεδοκίμασαν με ἀ-γανάκτησι καὶ οἱ χωρικοὶ. Δὲν τῶ-χε σὲ τίποτα, νὰ εἶνε καὶ συνένοχη με τὸν φονιὰ, ἀφοῦ εἶχε δοσολη-

— Νά, τὸ ὁμολογεῖ καὶ ἡ ἴδια! φώναζαν οἱ γύρω χωρικοὶ θυμω-μένοι.

— Μὰ τί ὁμολογεῖ, ἐπὶ τέλος;... ἔβαινε ἡ κυρία Δυβρόλ, τραβώντας μαζί τῆς τὴν Κλάρα. Κι' ἐσένα, ἀνάξιο πλάσμα, ὁ Θεὸς νὰ σὲ πα-δέψῃ γιὰ τὴν ἱστορία σου!...

— Τολμᾷς νὰ λές φίλη σου καὶ ἀ-δελφὴ σου τὴν κόρη μου, ἕναν ἀγ-γέλο ἀληθινὸ, ἐπὶ τὸ καθάριο τὸ ντροπιασμένο!... Νὰ τοῖμας ν' ἀ-νακατεῖσαι με τέτοιους ἀνθρώ-πους, ἐπὶ πού ἐπρεπε νάσαι στὴ φιλικὴ καὶ με τὸς ὁμοῖους σου!...

— Ναι!... Ναι!... Νὰ τὴν πάμε στὴ φυλακή!... Ἐπεδοκίμασαν με ἀ-γανάκτησι καὶ οἱ χωρικοὶ. Δὲν τῶ-χε σὲ τίποτα, νὰ εἶνε καὶ συνένοχη με τὸν φονιὰ, ἀφοῦ εἶχε δοσολη-

— Νά, τὸ ὁμολογεῖ καὶ ἡ ἴδια! φώναζαν οἱ γύρω χωρικοὶ θυμω-μένοι.

— Μὰ τί ὁμολογεῖ, ἐπὶ τέλος;... ἔβαινε ἡ κυρία Δυβρόλ, τραβώντας μαζί τῆς τὴν Κλάρα. Κι' ἐσένα, ἀνάξιο πλάσμα, ὁ Θεὸς νὰ σὲ πα-δέψῃ γιὰ τὴν ἱστορία σου!...

— Τολμᾷς νὰ λές φίλη σου καὶ ἀ-δελφὴ σου τὴν κόρη μου, ἕναν ἀγ-γέλο ἀληθινὸ, ἐπὶ τὸ καθάριο τὸ ντροπιασμένο!... Νὰ τοῖμας ν' ἀ-νακατεῖσαι με τέτοιους ἀνθρώ-πους, ἐπὶ πού ἐπρεπε νάσαι στὴ φιλικὴ καὶ με τὸς ὁμοῖους σου!...

χοποιοῦσαν ἡ φίλη τῆς...

— Νά, τὸ ὁμολογεῖ καὶ ἡ ἴδια! φώναζαν οἱ γύρω χωρικοὶ θυμω-μένοι.

— Μὰ τί ὁμολογεῖ, ἐπὶ τέλος;... ἔβαινε ἡ κυρία Δυβρόλ, τραβώντας μαζί τῆς τὴν Κλάρα. Κι' ἐσένα, ἀνάξιο πλάσμα, ὁ Θεὸς νὰ σὲ πα-δέψῃ γιὰ τὴν ἱστορία σου!...

— Τολμᾷς νὰ λές φίλη σου καὶ ἀ-δελφὴ σου τὴν κόρη μου, ἕναν ἀγ-γέλο ἀληθινὸ, ἐπὶ τὸ καθάριο τὸ ντροπιασμένο!... Νὰ τοῖμας ν' ἀ-νακατεῖσαι με τέτοιους ἀνθρώ-πους, ἐπὶ πού ἐπρεπε νάσαι στὴ φιλικὴ καὶ με τὸς ὁμοῖους σου!...

— Ναι!... Ναι!... Νὰ τὴν πάμε στὴ φυλακή!... Ἐπεδοκίμασαν με ἀ-γανάκτησι καὶ οἱ χωρικοὶ. Δὲν τῶ-χε σὲ τίποτα, νὰ εἶνε καὶ συνένοχη με τὸν φονιὰ, ἀφοῦ εἶχε δοσολη-

— Νά, τὸ ὁμολογεῖ καὶ ἡ ἴδια! φώναζαν οἱ γύρω χωρικοὶ θυμω-μένοι.

— Μὰ τί ὁμολογεῖ, ἐπὶ τέλος;... ἔβαινε ἡ κυρία Δυβρόλ, τραβώντας μαζί τῆς τὴν Κλάρα. Κι' ἐσένα, ἀνάξιο πλάσμα, ὁ Θεὸς νὰ σὲ πα-δέψῃ γιὰ τὴν ἱστορία σου!...

— Τολμᾷς νὰ λές φίλη σου καὶ ἀ-δελφὴ σου τὴν κόρη μου, ἕναν ἀγ-γέλο ἀληθινὸ, ἐπὶ τὸ καθάριο τὸ ντροπιασμένο!... Νὰ τοῖμας ν' ἀ-νακατεῖσαι με τέτοιους ἀνθρώ-πους, ἐπὶ πού ἐπρεπε νάσαι στὴ φιλικὴ καὶ με τὸς ὁμοῖους σου!...

— Ναι!... Ναι!... Νὰ τὴν πάμε στὴ φυλακή!... Ἐπεδοκίμασαν με ἀ-γανάκτησι καὶ οἱ χωρικοὶ. Δὲν τῶ-χε σὲ τίποτα, νὰ εἶνε καὶ συνένοχη με τὸν φονιὰ, ἀφοῦ εἶχε δοσολη-

— Νά, τὸ ὁμολογεῖ καὶ ἡ ἴδια! φώναζαν οἱ γύρω χωρικοὶ θυμω-μένοι.

— Μὰ τί ὁμολογεῖ, ἐπὶ τέλος;... ἔβαινε ἡ κυρία Δυβρόλ, τραβώντας μαζί τῆς τὴν Κλάρα. Κι' ἐσένα, ἀνάξιο πλάσμα, ὁ Θεὸς νὰ σὲ πα-δέψῃ γιὰ τὴν ἱστορία σου!...

— Τολμᾷς νὰ λές φίλη σου καὶ ἀ-δελφὴ σου τὴν κόρη μου, ἕναν ἀγ-γέλο ἀληθινὸ, ἐπὶ τὸ καθάριο τὸ ντροπιασμένο!... Νὰ τοῖμας ν' ἀ-νακατεῖσαι με τέτοιους ἀνθρώ-πους, ἐπὶ πού ἐπρεπε νάσαι στὴ φιλικὴ καὶ με τὸς ὁμοῖους σου!...

— Ναι!... Ναι!... Νὰ τὴν πάμε στὴ φυλακή!... Ἐπεδοκίμασαν με ἀ-γανάκτησι καὶ οἱ χωρικοὶ. Δὲν τῶ-χε σὲ τίποτα, νὰ εἶνε καὶ συνένοχη με τὸν φονιὰ, ἀφοῦ εἶχε δοσολη-

— Νά, τὸ ὁμολογεῖ καὶ ἡ ἴδια! φώναζαν οἱ γύρω χωρικοὶ θυμω-μένοι.

— Μὰ τί ὁμολογεῖ, ἐπὶ τέλος;... ἔβαινε ἡ κυρία Δυβρόλ, τραβώντας μαζί τῆς τὴν Κλάρα. Κι' ἐσένα, ἀνάξιο πλάσμα, ὁ Θεὸς νὰ σὲ πα-δέψῃ γιὰ τὴν ἱστορία σου!...

— Τολμᾷς νὰ λές φίλη σου καὶ ἀ-δελφὴ σου τὴν κόρη μου, ἕναν ἀγ-γέλο ἀληθινὸ, ἐπὶ τὸ καθάριο τὸ ντροπιασμένο!... Νὰ τοῖμας ν' ἀ-νακατεῖσαι με τέτοιους ἀνθρώ-πους, ἐπὶ πού ἐπρεπε νάσαι στὴ φιλικὴ καὶ με τὸς ὁμοῖους σου!...

— Ναι!... Ναι!... Νὰ τὴν πάμε στὴ φυλακή!... Ἐπεδοκίμασαν με ἀ-γανάκτησι καὶ οἱ χωρικοὶ. Δὲν τῶ-χε σὲ τίποτα, νὰ εἶνε καὶ συνένοχη με τὸν φονιὰ, ἀφοῦ εἶχε δοσολη-

— Νά, τὸ ὁμολογεῖ καὶ ἡ ἴδια! φώναζαν οἱ γύρω χωρικοὶ θυμω-μένοι.

— Μὰ τί ὁμολογεῖ, ἐπὶ τέλος;... ἔβαινε ἡ κυρία Δυβρόλ, τραβώντας μαζί τῆς τὴν Κλάρα. Κι' ἐσένα, ἀνάξιο πλάσμα, ὁ Θεὸς νὰ σὲ πα-δέψῃ γιὰ τὴν ἱστορία σου!...

τὴν ἀνατροπὴ καὶ τὴ διαγωγὴ τῆ δικῆς σου, δηλητηριάζονται ὅλα συ-νανασταραστοῦν λίγο με τέτοιες προ-κομμένες...

— Μητέρα!... Μητέρα!... Ὁχι!... Ἐφώνισε σταραχτικά ἡ Κλάρα, ἀν-τιστοχώντας στὸ τραῆγμα τῆς μη-τέρας τῆς. Λιποθύμη τῆς... Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβω, τί κορὸ ἔ-χει κάνει, μὰ... μὰ κιντάρει τὴν, λοιπὸν, μητέρα!... Κοντεύει νὰ λι-ποθυμήσῃ!

— Ἀχ, πόσο καλὴ εἰσθε, δε-σποινίς Κλάρα! στέναζε ἀπὸ τὰ δάδη τῆς καρδίας τῆς ἡ φτωχὴ Κελαϊδίστρα, τρέμοντας δόλοισι. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας, δεσποινίς!... Δίχως νὰ τὸ θέλω, σὰς ἔφωνα πολλά πράγματα!... Ἀλλὰ, πάλι ἡ ψυχὴ μου καὶ ἡ συνείδησί μου με μάλωναν γι' αὐτὸ!...

— Μητέρα!... Ὁχι!... Νά, κιντάρει τὴν!... Μὰ σπληχνίσουν τὴν λοιπὸν, μητέρα μου!... Ἰκέ-τευσε πὸν σταραχτικά, ἡ Κλάρα.

Μὰ ἦταν ἀμελίχτη, ἡ στενοκέ-

</

χο ! Έκει, θέλοντας και μη θα έ-
ξηνθη !..

Και το πλήθος απειλητικά πλη-
άζε όλοένα την Κελαδίστρα... Έ-
κείνη είχε σταυρώσει μηχανικά τα
χέρια της και κτύπαζε δεξιά και α-
ριστερά σαν να περίμενε κάποια
βοήθεια.

— "Ω ! Έκανε σαρκαστικά η γα-
λατού. Τού κλάου κιντάζεις όλο-
ντά σου. Η δεσποινίς Κλάρα δεν
είναι πια έδώ για να σε υπερασπι-
στή. Έννοια σου !.. Δεν μ'ας ξε-
φύγεις τώρα !

— Γιατί να φύγω, καλή μου κυ-
ρία ; Έκανε η δυστυχισμένη νέα,
τρεμόντας σύγχυση. Μάλιστα θα
έρθω στο κυριό Δημότρου και θ'

αποκαλώ πρόθυμα σε όσα με ρω-
τήσουν, αφού αυτό τού είνε χρήσι-
μο... "Αλλά τι κακό έκανα σ' ό-
λους αυτούς τούς ανθρώπους που
με τριγύριζαν και με φοβόζουν...

— Τι μ'ας έκανες ; φώναζαν οι
χωρικοί. Είλες την αδικοπαλιά να
πηγαίνεις με τ' άρσενά μας, ενώ
εμείς που είμαστε γίλιες φρούες κα-
λύτεροι από σένα δεν πηγαίνουμε
μαζί τους... Νά, τί μ'ας έκανες...

— Κι' έπειτα θέλησες να διώ-
ξουν από δω τη δυστυχισμένη αι-
τή χήρα με τα παιδιά της ! πρό-
θεσες κάποιος.

— Έγώ ; διαμνησθήθηκε η
Μαριάνθη. Η δεσποινίς Κλάρα...
ήθελε...

— Είσω ψεύτρα ! φώναζε κά-
ποιος γεωργός, διακόποντάς την.
"Απόδειξτε, ότι δεν έζητησες χείρι
ν' αυτή... "Έπουν ειχαριστημένη
πού θα της έκοβαν το ψωμί...

— Και πού είχα εγώ τη δύναμη
να μιλώω, είπε η Μαριάνθη.

— "Α ! με τους φονιάδες είλες
τη δύναμη να μιλάς.

Καθώς συμβαίνει συχνά και στις
επανάστασεις, οι χωρικοί αυτοί, ά-
νόητοι μάλλον παρά κακοί, είχαν
ερεθιστή και μεθούσαν με το θά-
νατο που έκαναν οι ίδιοι και άνα-
θαν με τις βοσιές και τις απειλές
που άποδίδιναν προς το θύμα τους.

Ο κύβλος των απειλητικών χω-
ρικών απενοχοποίησε όλοένα και πιο
πολύ τη Μαριάνθη. "Όλοι μιλούσαν
και χειρονομούσαν και η χήρα είχε
γίνει πια άσυγχρόστη.

Η φωνή νέα που στηριζόταν
πάντοτε στα χείλη της βαθείας πο-
τίστρας, φρεβήθηκε μήπως τη ρί-
ξουν μέσα στο νερό και φώναζε
απλόωντας ίκετευτικά τα χέρια της
προς το πλήθος :

— Θεέ μου !.. Τι θέλετε από
μένα !.. Για όνομα του Θεού, μη
με πονόζετε !

Μά έπειδή η γαλατού, χειρονο-
μώντας πάντοτε, άγγιζε σχεδόν τη
νέα και την απειλούσε με τις γρο-
θιές της, η Μαριάνθη φώναζε, γυ-
ρίζοντας όλοού το πρόσωπό της με
φύση :

— Σε παρακαλώ, κυρία, μη με
πλησιάζεις τόσο, γιατί θα πέσω μέ-
σα στο νερό.

Τα λόγια της αυτά έγιναν άφο-
μι ή γεννηθή στο μυαλό των ά-
γροίκων αυτών ανθρώπων μία
σκληρή ιδέα. Εβλήσαν τότε να κά-
νουν τις βάσεις της ένα από τα χυ-
ρίσματα έσένα άσ'ε'ε'ε, που ά-
φηνουν συχνά τον άνθρωπο μισο-
πεθαμένο, κα' σ'όναζαν :

— Να τη βουτήξουμε στο νερό !..
Νά τη βουτήξουμε στη νερό !

— Ναι !.. Ναι !.. Στο νερό !..
Στο νερό ! φώναζαν όλοι γελώντας
πρόστυχα και χειροκροτώντας σαν

τρολλοί.

— Ναι... Στο νερό !.. Τέτοιον
καλοτόμαρο που είνε δεν υπάρχει
φύδος να ψοφήση με μία βουτιά
στο νερό !..

— "Έτσι θα μάθη άλλη φορά ν'
άνασταύεται με τους τιμίους άν-
θρώπους !..

— Στο νερό !.. Στο νερό !..
Στο νερό !..

"Ακούγοντας τις απάνθρωπες α-
ντιδράσεις και τα βρόδαρα γέλια
και βλέποντας τη μανία, όλων αι-
τών των ανθρώπων που προχωρού-
σαν έξωλα για να την άρπάξουν
μέσα στα χέρια τους και να τη
ρίξουν στην ποτίστρα, η Μαριάνθη
πάγωσε σύγχυση.

Μα άμέσως, τον τόμο της αυτών
τόν διαδέχτηκε μία παρή ελπίσ-
ση. Καταλάβαινε τώρα ότι ο
ήλικας της πλησίαζε κ' ελπίσ-
σθηκε τον Θεό γιατί θα τη γλύ-
τωνε από τα βασάνά της. Δεν έ-

νατισμένη ακόμα, την έπηρε από το
χέρι και την έσπρωσε λέγοντας :

— Σήκω επάνω, παιδί μου !..
Σήκω, άγαστημένη μου... Μονάχα
μπροστά στο Θεό γονατίζω...

Η στάσις, η έκφρασις και η φω-
νή της κυρίας Γεωργίας ήταν τόσο
επιληπτική, ώστε οι χωρικοί τραθή-
χησαν πίσω και στάθηκαν άραιοι.
Η άγωνία είχε κάνει ζωηρά τα
χλωμά συνήθως χαρωπώντικα
της. "Εορίξε προς το πλήθος ένα
θυμωμένο βλέμμα και είπε με φω-
νή δυνατή και απειλητική.

— "Αθλιο !.. Δεν γνέρεστε να
φέρεστε έτσι άγρια σε ένα δυστυ-
χημένο παιδί ;

— Μά αυτή είναι μά... θέλησε να
π' ένας γεωργός.

— Είλες κόρη μου ! τον διάκοψε
αυτοθρά η κυρία Γεωργία. "Ο ή-
λικος έφημεριος Λατόρτ, τον όποιον
έβλεπε δ'όμοιος έδω σέβεται, την έ-
κατάει και την προστατεύει, κ' έ-

τρες έσεις, να βασανίζετε ένα φτω-
χό άντεροάσπιστο κοριτσάκι... "Ελα,
Μαρία, άγαστημένη μου κόρη... Πά-
με στο ύπστατικό μας... "Εκεί,
τολλάχιστον, σε ξέρουν και σ' εκτι-
μούν.

Και η κυρία Γεωργία έπηρε από
το μπροστό τη Μαριάνθη. Οι γε-
ωργοί τα είχαν χαμένα από την
άνασχη διαγωγή που έδειξαν. Μο-
νάχα η χήρα προχωρώντας είπε
τολμηρά στη κυρία Γεωργία :

— Αυτά δεν περνάνε σε μένα.
Δεν θα φύγω αυτή από δω αν δεν
έρωτηρή από το Δήμαρχο για το
φρόνο του άνδρός μου.

— Κυρία μου, είπε η κυρία Γεωρ-
γία δυσανασχετώντας, η κόρη μου
δεν έχει να πη τίποτε έδω. "Αν τη
ζητήση από το δικαστήριο, θα πάη έ-
κεί να δώσει τη μαρτυρία της...
Θα την συνοδεύσω κ' εγώ... Τώρα
όμως δεν έχει κανείς το δικαίωμα
να της κάνει την παραμικρή ερώ-
τησι.

Μά, κυρία, σου λέω...

Η κυρία Γεωργία διέκρινε τη
χήρα, λέγοντας της με σοβαρότη-
τα :

— Το δυστύχημα τού όποιου έ-
πεςες θύμα δεν είνε λόγος για να
δικαιολογήσης τη σημερινή διαγω-
γή σου... Μία μέρα θα μετανοήσης
για τ' ασυλόγηστα τωρινά φερό-
ματά σου... Η δεσποινίς Μαριάν-
θη κάθεται μαζί μου στο αγρόκτη-
μα τού Βουκεβάλ. Πες το στους
δικαστάς και είμαστε στις διατα-
γές τους.

Η χήρα δεν μπόρεσε ν' άπαντή-
ση τίποτε στα φρόνιμα αυτά λόγια.
Κάθισε μόνο στα χείλη της ποτί-
στρας κ' άρχισε να κλάει παύα
άγλαλιόντας τα παιδιά της.

"Έπειτα από λίγη ώρα, έφτασε ο
Πέτρος με το άμάκι και η κυρία
Γεωργία με τη Μαριάνθη ανέβη-
καν σ' αυτό για να ξαναγυρίσουν
στο Βουκεβάλ. Καθώς περνούσαν
από το ύπστατικό 'Αρνούβιλ, η
Κελαδίστρα είδε την Κλάρα πού
έβλεπε, μισοκρυμμένη πίσω από
ένα μισάνοιχτο παράθυρο...

— "Α, κυρία, τί ντροπή για μέ-
να !.. Τι λύπη για σάς ! είπε η
Μαριάνθη στη θετή μητέρα της, ό-
ταν βρέθηκε μόνη μαζί της στην
μικρή τραπέζια της έκαυλούς
Βουκεβάλ. Τώρα ίσως θα δυσχε-
στηβητε για πάντα με την κυρία
Ανδρόλ έξ αιτίας μου !.. "Ω ! τί
προσκόπημά μου δεν με γέλασαν.

"Ο Θεός με έτιμώρησε γιατί θέ-
λησα να ξεγελάσω αυτήν την κυ-
ρία και την κόρη της και να πα-
ρουσιαστώ σαν θύμα τους !..

Η φίλη μου κυρία Ανδρόλ
είναι μία γυναίκα λαμπρή, άπάντησε
η κυρία Γεωργία, αλλά είνε κάπως
θροσός και άρκεται από τους χω-
ρικούς ήξεραν την είνονα που έδει-
χνε προς την Μαριάνθη.

"Οστόσο, άκούγοντόσαν ακόμα
μερικάς δειλές διαμαρτυρίες. Η
κυρία Γεωργία τις άντελήφθη και
για να κάνει τους χωρικούς να σο-
πάσουν έντελώς, είπε :

— Τη δυστυχισμένη αυτή κόρη,
και το χειρότερο πλάσμα τού κό-
σμου αν ήταν, και όλοι να την
είχαν εγκαταλείψει, θα έπρεπε να
τη λησθήναι και όχι να της φε-
θήτε όπως της φερόθήκατε. Τι έ-

κανε και θέλετε να την τιμωρήσε-
τε !.. Και με πού δικαίωμα ;
Μήπως γιατί είστε πολλοί και δυνα-
τότερά της ; Είλε ντροπή σας, έ-

— "Η άπαισιμη σιγή που μού

συνέβη πρό'όλιγου μπροστά σε τό-
σους ανθρώπους, αίριο θα γίνη
γνωστή σ' όλον τον κόσμο. Δεν με
μέλει για τον έαυτό μου. "Αλλά
τί θα πούν για τη δεσποινίς Κλά-
ρα ;... "Ίσως η νέα δυσφημιστή
για πάντα γιατί με θεωρούσε ως
την πιο καλή της φίλη, σαν άδελ-
φή της... "Εγώ έπρεπε να κάνω,
είδως έξ άρχής από πού είχα σκε-
φθή... ν' άντισταθώ προς τη συμ-
πάθεια, την όποια άισθανόμουν για
την δεσποινίς Κλάρα... και με
κίνδυνο να της φανώ άγενής, να
έπιστρέψω τη φίλια της που τόσο
απόβηκα μου πρόσφερε... Μά βλέ-
πετε, έέχασα την άπόστασι που με
χωρίζε άπ' αυτήν. Και να τώρα
που παιδεύομαι... Το κακό που προ-
έβλεπα στη δυστυχισμένη νέα είνε
ίσως άνεπανώρθωτο...

— Παιδί μου, είπε η κυρία Γε-
ωργία, αφού σκέφτηκα λίγη ώρα,
έχεις άδικο να κατηγορής έτσι τον
έαυτό σου... Η περασμένη σου ζωή
ήταν κακή... ναι... πολύ κακή... Μά
αυτό δεν σημαίνει τίποτε, αφού με
την ελλειπή μετάνοιά σου, άξιώ-
θηκες της συγγνώμης τού σεβα-
σμού μας ιερέως.

Η κυρία Γεωργία σταμάτησε μία
στιγμή και έπειτα ρώτησε :

— "Εξ άλλου πού σε γνώρισε,
με την κ. Ανδρόλ ; Μόνη σου έσύ
ή εγώ κ' ό δέβδω ; Πούς την έ-
βίσατε να σ' άγαπήση τόσο ;... Αι-
τή πρώτη δεν σου έλεγε ν' άποκα-
λής την Κλάρα άδελφή σου ; "Αν
της έκοψα την πραιμένη σου ζωή,
τό έκανα αυτό για να μη γίνη ά-
κόμα πιο δύσκολη η άποκατάστασις
σου μεταξύ των τιμίων ανθρώπων...

— "Α, κυρία μου, έκανε ν' ένα
πικρό τόνο στη φωνή της η Μα-
ριάνθη, έσεις είσαστε δικαιολογη-
μένη, γιατί άποκηρύχσατε την περα-
σμένη μου ζωή από την πολλή σας
άγάπη για μένα... Η μητέρα δ-
μως της Κλάρας έχει κάθε δικαί-
ωμα να με περιφρονή... Νά, με πε-
ριφρονεί, όπως θα με περιφρονή
στο έξής βίος ό κόσμος... Γιατί η
σινή που έγινε προηγουμένως θα
μαθεύτηκε πια από όλον τον κό-
σμο έδω πέρα... "Ω ! θα πεθάνω
από την ντροπή μου... ποτέ, πια
δεν θα μωρέσω ν' άντικρύσω τα
βλέμματα κανενός τιμίου ανθρώ-
που...

— Όπτε τα δικά μου, κόρη μου !
φώναζε η κυρία Γεωργία ξεσπών-
τας σε λυγμούς και άνοίγοντας την
άγκαλιά της στη Μαριάνθη. Και δ-
μως σε μένα δεν θα δοής τίποτε
άλλο από την άγάπη και την άφο-
σίσι μιάς πραγματικής μητέρας...
Θάβρος λοιπόν, Μαρία μου... "Εδώ
μέσα σ' αυτό το σπίτι που θα έλ-
θης, μονάχα φίλους θα δοής... Θά
κάνω μάλιστα το έξής, αφού τόσο
σφοδρά μίσης μαθεύτη το παρελ-
θόν σου... Θά παρακαλέσω τον κα-
λό μας δέδω να συγκεντρώσει ό-
λους τους ανθρώπους τού ύπστατι-
κού, οι όποιοι τόσο σε άγατούν,
και να τους πεινάροσιν αυτός πρώ-
τος την περασμένη ζωή σου... Και
να είσαι βέβαιη, παιδί μου, ότι ό
λόγος τού άγίου αυτού ανθρώπου
για την δικαία της άγανάκτησι.

Αυστηρός, η κυρία Γεωργία δεν
δοήκε τίποτε ν' άπαντήση στα λό-
για αυτά και η Μαριάνθη έκακο-
λούθησε με λυγμούς :

— "Η άπαισιμη σιγή που μού

ή Μαριάνθη ν' ένα στεναγμό. Χθές
ό άγιος δέδω, καθώς κουνεντά-
ξατε, μου προείπε ότι θα χύσω πι-
κρά δάκρυα έξελισσού και μετα-
νοίας... Και να πού τα δάκρυα αυ-
τά άρχισαν από σήμερα... Μου είπε
ακόμη ότι για τα δάκρυα που έ-

πέφερα και ύποφέρω στη γή, θ' ά-
ταμειφθώ μία μέρα στους ούρα-
νούς... Τό έλλειω αυτό... Και τό-
ρα, καθώς ύποστηρίζω από σής
και από εκείνον, θα ύποφέρω ά-
γόγγυστα κάθε δακρυμάστα...

— Πότε δεν είλες άνάγκη τών
συμβούλων τού καλού μας δέδω,
δσο σήμερα, είλες η κυρία Γεωργία.
Είλε η ώρα τέσσερες και μισή, κό-
ρη μου... "Ετοιμάσου λοιπόν να
πάς στο πρεσβυτέριο... "Εγώ έντα-
μεταξύ θα γράφω στον κύριο Ρο-
δόλο για να τού κάνω γνωστά όσα
συνέβησαν σήμερα έδω... Θά τού
στείλω μάλιστα το γράμμα μου με
έκτακτο ταχυδρόμο... "Επειτα θά-
ρω κ' εγώ στο πρεσβυτέριο γιατί
είλε άνάγκη να κουνεντάσουμε και
οι τρεις.

— "Οχι, καλή μου κοπέλλα, έρ-
χόμαστε από το 'Εκούν.

— Και πού πηγαίνετε ;

— Πηγαίνω στον καλό εκείνο
παπά που κάθεται σ' αυτόν έχει το
λόφο, άπάντησε ο γυνός τού Κοκ-
κινόχηρη για να μεγαλώση την έμ-
πιστοσύνη της Μαριάνθης.

— Στο άγιο έφημεριό Λατόρτ ;

— Νά, καλή μου κοπέλλα, στον
έφημεριό Λα-
τόρτ πηγαί-
ναμε... Η
φωνή μου
γιατί έχει
γνωριμί ε ε
μαζί του.

— Κι' εγώ
έκεί πηγαί-
να... Είτε
Μαριάν
Τι συμπε-
ναι ;

— Γιατί !..
Γιατί !..
"Εγώ !..
"Εγώ !..
Λίγη ύπο-
μνη !.. Σου
φέρνω κ α
βοήθεια !..
φά ν α ε
ο Στραβο-
δης για να
είδοσιν σ η
το Δάσκαλο
και την Κοινο-
μοι ν' άρπάξουν το θύμα τους.

— "Α!.. Είμαστε κοντά λοιπόν ;
ρώτησε η Μαριάνθη.

— Νά, καλή μου κοπέλλα, φτά-
σαμε... Νά, πού άπ' αυτό το με-
γάλο δέντρο, στη στροφή τού δρό-
μου... Είσοι θύματα ακόμα...

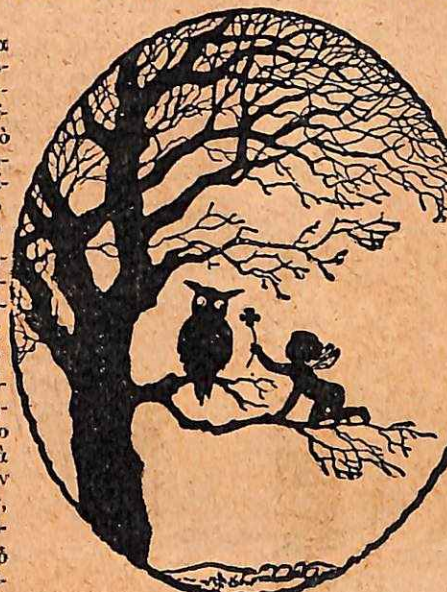
"Εξάφνα, εκείνη τη στιγμή, μέσα
έξωλα είλε να βγαίνει μέσα άπ'
από ένα παιδί που κοίτασαν και
πού μόλις την είδε, την πλησίασε
με δση δύναμη τού έπέτρεπαν τα
πόδια του.

Μόλις βρέθηκε κοντά της, ένω-
σε ίκετευτικά τα χέρια του και της
είπε με φωνή κλαψάρονη.

— Λυπήσου με, καλή μου κοπέ-
λα !.. Λυπήσου με !..

— Τι συμβαίνει, παιδί μου ; Τι
θέλεις ; ρώτησε η Μαριάνθη με
σημάνια.

— "Αλλοίμονο, καλή μου κοπέ-
λα, η γιαγιά μου, μία δυστυχισ-
νη γριά, καθώς πηγαίνα να περά-
σώ το χεντάκι, έπεσε κάτω
και χτύπησε άσχημα...
Φοβάμαι μάλιστα μήπως
έλασε το πόδι της... Και
τόρα, μόνος μου καθώς
είμα με μισόφω από τη
σκιώσας... Θεέ μου, τί
να κάνω... "Αν δεν με
λυπήθης, καλή μου κο-
πέλλα, και δεν δοής να
βοηθήσης, η γιαγιά μου

Ο
ΣΤΟ ΧΑΝΤΑΚΙ

Ο ήλιος έγεγνε πια προς τη
δύση του κ' ό κάμπος ήταν έρημος
και σιωπηλός. Η Μαριάνθη πλη-
σίαζε πια στο δαθ χεντάκι, που
ήταν στη μέση τού δρόμου, όταν
έξαφνα είλε να βγαίνει μέσα άπ'
από ένα παιδί που κοίτασαν και
πού μόλις την είδε, την πλησίασε
με δση δύναμη τού έπέτρεπαν τα
πόδια του.

Μόλις βρέθηκε κοντά της, ένω-
σε ίκετευτικά τα χέρια του και της
είπε με φωνή κλαψάρονη.

— Λυτήσου με, καλή μου κοπέ-
λα !.. Λυτήσου με !..

— Τι συμβαίνει, παιδί μου ; Τι
θέλεις ; ρώτησε η Μαριάνθη με
σημάνια.

— "Αλλοίμονο, καλή μου κοπέ-
λα, η γιαγιά μου, μία δυστυχισ-
νη γριά, καθώς πηγαίνα να περά-
σώ το χεντάκι, έπεσε κάτω
και χτύπησε άσχημα...
Φοβάμαι μάλιστα μήπως
έλασε το πόδι της... Και
τόρα, μόνος μου καθώς
είμα με μισόφω από τη
σκιώσας... Θεέ μου, τί
να κάνω... "Αν δεν με
λυπήθης, καλή μου κο-
πέλλα, και δεν δοής να
βοηθήσης, η γιαγιά μου

— "Α!.. Είμαστε κοντά λοιπόν ;
ρώτησε η Μαριάνθη.

— Νά, καλή μου κοπέλλα, φτά-
σαμε... Νά, πού άπ' αυτό το με-
γάλο δέντρο, στη στροφή τού δρό-
μου... Είσοι θύματα ακόμα...

"Εξάφνα, εκείνη τη στιγμή, μέσα
έξωλα είλε να βγαίνει μέσα άπ'
από ένα παιδί που κοίτασαν και
πού μόλις την είδε, την πλησίασε
με δση δύναμη τού έπέτρεπαν τα
πόδια του.

Μόλις βρέθηκε κοντά της, ένω-
σε ίκετευτικά τα χέρια του και της
είπε με φωνή κλαψάρονη.

— Λυτήσου με, καλή μου κοπέ-
λα !.. Λυτήσου με !..

— Τι συμβαίνει, παιδί μου ; Τι
θέλεις ; ρώτησε η Μαριάνθη με
σημάνια.

— "Αλλοίμονο, καλή μου κοπέ-
λα, η γιαγιά μου, μία δυστυχισ-
νη γριά, καθώς πηγαίνα να περά-
σώ το χεντάκι, έπεσε κάτω
και χτύπησε άσχημα...
Φοβάμαι μάλιστα μήπως
έλασε το πόδι της... Και
τόρα, μόνος μου καθώς
είμα με μισόφω από τη
σκιώσας... Θεέ μου, τί
να κάνω... "Αν δεν με
λυπήθης, καλή μου κο-
πέλλα, και δεν δοής να
βοηθήσης, η γιαγιά μου

— "Α!.. Είμαστε κοντά λοιπόν ;
ρώτησε η Μαριάνθη.

— Νά, καλή μου κοπέλλα, φτά-
σαμε... Νά, πού άπ' αυτό το με-
γάλο δέντρο, στη στροφή τού δρό-
μου... Είσοι θύματα ακόμα...

"Εξάφνα, εκείνη τη στιγμή, μέσα
έξωλα είλε να βγαίνει μέσα άπ'
από ένα παιδί που κοίτασαν και
πού μόλις την είδε, την πλησίασε
με δση δύναμη τού έπέτρεπαν τα
πόδια του.

Μόλις βρέθηκε κοντά της, ένω-
σε ίκετευτικά τα χέρια του και της
είπε με φωνή κλαψάρονη.

— Λυτήσου με, καλή μου κοπέ-
λα !.. Λυτήσου με !..

— Τι συμβαίνει, παιδί μου ; Τι
θέλεις ; ρώτησε η Μαριάνθη με
σημάνια.

— "Αλλοίμονο, καλή μου κοπέ-
λα, η γιαγιά μου, μία δυστυχισ-
νη γριά, καθώς πηγαίνα να περά-
σώ το χεντάκι, έπεσε κάτω
και χτύπησε άσχημα...
Φοβάμαι μάλιστα μήπως
έλασε το πόδι της... Και
τόρα, μόνος μου καθώς
είμα με μισόφω από τη
σκιώσας... Θεέ μου, τί
να κάνω... "Αν δεν με
λυπήθης, καλή μου κο-
πέλλα, και δεν δοής να
βοηθήσης, η γιαγιά μου

θα πεθάνη...

Η Μαριάνθη, συγγινημένη από
τη λύπη τού παιδιού — που δεν ή-
ταν άλλο από τον Στραβοδόδη, —
άπάντησε με προθυμία :

— Πάμε, παιδί μου... "Όσο μπο-
ρώ θα σε βοηθήσω... Κι' αν δεν τα
καταφέρουμε οι δύο μας να σπώ-
σουμε τα γιαγιά σου, θα πεταχτώ
ως εκεί κάτω στο άγρόκτημα που
κάθεται και θα στείλω μερικούς
άνθρώπους... "Αλήθεια, δεν είσαστε
άπ' αυτά τα μέρη ; ρώτησε σε λίγο
η Μαριάνθη, καθώς προχωρούσε
μαζί με το μικρό κακοπαϊό προς το
χεντάκι.

— "Οχι, καλή μου κοπέλλα, έρ-
χόμαστε από το 'Εκούν.

— Και πού πηγαίνετε ;

— Πηγαίνω στον καλό εκείνο
παπά που κάθεται σ' αυτόν έχει το
λόφο, άπάντησε ο γυνός τού Κοκ-
κινόχηρη για να μεγαλώση την έμ-
πιστοσύνη της Μαριάνθης.

— Στο άγιο έφημεριό Λατόρτ ;

— Νά, καλή μου κοπέλλα, στον
έφημεριό Λα-
τόρτ πηγαί-
ναμε... Η
φωνή μου
γιατί έχει
γνωριμί ε ε
μαζί του.

— Κι' εγώ
έκεί πηγαί-
να... Είτε
Μαριάν
Τι συμπε-
ναι ;

— Γιατί !..
Γιατί !..
"Εγώ !..
"Εγώ !..
Λίγη ύπο-
μνη !.. Σου
φέρνω κ α
βοήθεια !..
φά ν α ε
ο Στραβο-
δης για να
είδοσιν σ η
το Δάσκαλο
και την Κοινο-
μοι ν' άρπάξουν το θύμα τους.

— "Α!.. Είμαστε κοντά λοιπόν ;
ρώτησε η Μαριάνθη.

— Νά, καλή μου κοπέλλα, φτά-
σαμε... Νά, πού άπ' αυτό το με-
γάλο δέντρο, στη στροφή τού δρό-
μου... Είσοι θύματα ακόμα...

"Εξάφνα, εκείνη τη στιγμή, μέσα
έξωλα είλε να βγαίνει μέσα άπ'
από ένα παιδί που κοίτασαν και
πού μόλις την είδε, την πλησίασε
με δση δύναμη τού έπέτρεπαν τα
πόδια του.

Μόλις βρέθηκε κοντά της, ένω-
σε ίκετευτικά τα χέρια του και της
είπε με φωνή κλαψάρονη.

— Λυτήσου με, καλή μου κοπέ-
λα !.. Λυτήσου με !..

— Τι συμβαίνει, παιδί μου ; Τι
θέλεις ; ρώτησε η Μαριάνθη με
σημάνια.

— "Αλλοίμονο, καλή μου κοπέ-
λα, η γιαγιά μου, μία δυστυχισ-
νη γριά, καθώς πηγαίνα να περά-
σώ το χεντάκι, έπεσε κάτω
και χτύπησε άσχημα...
Φοβάμαι μάλιστα μήπως
έλασε το πόδι της... Και
τόρα, μόνος μου καθώς
είμα με μισόφω από τη
σκιώσας... Θεέ μου, τί
να κάνω... "Αν δεν με
λυπήθης, καλή μου κο-
πέλλα, και δεν δοής να
βοηθήσης, η γιαγιά μου

— "Α!.. Είμαστε κοντά λοιπόν ;
ρώτησε η Μα

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ "ΠΡΙΓΚΗΠΑ,"

κλήματις ζωή των απάχηδων. Η κυρία λοιπόν, καθώς ήταν φορτωμένης μ' όλα τα θαυμάσια κοσμήματά της, έτρεμαν από τον φόβο της επικείμενης περιπέτειας και οι άνδρες κίνησαν με ματαριότητα τα τεράστια ποδια τους, αδιαφορώντας για ό,τι θα συνέβαινε.

Οι θαυμάσιες αυτές του κέντρου είχαν κόκκινα μαντήλια στο λαιμό, φορούσαν τραγιάσκες και τα πρόστα τους ήταν τσακισμένα από τις καταχρήσεις. Η γυναίκες πάλι, ντυμένες με μια ιδέα μόνο φορέματος, κινούνταν... όσο μπορούσαν πιο πρόστα, έπιναν κρασί κι έσταζαν τα πρόστα στα πόδια των 'Αμερικανών.

Πο μέρα σ' ένα ελδιότερο του μπαρ, τέσσερα ξενάγια έτοιμαζόντουσαν για το τραγουδάει εκώστο της θαυμάσιας. Το έγκλημα! Απόψε ήταν η σειρά του Μωρίς να σκοτώσει τη «Ζιγκολέτ» του, τη φτωχή Μάρω που αναγκάζονταν να παίζει το ερόλο για να κερδίσει μερικά λεφτά. Οι άλλοι θα χρησιμοποιούσαν για να κάνουν φασαρία. Έτσι οι 'Αμερικανοί θα ένιωσαν ότι είχαν δει ένα πραγματικό έγκλημα και θα έφταναν ευχαριστημένοι, σκορπίζοντας δώ κι' εκεί πλούσια αποιοποτάκια.

Ήταν, βλέπετε, τότε η εποχή που οι πλούσιοι γιάγκηδες έρχόντουσαν στην Εβρώπη για να πουν σεμινάρια και να ξεδωρούν δολάρια. Στην 'Αμερική επικρατούσαν ακόμη οι «ξήσοι» και το λαθρεμπόριο κραιπάλη ήταν σωστό δηλητήριο. Έτσι μαγεύονταν στο Παρίσι γιατί είχε μια απόλυτη και μυστηριώδη ζωή κι' έναν πολύ παράξενο ύπνο.

Στο μπαρ λοιπόν της συνοικίας του Σαιν - Μαρτέν είχαν έρθει μαζί με τη συντροφιά τους, ο μέσος Έντο Μόρισον και η γοητευτική γυναίκα του, η Μάρτζου, για να γλάσουν κι' αυτοί με τους απάχηδες. Ο Έντο Μόρισον μάλιστα τους εξηγούσε με γέλια, όλα τα τεχνάσματα αυτών των ντυμένων απάχηδων, γιατί δέκα δολάρια χρόνια έρχονταν κάθε καλοκαίρι στη Γαλλία για να περάσει τρεις μήνες στα εστιαία νυχτερινά κέντρα της κοσμοπόλεως.

Οι Γάλλοι, είτε στους φίλους του, θεωρούν πως τους 'Αμερικανούς

ως ανθρώπους κουτούς και ικανούς μόνο να πληρώνουμε τα σπασμένα. Γι' αυτό και μας σκαρώνουν ένα σωρό ιστορίες για να μας αδειάζουν το πορτοφόλι μας. Η αλήθεια είναι ότι είμαστε παραπολύ καλοί κι' ανεχόμαστε τις κατεργαριές τους, γιατί ξέρουν να μας διασκεδάζουν. Αυτοί οι «επείφημοι» απάχηδες δεν είναι παρά εγγατικοί ή κι' άνθρωποι που δεν θα μπορούσαν να σφάζουν ούτε μια κόττα. Κι' όμως παίζουν θαυμάσια το ερόλο τους. Θα τους δίχτε να δέρονται και να κυλιούνται κατάγής σαν θηρία που θέλουν να κατασπαράξουν. Κι' αυτό, βέβαια, για μας και για τις γυναίκες μας, αξίζει ένα γενναίο «πουριποτάκι»!

Εκείνη τη στιγμή, άνοιξε η πόρτα του κέντρου και μπήκαν οι απάχηδες. Όσοι δεν ήξεραν ότι οι άνθρωποι αυτοί ήταν άδικοι ήθιοποι, ανατρίχιασαν. Αδιαφορώντας για τον καλό κόσμο του κέντρου έπασαν ένα τραπέζι στη μέση και άρχισαν να χαροπαρίζουν και να πίνουν κρασί. Η φίλες τους ήταν

ξεδιάντροπες. Όταν μέθυσαν, διέταξαν τη μουσική να παίζει ένα άσπασμο τραγουδι. Έπειτα χόρευαν κολλημένες σαν χαλκομένους στους φίλους τους και τέλος κυλίστηκαν καταγής από τις δυνατός κλωτσιές τους. Οι 'Αμερικανοί κρατούσαν την αναπνοή τους. Η γυναίκες ήταν έτοιμες να ξεφονιάσουν. Εκείνη τη στιγμή όμως άκουστηκε η φωνή του Έντο Μόρισον, ο οποίος είχε ξελασθή από τη συμπάνια και δεν ήξερε τί έκανε:

— Γρά σου επιζήμησας! Πώς τα κατάφερες και κατήντησες απάχης;

Ο Μωρίς, όταν άκουσε αυτή τη φωνή, έμεινε σαν αλιολιμένος. Έπειτα έκανε ένα βήμα πός τα πίσω ανατριχιάζοντας κι' απαντώντας θάλασσας το μαχαίρι του τήδεξε πάνω στην Μόρισον και του το κάρφωσε στην καρδιά του. Ο Έντο Μόρισον δεν έβγαλε ούτε στενογμό. Η γυναίκα του κούττασε σαν τρελή τον Μωρίς χωρίς να έχει τη δύναμη ούτε να ξεφωνήσει. Οι 'Αμερικανοί, νομίζοντας ότι επικείμενο για κανένα εκώστο των απάχηδων, χειροκροτούσαν ένθουσιασμένοι. Ο άπαχης στάθηκε ένα λεπτό άμυλητος. Υποκλίθηκε στους θεατές κι' ύστερα τράβηξε, για να φύγει από το κέντρο. Εκείνη όμως την ώρα μια περίοδος αστυνομικών μπήκε τυχαία στο μπαρ. Είδε τον πτώμα του Μόρισον, ανέληφθη ποιός είχε κάνει το έγκλημα και τον συνέλαβε. Ο Μωρίς δεν έφερε καμιά αντίσταση. Άφησε στους αστυνομικούς να του περάσουν τις χειροπέδες και τους ακολουθήσει στο τμήμα χωρίς να πη ούτε λέξη.

Κι' όστόσο αυτό το έγκλημα ήταν ο τραγικός επίλογος ενός ερωτικού δράματος που είχε αρχίσει εδώ και πέντε χρόνια. Τότε ο Μωρίς Γκαλμό ήταν ακόμη ένας ελδιότερος φοιτητής της Σορβόνης και κατοικούσε σε μια οικογενειακή παλαιόν της οδού Φερρά.

Η μόνη σκέψη που τον γά για τον διπλό του και να παντρευτεί την αγαπημένη του Ζερμαίν, την δημοφή υπάλληλο ενός Οίκου Μόδας. Η ζωή του κυλούσε χωρίς

ταχισμένο. Είχε μια μοναδική ευκαιρία για να περάσει ένα καλοκαίρι σαν εκατομμυριούχο. Ο Μωρίς έμεινε σκεπτικός. "Αν βέβαια ήταν τα πράγματα, όπως του τα παρουσίαζε η φίλη του, τότε δεν θα ήταν καθόλου άσχημο ένα τέτοιο ανέξοδο ταξίδι. Κι' ύστερα από λίγους ακόμη διαταγμούς απεφάσισε τέλος να δεχθύν την πρόταση του «επαλαβού» εκατομμυριούχου και να παίζει η Ζερμαίν το ερόλο του παιδιού. "Ετσι πήγε και δούλε τον 'Αμερικανό, συνεννοήθηκε μαζί του, κανόνισε τις λεπτομέρειες του ταξιδιού τους και έφυγαν για το Μονακό.

Η Ζερμαίν έκανε σαν τρελή από τη χαρά της. Άλλα κι' ο Μωρίς ήταν ευχαριστημένος που του δινόταν μια τόσο περίληψη ευκαιρία για να ξεκουραστεί.

Όσο για τον 'Αμερικανό, έφτασε με προσοχή τα έγκληματικά σχέδια του για να μη τρωμάξει τους δύο ερωτευμένους. "Ήξερε ότι με τα λεφτά μπορούσε να έχει τα πάντα. Ακόμη και τον ιδανικό έρωτα. Οι τρεις λοιπόν εσώλοι έγκατεστάθηκαν στο περίφημο ξενοδοχείο των Παρισίων και, κάθε βράδυ, πήγαιναν να δοκιμάσουν την τύχη τους στο Καζίνο. Ο 'Αμερικανός έδινε τεράστια χρηματικά ποσά στον Μωρίς, ο οποίος πάλι τα σκόρπιζε ασυλλόγιστα αφού δεν ήταν δικά του. "Ετσι, σιγά-σιγά, στο Μόντε Κάρλο, ο Μωρίς έγινε γνωστός σ' όλον τον κόσμο κι' όλοι τον νόμιζαν για κανένα πλούκι και ο οποίος διατηρούσε ένα ασπρό λευκό κνίκο.

Η διάφορες τυχοδιωκτικές φουσιές, δεν άργησαν να τον πολιορκήσουν και να τον μπλέξουν στα δίχτυα τους. Ο 'Αμερικανός ήταν ένθουσιασμένος. Είχε κατορθώσει με λίγες χιλιάδες δολάρια ν' απομακρύνει από το φίλο της την δημοφή Ζερμαίν. Τότε κατάλαβε ότι είχε έρθει η στιγμή να της κάνει την πρότασή του. Της έζησε λοιπόν να την πάρει γυναίκα του κι' εκείνη για να εκδοθεί το Μωρίς δέχτηκε την πρότασή του. Και έτσι μια μέρα εγκατέλειψαν και οι δύο τον Μωρίς και έφυγαν κρατά από το Μόντε Κάρλο.

Ο νεαρός φοιτητής από εκείνον τον καιρό έγινε άλλος άνθρωπος. Είχε συνηθίσει πια στην πολυτέλεια και στα πολλά λεφτά. Για να μπορεί να συνείσχει τη γλέντια του έκανε διάφορες απάτες και τέλος σιγά-σιγά κατακάλυψε στον Παρισινό ύπνο. Ο επιζήμιος πας είχε γίνει ένας εκκοινός απάχης που δεχόταν τώρα με λίγα φράγκα να διασκεδάζει τους 'Αμερικανούς. Μα ήταν άρρωστα αυτά τα ελδιότερα λόγια του Μόρισον, ο οποίος δεν ήταν άλλος από τον 'Αμερικανό που του είχε κλέψει την αγάπη του, για να τον εξαγοράσουν και να τον κάνουν να εκτελέσει αυτό το έγκλημα.

Όστόσο, εδώ που τα λέμε, οι άλλοι θαμνίες του κέντρου είχαν ευχαριστηθεί γιατί ήταν η πρώτη φορά που έβλεπαν έναν απάχη να σκοτώνει αληθινά το θύμα του.

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. SLIGH TURNBULL

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Το τραίνο έτρεχε μέσος στη χιονοβύρα. Ο Ντάν Μάξ Νάιτ καθόταν συλλογισμένος δίπλα στο παράθυρο του βαγονιού και κούταζε έξω το χιονισμένο τοπίο. Μάταια οι συνταξιδιώτες του είχαν δοκιμάσει να τον αποσπάσουν από τους συλλογισμούς του. Αυτός δεν είχε διάθεση για κουβέντα. Αναπολούσε τα περασμένα. Σκεπτόταν την τελευταία συνάντησή του με τη Λίντα, τη γυναίκα του. Την προσημένη βραδιά ο Ντάν, ο οποίος από καιρό αντιλαμβάνονταν πως η συμβίωσής τους δεν μπορούσε να εξασφαλιστεί, είχε πάρει την απόφαση να ξεκαθαρίσει την κατάσταση μια γά πάντα. Με βαριά καρδιά, συγκρατώντας τον πόνο του, είχε στη γυναίκα του:

— Άκουσε, Λίντα, πρέπει να χωρίζουμε το θάρος ν' αντιπροσωπεύουμε την κατάσταση και να ξεψηθούμε καθαρά.

— Τι θέλεις να πεις, Ντάν; ο φίλος σου Λίντα, χωρίζοντας.

— Ότι ο κόσμος έρπασε στο χτένι! Δεν έχουμε πια με τη ζωή. Δουλεύω εδω βρισκόμενα εδω στο Σικάγο... Για μένα, τουλάχιστο... Αυτό είν' έλπο...

— Είσαι βέβαιος, Ντάν, πως αυτό είν' έλπο, όπως λές;

— Υπάρχει και κάτι άλλο. Ακόμα, Λίντα. Το γνωρίζεις. Υπάρχει μια διάσπαση μεταξύ μας. Δεν είμαστε πια όπως παλιά.

— Αυτό είν' αλήθεια..., μουρμούρισε η νέα.

— Α, σκέφτηκε ο Ντάν. Δεν το αρνείσαι λοιπόν. Το παραδέχεσαι.

— Γι' αυτό, Λίντα, ξεκαλούθησε, νομίζω προτιμότερο να τραβήξει ο καθένας το δρόμο του. Θα σου άφηνω και λίγα χρήματα που μου περισσεύουν. Θα φύγω για τη Νέα Υόρκη... Ίσως εκεί να σταθώ πιο τυχερός...

Η νέα έκανε μια κίνηση διαμαρτυρίας, την οποία ο Ντάν παρεξήγησε. Φυσικά! Εκείνη δεν θα τον είχε ανάγκη στο εξής, γιατί ο Μωρίς Χάρτλεϊ θα φρόντιζε ώστε να μη της λείψει τίποτε. Κι' όταν θάβγαζε το διαζύγιο της, θα παντρευόταν με τον παλιό φίλο της, το παλιό φίλο της. Απορούσε μάλιστα κι' ο ίδιος γιατί τάχα η Λίντα είχε προτιμήσει αυτόν από τον Χάρτλεϊ, ο οποίος κι' ανεξάντητος ήταν κι' η δουλειά δεν του είχε λείψει ποτέ.

— Ντάν, είχε η νεαρή γυναίκα, με φρονή που μόλις άκουγόταν. Μετά σου το λέω, ότι θέλεις να τραβήξεις το δρόμο σου... χωρίς έμμενα;

Ο νέος απέφυγε το βλέμμα της, για να μη δειλιάσει. Έπρεπε ως το τέλος να φανεί γενναίος. —Θα είσαι εδω χωρίς εμμένα, Λίντα, απάντησε μ' ένα βιασμένο χαμόγελο. Η ζωή μας όπως είναι τώρα, δεν αξίζει τίποτε... Έτσι είναι!

Η Λίντα έγινε κατακόκκινη κι' άμέσως χλόμιασε πάλι. Τόση ήταν

η ταραχή της, ώστε δεν μπόρεσε ν' απαντήσει. Ο Ντάν θεώρησε τη σιωπή της γά συγκατάθεση κι' οι δύο σύζυγοι αποχαιρέτισταν φιλικά...

Το τραίνο έτρεχε ολόκληρο, άναμεσα στις χιονισμένες απραντές πεδιάδες, μέσα στο θάμνωμα της χιονοβύρας, που όλοένα δυνάμωνε περισσότερο. Νευρικά ο Ντάν, κινώντας το ένα ταίγιο κατόπιν του άλλου, συλλογίζονταν τη γυναίκα του... Ω!... ήταν φανερό πως δεν τον αγαπούσε πια... Πρώτον ημερών ακόμα, καθώς γύρισε από νομίζω το βράδυ στο σπίτι του, είχε ήδη, δεμένο από το χαλινάρι, στα κάγκελα του κήπου, το άλογο του Μπρούς Χάρτλεϊ. Και τη στιγμή που έτοιμαζόταν να μπει στο σαλόνι, άκουσε τη Λίντα να του λέει με φωνή βρετανική, γεμάτη αγωνία:

— Ω, Μπρούς, βρες ένα τρώτο να σωθώ με...

Ο Ντάν δεν στάθηκε ν' άκουσει περισσότερα. Έπρεπε σαν τρελός από το σπίτι του κι' επίδρες γύρισε άσπαστος στους δρόμους, έδω κι' εκεί. Ναι, δεν υπήρχε πια αμφοβία. Η Λίντα αγαπούσε τον Χάρτλεϊ. Είχε κάνει σφάλμα να παντρευτεί μ' αυτόν. Τώρα το μετανόωνε!

Ήταν ολοφάνερο, ύστερα από τα λόγια που άκουσε. Κι' όμως! Πόσο την αγαπούσε! Ως και τώρα ακόμα, που ήξερε την αλήθεια... Ίσως, μάλιστα, τώρα την αγαπούσε περισσότερο παρά ποτέ. Γι' αυτό έπρεπε εκείνος να θυσιάσει.

Θα έφτανε... Ήταν άδικο να υποφέρει η Λίντα εξ αιτίας του... Μήπως αυτός, έ- να ναυαγίο της ζωής, μπορούσε να της παρήκει τις ανέσεις που

θα της εξασφάλιζε ο Χάρτλεϊ... Ούτε θα πάλευε πια... Θα παρ- δινόταν στη σκληρή μοίρα του. Ο θάνατος ήταν κι' αυτόν η μόνη λύσις. Άλλα ο χαμός του δεν έπρεπε να φανεί ως αυτοκτονία, αλλά ως δυστύχημα. Έτσι η Λίντα θα έπαυε την ασφάλεια της ζωής του. Αυτή θάταν η τελευταία απόδειξη της αγάπης του...

Ο Ντάν δεν γνώριζε καλά τη Νέα Υόρκη. Γι' αυτό, λίγη ώρα προτού φτάσει το τραίνο στο σταθμό, ρώτησε τους συνταξιδιώτες του αν μπορούσαν να του συστήσουν κανένα φθινό κι' ήσυχον ξενοδοχείο...

— Βέβαια, φίλε μου, είπε ο Κέννι, ο γονιμέτορος. Θα σε πάρουμε μαζί μας στον Ντεμάρσεν. Εκεί ηγαίνουμε τακτικά, ο Νέλσον, ο Γκρόβερ κι' εγώ. Δεν είν' έτσι, Νέλσον;

— Ναι. Δεν βλέπω μάλιστα την ώρα να καθίσω στο τραπέζι, πούστα σ' ένα καλό μεστέζο.

— Κι' εγώ με μια μερίδα ψητό

με πατάτες στο πιάτο μου, πρόσθεσε ο Γκρόβερ, γελώντας.

Όταν έφτασαν στη Νέα Υόρκη, η κορνέζ των ούρανοξυστών δεν διακρινόταν μέσα στον χιονοστρόβιλο. Οι δρόμοι ήταν ξεριμω, και μονάχα άρα κι' που περνούσε κανένα ταξί. Ένας δαιμονισμένος, παγερός άνεμος, πρσούσε και σφύριζε όλοεν περσσότερο χιόνι από πάνω στο παχύ κάτασπρο στρώμα, που σκέπαζε τους δρόμους.

Ο Ντάν κι' οι τρεις συνταξιδιώτες του πήγαν στο ξενοδοχείο Ντεμάρσεν. Αφού δειπνήσαν, άρχισαν να κουνετζάζουν, κάτω στο χιόνι, το οποίο χρσάμενε και για σωλόνι.

Σαπνικά, σε μια στιγμή που η εξώπορτα άνοιξε, για να μπει μέσα κάποιος ένοικος του ξενοδοχείου, ένα δυστυχημένο μικρό, μαλλιαρό σκυλί, τρώπωσε μέσα στο χιόνι.

— Γά κυττάζετε αυτό το σκυλί, είτε κάποιος.

— Νά χαρά το χάλια του! είτε ένας άλλος γελώντας.

Συγχρόνως ο θυρωρός διέταξε έναν υπηρέτη του ξενοδοχείου να το πετάξει έξω.

Ο υπηρέτης έσπασε να υπακούση. Αναγκάστηκε όμως να κινηρήσει το σκυλί κάτω από τους καναπέδες και τις πολυθρόνες, όπου τέλος το τσάκωσε και το πήγε έξω στο δρόμο.

Με τέτοιο καιρό δεν πετάει κανείς ούτε ένα σκυλί στο δρόμο, μουρμούρισε ο Ντάν.

Αντιόμια, ύστερα Μάξ Νάιτ, τον δέκατο ο θυρωρός. Άλλά δεν μπορού να δίνει άδικο στα άδικα σκυλιά. Μην άνησχετε! Θα κοθί σε καμιά άλλη πόρτα...

Το πήγα ως τη γωνιά του δρόμου! είτε ο μικρός, όταν επέστρεψε. Δεν φανταζόμνα να ξανάρθει...

— Βάζουμε στοίχημα πως θα γυρίσει; ρώτησε ο Κέννι τους φίλους του. Εγώ στοιχηματίζω για μισό δολάριο.

— Δεν φαντάζομαι να επιστρέφει, είτε ο Νέλσον. Δέχεται το στοίχημα.

— Εγώ; Τι κάθεται και λές; Θα παρσάω πως ο Χάρτλεϊ...

— Ο Χάρτλεϊ; Μα τι λές, Ντάν; Μας παρεξηγείσαι λοιπόν! Άλλά εγώ παρακαλώ τον Μπρούς επειδή ήταν παλιός φίλος μου, να φροντίσει να σου βρει καμιά δουλειά. Τίποτα άλλο. Δεν σου έλεγα τίποτα, για να μη σε στενοχωρήσω. Εδώ πόσο απελπισμένος είσαι κι' αυτό που σκέπτεται την κατάστασή σου; Τι ήταν αυτό που έκανα; Έχαι κανένα σκυλί μαζί σου, Ντάν; ρώτησε η νέα, καθώς άκουστηκε το χαρομένο γέλιο του σκυλιού.

— Ναι, απάντησε ο Ντάν θαυμάσια. Το κέρδισα σ' ένα στοίχημα. Θα το κρατήσω για γούρι...

Ήταν τόσο εξαντλημένο, σε τέτοιο χάλι, που δεν είχε καν τη δύναμη να τρέξει για να κρυφτεί.

— Λοιπόν, θα βγω χαμένος, αν ως το δέκατο άνοιγμα της πόρτας, δεν μπει το σκυλί μέσα, πρότεινε ο Κέννι. Ένα δολάριο αυτή τη φορά!

— Εγώ στο δέκατο πέμπτο! είτε ο Νέλσον.

— Εγώ... ως το τέλος! απάντησε ο Ντάν σκεπτικός.

Η παρέα άρχισε να παρακολουθεί μ' αγωνία την πόρτα.

— Θεέ μου, πρέπει να γυρίσει, συλλογιζόταν ο Ντάν. Άν άλγθε α υπάρχει μια καλή μοίρα, που προστατεύει τους ανθρώπους και τα ζώα, πρέπει να γυρίσει... Έτσι θα πάρω θάρρος για τη ζωή...

Και ξαφνικά η πόρτα άνοιξε. Με τον τελευταίο καθυστερημένο ένοικο, το σκυλί είχε ξαναφύγει. Αδίσταστα ο Ντάν, προχώρησε, το πήρε στην αγκαλιά του κι' είτε:

— Το σκυλί αυτό θα μείνει στην κάρτα μου άποψη. Άλλωθς φεύγει κι' εγώ μαζί του. Έσύ, μικρέ, φέρε στην κάρτα μου μια γαβάθα γεμάτη ξεστό ζουμί. Ρόγηγορα!

Μια ώρα κατόπιν, το σκυλί, στεγνωμένο, έπει από μια γρήνη ενταθί, είχε πη το ξεστό ζουμί του κι' είχε συνέλθει εντελώς.

Μ' ευγνωμοσύνη έλάμψε τώρα το χέρι του σωτήρος του και χαρούμενο γαύιζε κι' έκανε χιλά. Δύο παιχνίδια και χαρές.

Τώρα ο Ντάν τηλεφωνούσε στο Σικάγο, στη Λίντα.

— Αγαπημένη μου, της έλεγε ο νέος. Σε ξύπνησα, μα έπρεπε να σου μιλήσω άποψη. Λίντα, λατρεύω τη μου, δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα! Άκουσε. Θα παλιώσω... Άδικο θα κάνω, ότι μπορέσω για να βρω μια εργασία...

— Ντάν, αγαπημένε μου, ξαναβρήκες πάλι τον παλιό εαυτό σου; Ω, είμαι τόσο ευτυχής!

— Άκουσε, Λίντα. Μάξς βράδ εργασία, θα έρθεις να με συναντήσεις εδω. Αδιάρκο αν ήσους φτωχική στην άρχη. Θα έπαιζα, στο τέλος, θα δής! Κόντευα να σε χάσω, μικρούλα μου...

— Άλλά δεν μ' έχασες ποτέ, Ντάν. Εγώ σε λατρεύω πάντοτε. Νόμιζα πως εσύ δεν...

— Εγώ; Τι κάθεται και λές; Θα παρσάω πως ο Χάρτλεϊ...

— Ο Χάρτλεϊ; Μα τι λές, Ντάν; Μας παρεξηγείσαι λοιπόν! Άλλά εγώ παρακαλώ τον Μπρούς επειδή ήταν παλιός φίλος μου, να φροντίσει να σου βρει καμιά δουλειά. Τίποτα άλλο. Δεν σου έλεγα τίποτα, για να μη σε στενοχωρήσω. Εδώ πόσο απελπισμένος είσαι κι' αυτό που σκέπτεται την κατάστασή σου; Τι ήταν αυτό που έκανα; Έχαι κανένα σκυλί μαζί σου, Ντάν; ρώτησε η νέα, καθώς άκουστηκε το χαρομένο γέλιο του σκυλιού.

— Ναι, απάντησε ο Ντάν θαυμάσια. Το κέρδισα σ' ένα στοίχημα. Θα το κρατήσω για γούρι...

Α. SLIGH TURNBULL

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

“ΑΓΑΠΩ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,”

(Μία χαριωμένη βιογραφία της Μαίρη Μπριάν, της πιο γοητευτικής «βεντέτας» του Χόλλυγουντ)

Σ

Ε ήλθια είκοσιεφτά χρόνων άπεράσσια και έγω να γράψω τη βιογραφία μου. “Ετσι είνε ο μόνος τρόπος να μη ξεχάσω μερικά χαριτωμένα έπεισόδια της παιδικής ζωής μου και να μην άρνουν τους άνδρούς που με βοήθησαν να γίνω διάσημη.

Ηρόειπε ότι δεν ήμουν καμία καλλιούδα, αλλά είχα παραχαίσει και είχε καλέσει να πληθύνω γιατρούς για να με σώσουν. Αυτοί οι άνδρες, για να μ’ έδειχναν, μου έδωσαν να πιω ένα σωρό φάρμακα που μ’ άναζάρεσαν το στομάχι και μ’ έκαναν να θάλω δια της βίας ύπα νύνα είχα καταπιεί. Μ’ αϊτέν τον τρόπο μ’ έμπούσαν να πεθάνω. Μά έγω ήμουν άπαρηγόρητη. Καταλάβαινα ότι είχα χάσει για πάντα την εύκαιρία να στολισθώ μ’ όμορφα λουλούδια και με γοητευτικές μαργαριτες. Η μητέρα μου είχε μάθει την αϊτία για την όποια ήθελα ν’ αυτοκτονήσω, θήλωσε για την άνοησία μου και μου έδωσε έλο της χρονιάς μου για να με κάνη να βάλω μυαλό. Τι τα θέλετε, όλες ή μαμάδες είνε κακές... Δεν μπορούν να καταλάβουν ότι τα παιδιά τους πονάνε, όταν τα δέχνουν...

Όστόσο με τη φιλανία μου ξεχάσα να πω πόσά πο γεννήθηκα. Με συγχωρείτε είχα παρασιβή άπό τις παιδικές μου άναμνήσεις. Γεννήθηκα λοιπόν στις 12 Φεβρουαρίου του 1908 σ’ ένα όμορφο σπίτι της Κορσιάνας του Τέξας. Ο πατέρας μου λεγόταν Φρέντ Ντάντσεν και ή μητέρα μου “Αιέλια. Έγω λεγόμουν Λουίζα. Όσο για το σημεινόν όνομά μου, αυτό καθώς καταλαβαίνετε, είνε ψευδώνυμο.

Ο Φρέντ Ντάντσεν ήταν ένας άξιοπρεπής δημόσιος υπάλληλος της Κορσιάνας. Είχε μετρημένους τρέμπους, πρόσεχε τις κούβεντες του και ντυνόταν πάντα με μια κομψότητα καθηγητού των μαθηματικών. Η μητέρα μου όμως ήταν μια πολύ έξυπνη και φιλόδοξη γυναίκα που έβαζε διαρκώς σε μελέτιδες τον άνδρα της, γιατί τον άνάγκαζε να μάλινη με τους φίλους του και να τους άπαγορεύει την είσοδο στο σπίτι μας. Ναι, γιατί τό το κριό ; Ο πατέρας ήταν τρομερά ζηλιώδης. Άγαπούσε υπερβολικά τη γυναίκα του, στενοχωριόταν που είχε την άτυχία να είνε τόσο όμορφη και πολλές φορές μ’ έπειανε στην άγκαλιά του και με κίτταζε προσεχτικά.

— Είσαι, μου έλεγε με θαυμασμό, ίδια μ’ άπαράλλακτη ή μητέρα σου. Μά πρόσεχε να μη γίνης μ’ έσύ

Μαμά, πώς μπορεί κανένας να πεθάνη ; Η μητέρα μου τρώαζε, με πήρε στην άγκαλιά της και άρχισε να με φιλάει σαν να ήθελε να με προστατεύσει άπό κάποιο τρομερό κίνδυνο. Όστόσο έγω επέμενα να μάθω. Έτσι την άνάγκασα να μου πει ότι μπορεί να πεθάνη ένας άνθρωπος όμα πάρη πολύ κίνα ή όμα θά πει σάπιο το καμνέντο.

Τότε έγω έμεινα σνλλογισμένη. Σκεφτόμουν ότι έχετε ν’ άποκτήσω ν’ άγατημένα μου λουλούδια. Μά μέρα λοιπόν κατόρθωσα να ξεγλυστορήσω άπό την προσοχή της παραμύθνας μου, να κοιμηθώ στην κουζίνα και όταν βρήκα εύκαιρία, πήρα την μπαλίτσα του σάπιο και την έβαλα στο στόμα μου. Το σάπιο όμως μου έκανε τό λαμό κι άναγκάστηκα να έγκαταλείνω αυτό

τό σχέδιό μου. Προτίμησα καλύτερα τό κίνα που είχε άπ’ έξω ζάχαρι και μπορούσε να τό καταπιεί κανείς χωρίς να πικραθί. Βρήκα τό κούτι του στο δωμάτιό της μητέρας μου πάνω στο τραπέζια της νυχτός. Τό πήρα λοιπόν και τό έκρυψα με προσοχή και ύστερα κατέβηκα στον κήπο και κατέβηχάδι να κοιμητώ.

Μετά άπό λίγη ώρα με βρήκε ή παραμύθνα μου άναστήτη, είδε διπλά μου τ’ άδειο κούτι του κίνα, και πήγε να τρελλαθί άπό τό φόβο της μ’ άρχισε να ξεφωνίζει και να ζητάει βοήθεια.

Όλο τό σπίτι τότε άναστατώθηκε. Δεν ήξεραν πώς να με γλυτώσουν άπό τό κίνα του θανάτου. Η μητέρα μου τραβήσε τά μαλλιά της, έλαγε παραχαίσει και είχε καλέσει να πληθύνω γιατρούς για να με σώσουν. Αυτοί οι άνδρες, για να μ’ έδειχναν, μου έδωσαν να πιω ένα σωρό φάρμακα που μ’ άναζάρεσαν το στομάχι και μ’ έκαναν να θάλω δια της βίας ύπα νύνα είχα καταπιεί. Μ’ αϊτέν τον τρόπο μ’ έμπούσαν να πεθάνω. Μά έγω ήμουν άπαρηγόρητη. Καταλάβαινα ότι είχα χάσει για πάντα την εύκαιρία να στολισθώ μ’ όμορφα λουλούδια και με γοητευτικές μαργαριτες. Η μητέρα μου είχε μάθει την αϊτία για την όποια ήθελα ν’ αυτοκτονήσω, θήλωσε για την άνοησία μου και μου έδωσε έλο της χρονιάς μου για να με κάνη να βάλω μυαλό. Τι τα θέλετε, όλες ή μαμάδες είνε κακές... Δεν μπορούν να καταλάβουν ότι τα παιδιά τους πονάνε, όταν τα δέχνουν...

Όστόσο με τη φιλανία μου ξεχάσα να πω πόσά πο γεννήθηκα. Με συγχωρείτε είχα παρασιβή άπό τις παιδικές μου άναμνήσεις. Γεννήθηκα λοιπόν στις 12 Φεβρουαρίου του 1908 σ’ ένα όμορφο σπίτι της Κορσιάνας του Τέξας. Ο πατέρας μου λεγόταν Φρέντ Ντάντσεν και ή μητέρα μου “Αιέλια. Έγω λεγόμουν Λουίζα. Όσο για το σημεινόν όνομά μου, αυτό καθώς καταλαβαίνετε, είνε ψευδώνυμο.

Ο Φρέντ Ντάντσεν ήταν ένας άξιοπρεπής δημόσιος υπάλληλος της Κορσιάνας. Είχε μετρημένους τρέμπους, πρόσεχε τις κούβεντες του και ντυνόταν πάντα με μια κομψότητα καθηγητού των μαθηματικών. Η μητέρα μου όμως ήταν μια πολύ έξυπνη και φιλόδοξη γυναίκα που έβαζε διαρκώς σε μελέτιδες τον άνδρα της, γιατί τον άνάγκαζε να μάλινη με τους φίλους του και να τους άπαγορεύει την είσοδο στο σπίτι μας. Ναι, γιατί τό το κριό ; Ο πατέρας ήταν τρομερά ζηλιώδης. Άγαπούσε υπερβολικά τη γυναίκα του, στενοχωριόταν που είχε την άτυχία να είνε τόσο όμορφη και πολλές φορές μ’ έπειανε στην άγκαλιά του και με κίτταζε προσεχτικά.

— Είσαι, μου έλεγε με θαυμασμό, ίδια μ’ άπαράλλακτη ή μητέρα σου. Μά πρόσεχε να μη γίνης μ’ έσύ

Μαμά, πώς μπορεί κανένας να πεθάνη ; Η μητέρα μου τρώαζε, με πήρε στην άγκαλιά της και άρχισε να με φιλάει σαν να ήθελε να με προστατεύσει άπό κάποιο τρομερό κίνδυνο. Όστόσο έγω επέμενα να μάθω. Έτσι την άνάγκασα να μου πει ότι μπορεί να πεθάνη ένας άνθρωπος όμα πάρη πολύ κίνα ή όμα θά πει σάπιο το καμνέντο.

Τότε έγω έμεινα σνλλογισμένη. Σκεφτόμουν ότι έχετε ν’ άποκτήσω ν’ άγατημένα μου λουλούδια. Μά μέρα λοιπόν κατόρθωσα να ξεγλυστορήσω άπό την προσοχή της παραμύθνας μου, να κοιμηθώ στην κουζίνα και όταν βρήκα εύκαιρία, πήρα την μπαλίτσα του σάπιο και την έβαλα στο στόμα μου. Το σάπιο όμως μου έκανε τό λαμό κι άναγκάστηκα να έγκαταλείνω αυτό

ξορκισμό σαν κι εκείνη ! Η μητέρα μου που τ’ άκουγε αυτά, γινόταν έξω φρενών και τον έμπεύσε, ότι θα τον έγκαταλείνη. Τότε ο Φρέντ ήσυχάζε, της άρχιζόταν ότι πά έλεγε άσπεία και της έπαισε συνώνμη μετανοημένος. Γιατί, πράγματι, ο πατέρας μου άγαπούσε τρελλά την γυναίκα του. Την είχε άναστήσει άπό μικρό κορίτσι μ’ αϊτός ο έρωας του βάσταζε ως τη μέρα του θανάτου του.

Όστόσο είνε βέβαιο ότι ή μητέρα μου είχε δυό τρεις άσθηματικές περιπέτειες στη ζωή της. Μά όλα της τα συγγρούσε ο πατέρας μου, γιατί την άγατούσε παράφορα. Έπειτα σκεφτόταν και λογικά. Μά όμορφη γυναίκα άκούει τόσα πολλά φιλοφρονήματα, άσπε και χωρίς να τό θέλει, μπέλει σε μια πρωφανή περιπέτεια. Μ’ αυτό λοιπόν τον τρόπο περνούσαν τη ζωή τους σαν δυό άγατημένοι σύζυγοι. Έγω ήμουν ή μοναδική τους διασκεδάσι. Φροντίζαν για την άνατροφή μου και μ’ είχαν γράψει στο σχολείο της Κορσιάνας, στο όποιο πήγαιναν όλα τα παιδιά των αριστών. Εκεί έμαθα να παίζω τένις και γκολφ, να χορεύω, να παίζω πιάνο, να τραγουδάω, να μιλώ δυό ξένες γλώσσες, γαλλικά και γερμανικά και να γράφω σωστά τό όνομά μου.

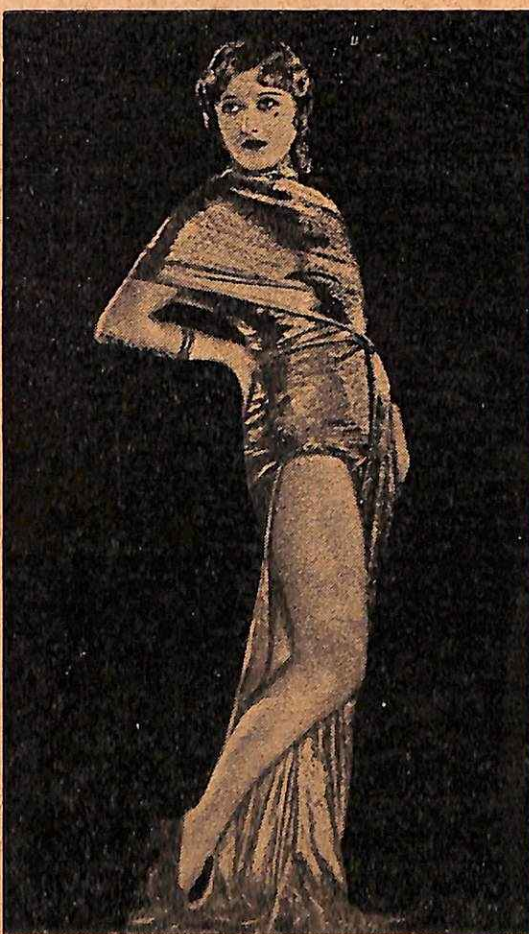
Έπειτα γύρισα πάλι στο σπίτι και άφρωσιώθηκα τό ν’ κομμάτιν δεξιόβρεχον και στα εφτά μου. Τό έπατελει των θανάτων μου ήταν πολυάριθμο, μά έγω εύρισκα τό γούστον μου μανόχα τρεις : Ίναν ξανθό, έναν μελαχρινό και έναν καστανό. Αυτοί ήταν ή άνωπάει ε ε ε

μου. Καταδεχόμουν να διαβάσω τά ερωτικά γράμματά τους, να δέχομαι τις άνθοδέσμες τους και να τους έπατρετώ να με φιλήσουν. Σε ήλικία έξιου χρόνων, ήμουν τόσο γοητευτική, άσπε είχα ξετρελλάνει όλους τους κατοίκους της Κορσιάνας. Γι αυτό καθώς σε μύ γιορτή των λουλουδιών το 1926 μ’ άνεκέρυξαν άδελφίσια των λουλουδιών και με βάσαν να καθίσω μέσα σ’ ένα όμορφο στολίσμένο με σπάνια

λουλούδια. Έγω ήμουν τόσο έλθοι-σασμένη, άσπε σκαρπόδια φιλά, δεξιά και άριστερά και έλκινγα άπό τη χαρά μου. Εκείνη τη μέρα, έτυχε να βρίσκεται στην Κορσιάνά ένας μεγάλος σκηνοθέτης του Χόλλυγουντ. Η όμορφιά μου και ή έξωρασίς μου τον έκαναν έντύπωσι και έσπεισε άμέσως να κάνη τη γνωριμία μου και να μου προτείνη να παίζω στον κινηματογράφο.

Έμεινα αϊτή ή πρότασίς του μου φάνηκε παράξενη γιατί ποτέ μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχα σκεφθί ότι μπορούσα να γίνω μια διάσημη “βεντέτα”. Δεν άφησα βέβαια την εύκαιρία να μου ξεφύγη. Δέχτηκα λοιπόν την πρότασί του, ύπογράψαμε τά συμβόλεια και έφυγα σε λίγες μέρες για τό Χόλλυγουντ για να λάβω μέρος στο “γύρισμα” του “Πέτρο Πάν”. Είχα γίνει πιά μια “εμπέτι - σπάρ” και όλες ή έφημερίδες έγραφαν ένα σωρό καλακαυτά λόγια για την όμορφή μου. Είχα κάνει τό πρώτο θήμα πρής τη δόξα. Άλλά κι αϊτή δεν άργησε να έρθη. Άπό εκείνο τον κορό μέχρι σήμερα έγω εγυρσίει ένα σωρό φιλμ, τά όποια μ’ έσπαν πασίγνωστη και μου χάρισαν μια μεγάλη περιουσία.

Σήμερα έχω μια θαυμάσια βύλλα στο Μπέρβλυ Χόλς, στολίμνη με τά πό όμορφα λουλούδια. Οι (Η συνέχεια εις την σελ. 1005)

Η Μαίρη Μπριάν

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΖΑΙΗΜΣ ΧΟΠΠΕΡ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

έσύ τό ίδιο !

“Ο Τέντ, τινάχτηκε όρβιος κι’ έπειτα μ’ ένα πήδημα, διέσχισε τό νερό και βρέθηκε στον βυθό της δεξαμενής. “Αεφνα όμως ένοιωσε κάτι μαλακόες πλοκάμους να τυλίγονται στα πόδια του. Τί ήταν άραγε ; “Εκείνη τη στιγμή πέρασαν άπό τό νού που όλες ή τρομακτικές ιστορίες που είχε διαβάσει για τους τερωτάσεις πολυπόδες της θάλασσας. Κι’ όστόσο δεν ήταν τίποτ’ άλλο, παρά ένα παλιό δέντρο που είχε βουλιάξει μέσα στη στέρνα. Τά πόδια του Τέντ είχαν μπλεχί στα κλαδιά του που μοιάζαν με πλοκάμους. “Ο Τέντ λοιπόν νόμισε ότι κάποιο τέρας τον είχε άρπάξει και πάγωσε για μια στιγμή άπό τη φρίκη του “Επειτα, με μια άπελπιμένη κίνησι, έλευθερώθηκε και βγήκε στην επιφάνεια, μισοπεθαμμένος άπό τόν τρόπο του.

Άπό εκείνη τη μέρα, ο Τέντ, τό “χέρι” της λέσχης μας, δεν μπορούσε πια να ξαναβουτήξει στο νερό. “Ο νεμρικός κλονισμός που είχε δοκιμάσει στον βυθό της στέρνας, ήταν τόσο έντονος, τόσο τραγικός, άσπε κανείς δεν μπορούσε να τον πείσει ότι όλοι εκείνοι οι φόβοι του ήταν τελείως φανταστικοί. Τό περίεργο όμως είνε ότι ύστερα άπό μερικά χρόνια, τον έβλεπα συχνά με μαγιά στη “Ναυτική Λέσχη” της Νέας Υόρκης.

—Τέντ, μά τί θέλεις έσύ εδω πέρα ; τον ρώτησα μια μέρα. —Κάνω κούρα. μου είπε μ’ ένα μικρό χαμόγελο. Θέλω να συνηθίσω πάλι στο νερό. Θέλω να γυατρευθώ άπό αϊτή τη φρίκη, που νοιώθω για τό κολύμπι...

Μά, δεν έκανε τίποτ’ άλλο, παρά να ξεπλύνετε στις εξέδρες και να βλέπη τους άλλους να κολυμπούν.

Μια μέρα τέλος μου είπε : —Χάρρυ, έρχεσαι μαζί μας σε μια θαλασσία έκδρομή ; Θά πάμε μ’ ένα καινούργιο κότ-

τερο. Δέχτηκα πρόθυμα και την Κυριακή ξεκινήσαμε άπό τό ακρογιάλι. “Ημάστε πέντε άνδρες και τέσσερα κορίτσια “Αναμεσα σ’ αυτά, ή Μπέττυ άστραφε άπό την όμορφιά της. “Ήταν μια γλυκεία νέα με χρυσοξανθα μαλλιά και γλαστά μάτια. Τό σώμα της είχε τό χρώμα του χρυσαφιού, άπο τά χάρδια του ήλιου. “Ο Τέντ πάλι ήταν μελαχρινός, με μαύρα μαλλιά και μαύρα μάτια. Κι’ οι δυό τους ταίριαζαν υπέροχα, όσο κανένα άλλο ζευγάρι.

Κατά τό άπόγευμα, ρίξαμε την άγκυρα σ’ ένα όμορφο λιμανάκι της άκτής. “Η πυτζάμες και τά σαντάλια σκορπίστηκαν πάνω στη γέφυρα κι’ όλοι με τά μαγιά έτοιμάστηκαν, να πέσουν στη γαλήνη κι’ ήσυχη θάλασσα. “Η Μπέττυ, πριν πάρη ένα μακροβούτι, γύρισε και ρώησε τον Τέντ : —Δεν άθρήσ ; Τί περιμένεις ;

“Εκείνος κούνησε άρηγτικά τό κεφάλι του μ’ ένα παράξενο χαμόγελο. —“Αλήθεια, ώ, αυτό είνε άφάνταστο ! Έκανε ή Μπέττυ και έξέπασε σ’ ένα ήχηρό γέλιο. Κατάλαβα τότε ότι ή όμορφη εκείνη νέα τον είχε προκαλέσει κι’ άλλες φορές. “Ο τόνος της φωνής της είχε κάποια ειρωνεία, κάποιο παίραγμα...

“Η Μπέττυ έπειτα πήδηξε στη θάλασσα κι’ άρχισε να κολυμπά μαζί με τους άλλους. —Είσαι βλάκας ! είπα ύστερα, όταν μείναμε μόνοι, στο φιλο μου. Γιατί δεν της λες πώς δεν κολυμπάς ; Δεν φαντάζομαι να σε ντροπιάζει αυτό !

—“Η Μπέττυ, για μένα, είνε... τ’ όνειρό μου ! ψιθύρισε ο Τέντ. Μά δεν καταλαβαίνεις λοιπόν, ότι δεν μπορώ να της πω τίποτε ;...

“Ήτα, φανερό ότι την άγαπούσε παράφορα και δεν ήθελε να φανί στα μάτια της κατώτερος άπό τους άλλους. —Τζίμ, μου είπε τότε, βοήθησε με να γίνω καλός... Θέλεις ;

—“Από τότε, πολλές φορές ρώτησα τη Μπέττυ : —“Αλήθεια, ήσουν λιποθυμη πραγματικά ; —Εσύ τί λες, Τζίμ ; ήταν ή απάντησί της. —Θεέ μου ! Έγω δεν μπορώ να μαλτέψω τίποτε !...

Μά μια φορά, σε μια στιγμή άδυναμίας, μου έξαμολογήθηκε :

“Αεφνα, εκεί που βοηθούσα τον Χάρτιμαν στο τιμόνι, είδα τον Μπέττυ να παίρη μια βουτιά στη θάλασσα. Μά ήταν άραγε, ή μήπως την είχε παρασύρει, ή μήπως την είχε παρασύρει κάνα άπό εκείνα τά λυσασμένα κύματα που μας χτυπούσαν κάθε τόσο ; Ποιός ξέρει...

“Εγώ τότε λοιπόν έκανα να βγάλω τό σακκάκι μου για να πέσω στη θάλασσα, όταν ξαφικά είδα τον Τέντ να πηδά πάνω άπό τη γέφυρα και να χάνεται μέσα σ’ άφρισμένα κύματα.

Τό κόττερο μ’ ένα άπότομο τίναγμα άπομακρύνθηκε άπό τό μέρος του κι’ όπως φυσούσε με δύναμι ο άέρας, παρασύρθηκε πρής την άκτή. “Ο Χάρτιμαν κι’ έγω κυταχτήκαμε με τρέμο. Μακρυνά, πάνω στην επιφάνεια της θάλασσας, τά κεφάλια της Μπέττυ και του Τέντ φαινόταν σαν δυό μαύρα στίγματα.

—Πάει χαμένος. ψιθύρισα. “Η Μπέττυ δεν θα μπόρεση να τον κρατήσει άς τό τέλος. Θά πνιγί, ο άνόητος !

—Εμπρός ! Τό μικρό πανί ! φώναξε ο Χάρτιμαν. Πρέπει να τους σώσουμε.

Μόλις φούσκωσε τό μικρό πανί, τό κόττερο πέταξε σαν χέλι, πάνω στον άφρό των κυμάτων και σε λίγο ήταν κοντά στους δυό ναυαγούς.

Μά δεν μπορείτε να φαντασθήτε ποιά ήταν ή έκπληξί μας, όταν είδαμε τον Τέντ να κολυμπά όπως άλλοτε, σαν “χέλι”, κρατώντας στην επιφάνεια με τό άριστερό χέρι τη λιπόθυμη Μπέττυ !...

Άπό τότε, πολλές φορές ρώτησα τη Μπέττυ :

—“Αλήθεια, ήσουν λιποθυμη πραγματικά ;

—Εσύ τί λες, Τζίμ ; ήταν ή απάντησί της.

—Θεέ μου ! Έγω δεν μπορώ να μαλτέψω τίποτε !...

Μά μια φορά, σε μια στιγμή άδυναμίας, μου έξαμολογήθηκε :

Άπό την άλλη εβδομάδα σε παρακαλώ να μου άρχισης μια συστηματική προπόνησι...

—Μ’ όλη μου την καρδιά ! τό άπάντησα.

Μά όλοι οι κόποι μου πήγανε χαμένοι. “Ο Τέντ δεν μπορούσε πια να βουτήξει στο νερό. “Εχανε τό χρώμα του κι’ άρχισε να τρέμη σαν τό ψάρι. “Ήταν άγιάτρευτος.

Τό καλοκαίρι κόντευε να περάσει. Κάθε Κυριακή, πάνω στο κόττερο, συνέβαινε ή ίδια ιστορία. “Ο Τέντ έμεινε μόνος πάνω στη γέφυρα, ενώ όλοι οι άλλοι κολυμπούσαν κι’ έπαιζαν στη θάλασσα.

—Θά της τό πω έγω ! συλλογίστηκα τότε και πήρα παραμερα την Μπέττυ, μια Κυριακή, και της διηγήθηκα την ιστορία του.

—“Αλήθεια ; έκανε εκείνη με δάκρυα στα μάτια. Και δεν ύπαρχει πια καμμία έλπίδα να γίνη καλά ;

—“Οχι ! της φώναξα, στενοχωρημένος. Έγώ έκανα ό,τι μπόρεσα. Ποιός ξέρει όμως... Μπορεί να γυατρευθί μονάχα με κάποιο άλλο κλονισμό...

“Η Μπέττυ έσκυψε τό κεφάλι. Κι’ έπειτα, με μισόσθηστη φωνή :

—Ευχαριστώ, Τζίμ ! μου είπε. Κι’ αυτό ήταν όλο. Άπό τότε δεν ξαναμιλήσαμε για την νευρική άφρωσεία του Τέντ.

Την τελευταία Κυριακή του Αυγούστου, είχαμε βγή σ’ άνοιχτά με τό κόττερο. “Ο καιρός τό πρωί ήταν όμορφος, μά κατά τό μεσημέρι άρχισε να συννεφιάζει.

—Θά έχουμε φουρτούνα ! είπε μια στιγμή ο Χάρτιμαν, που είχε τό κόττερο.

Κι’ άπό εκείνη τη στιγμή πήρε τό τιμόνι στα χέρια του.

Τό άπόγευμα ο ούρανός είχε μαυρίσει. Βαρεία σύννεφα θά έφερναν, σε λίγο μια μεγάλη φανή στα μάτια της κατώτερος άπό τους άλλους.

—Τζίμ, μου είπε τότε, βοήθησε με να γίνω καλός... Θέλεις ;

—“Από τότε, πολλές φορές ρώτησα τη Μπέττυ :

—“Αλήθεια, ήσουν λιποθυμη πραγματικά ;

—Εσύ τί λες, Τζίμ ; ήταν ή απάντησί της.

—Θεέ μου ! Έγω δεν μπορώ να μαλτέψω τίποτε !...

Μά μια φορά, σε μια στιγμή άδυναμίας, μου έξαμολογήθηκε :

“Αεφνα, εκεί που βοηθούσα τον Χάρτιμαν στο τιμόνι, είδα τον Μπέττυ να παίρη μια βουτιά στη θάλασσα. Μά ήταν άραγε, ή μήπως την είχε παρασύρει, ή μήπως την είχε παρασύρει κάνα άπό εκείνα τά λυσασμένα κύματα που μας χτυπούσαν κάθε τόσο ; Ποιός ξέρει...

“Εγώ τότε λοιπόν έκανα να βγάλω τό σακκάκι μου για να πέσω στη θάλασσα, όταν ξαφικά είδα τον Τέντ να πηδά πάνω άπό τη γέφυρα και να χάνεται μέσα σ’ άφρισμένα κύματα.

Τό κόττερο μ’ ένα άπότομο τίναγμα άπομακρύνθηκε άπό τό μέρος του κι’ όπως φυσούσε με δύναμι ο άέρας, παρασύρθηκε πρής την άκτή. “Ο Χάρτιμαν κι’ έγω κυταχτήκαμε με τρέμο. Μακρυνά, πάνω στην επιφάνεια της θάλασσας, τά κεφάλια της Μπέττυ και του Τέντ φαινόταν σαν δυό μαύρα στίγματα.

—Πάει χαμένος. ψιθύρισα. “Η Μπέττυ δεν θα μπόρεση να τον κρατήσει άς τό τέλος. Θά πνιγί, ο άνόητος !

—Εμπρός ! Τό μικρό πανί ! φώναξε ο Χάρτιμαν. Πρέπει να τους σώσουμε.

Μόλις φούσκωσε τό μικρό πανί, τό κόττερο πέταξε σαν χέλι, πάνω στον άφρό των κυμάτων και σε λίγο ήταν κοντά στους δυό ναυαγούς.

Μά δεν μπορείτε να φαντασθήτε ποιά ήταν ή έκπληξί μας, όταν είδαμε τον Τέντ να κολυμπά όπως άλλοτε, σαν “χέλι”, κρατώντας στην επιφάνεια με τό άριστερό χέρι τη λιπόθυμη Μπέττυ !...

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ”

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : “Οδός ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

“Οροι συνδρομών “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ”

Εξωτερικό 6 μ’ Εν Έτος Δρχ. 200 ΙΙ “Εξωτερικό Δολάρια 6

Εξάμηνης 100 ΙΙ “Αμερικ. 7

και δι’ όλην την “Αφρικήν και Βελγικόν Κογκό έτησίαν συνδρομή σελίνια 30

ΑΙ έπιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δέον ν’ άπευθύνονται πρός τον

Ιδιοκτήτην της “Οικογενείας” κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7

Τιμή έκάστου φύλλου Δρχ. 4

Γενικός αντιπρόσωπος της “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ”

Εν “Αμερικηί, δια την έγγραφην συνδρομητών και δια την

κατά φύλλον πώλησιν ή “Εταιρεία New York News Agency

General P.O.Box 497 New York City, έκπρασπονημένη παρά

του κ. Κ. Καλφωπούλου,

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Για καλλονικά, ή μέλας, το σπίτι, ή κουζίνα, κλπ.)

Είπε πολλή πρακτικό κοστούμι και το συνδυάζουμε με ένα κατελλάνα, είτε μπορέ-
τόν, είτε κανονιέ, από φάρσα λε-
πτή και ελαφριά, σε χρώμα κρέμ.
Τα υποδήματα επίσης είναι ανάλο-
γα και ως τέτοια συνιστούμε πολύ
τά λινά τρυπητά, που έχουν σε όλα
τά καταστήματα αντιπληκτών ειδών
και εινε φτηνά, ελαφρά και δο-
σερά. Τα συνιστούμε ιδιαιτέρως
για το καλοκαίρι. Συμπληρώνει πολ-
λὺ και τὰ καστόρηνα υποδήματα,
αλλά αυτά εινε κάπως ξεστά και
θα κάνουμε καλά να τα φορούμε
δταν θέλουμε να έχουμε πιο πλού-
σια εμφάνιση.

— Η μόδα τελευταίως παρουσιάζει
μια αθλητική εμφάνιση, αλλά
χωρίς ν' απομακρύνεται διάλου από
δτι εινε χωριτωμένο και κοι-
νό. Γι' αυτό θα ήθε ταγιέρο, θα
ίδητε και φορματάκια σπορτί, χωρίς
όμως αυτό να έμπούζε την πολυ-
πλοία μας να έχη ένα άμορφο
ζαμπό ή ένα μαντί κακέτιχο ή έ-
να γιακαδάκι, που να ξεφεύγει λί-
γο από τον κλασικό τύπο. Σιχνά
ακόμη και το θρασμά συντελεί
στην πιο κοκκίνιστη εμφάνιση, για-
τί χρησιμοποιούμε γὰ την κατα-
σκευή μιας μπλούζας ή θράσματος
έντελως μοντέρνα και άσυνήθιστα.

Το ίδιο έλλωστε συμβαίνει σε
όλα μας τα κοστούμια. Λόγου χά-
ριν, ή πιτζάμα μας δεν εινε πια
άνδρική, αλλά αποτελείται από πολ-
λά πλατιά παντελόνια, τόσο πλα-
τεία, ώστε να φαίνονται σαν φού-
στες. Έξ' αντιθέτου όμως, θα φο-
ρεθούν πολύ ή φούστες - κυλάει για

— Τζιμ, δεν ήμουν και τόσο
«λιπόθυμη» γιατί έσκουγα τὰ
ώμορφα λόγια που μου ψιθύρι-
ζε στ' αλήθεια ο σωτήρας μου...
— Α, Τζιμ! Δεν μπορείς να φαν-
τασθής τι υπέροχος κολυμβη-
τής που εινε ο Τέντ!

— Σε μένα το χρωστάει! της
άπάντησα.

— Μπορεί... ψιθύρισε ή άμορ-
φη Μπέττυ.

Και σηκώνοντας το κεφάλι,
με κύτταξε μ' ένα αινιγματικό
χαμόγελο.

ΤΖΑΙΗΜΣ ΧΟΠΠΕΡ

Η ΜΟΔΑ
ΑΖΥ με δια-
τά αλλα κοστού-
μια, που θα
ράφουμε για
το καλοκαίρι,
ας μην ξεχνά-
με ότι και ένα
ταγιέρο από λαι-
νάς, εινε ά-
παραίτητο. Το
διαλέγουμε σε
χρώμα μπλε ή
γκρι και το φο-
ράμε με μια
άμορφη λευκή
μπλούζα, τις
μέρες που δεν
κάνει πολύ ζέ-
στη ή δταν πη-
γαίνουμε σε έ-
σοχη.

Είπε πολλή
πρακτικό κοστούμι και το συνδυάζουμε με ένα κατελλάνα, είτε μπορέ-
τόν, είτε κανονιέ, από φάρσα λε-
πτή και ελαφριά, σε χρώμα κρέμ.
Τα υποδήματα επίσης είναι ανάλο-
γα και ως τέτοια συνιστούμε πολύ
τά λινά τρυπητά, που έχουν σε όλα
τά καταστήματα αντιπληκτών ειδών
και εινε φτηνά, ελαφρά και δο-
σερά. Τα συνιστούμε ιδιαιτέρως
για το καλοκαίρι. Συμπληρώνει πολ-
λὺ και τὰ καστόρηνα υποδήματα,
αλλά αυτά εινε κάπως ξεστά και
θα κάνουμε καλά να τα φορούμε
δταν θέλουμε να έχουμε πιο πλού-
σια εμφάνιση.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΩΝΗ ΣΑΣ

— Όσο κι αν σας φανή παράξενο
αυτό που θα σας πουμε, εινε εντού-
τοις γεγονός ότι ακόμα και οι προ-
τόγονοι άνθρωποι είχαν καταλάβει
την ωφέλιμότητα του μασσάζ και
το είχαν εν χρήση πολύ περισσο-
τερο από μας. Έτσι, αν θέλουμε
να λάβουμε μίαν ιδέαν του καλού
μασσάζ, δεν έχουμε παρά ν' ανα-
τρέξουμε εις τους προγόνους μας.

Το πρώτο ωφέλιμα του μασσάζ,
εινε να ξεκουράζει τα νεύρα και
τους μυς. Θα θυμάστε βεβαίως, ό-
σες εδάφιασε το «Quo Vadis»,
δτι ο φάρος Πετρονίος κάθε πρωί,
δταν ξυπνούσε, άφηνε να του κά-

νον μασσάζ. Αλλιώς θα πάθαινε
υπερκώπωση και νευρασθένεια.

Στα περισσότερα εσθύνοντες κα-
λώς, το μασσάζ εινε εκ των άνω
απ' άκων. Δεν άρκούνται δε στο
μασσάζ του σώματος, αλλά κάνουν
μασσάζ και στο πρόσωπο, το οποίο
ξεκουράζεται και αυτό, γίνεται πιο
γέρο και άκατά άνθηρότητα. Πολ-
λές ρυτίδες δεν εινε άλλο, παρά
άποτελέσματα κουράσεως.

Ακόμη όμως και το μασσάζ του σώματος
ώφειλε το πρόσωπο, διότι βοηθεί
το αίμα να κυκλοφορή κανονικά. Το
κοκκίνισμα του προσώπου, ή φρεσ-
της, τα κοκκασμένα μάτια, όλα ε-
ινε άποτελέσματα κακής κυκλοφο-
ρίας του αίματος, ή οποία διορθώ-
νεται με το μασσάζ.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Πόδες φορές θα βρικόσθε σε
δυσκόλη θέση, γιατί βλέπετε ότι τα
επιπλά σας θέλουν αγανάκσει, αλλά
συνέπτεσθε ότι ο τύπος της
σας ζήτηση διόλωση περιουσία
γὰ να σας τα έκορθώση.

Νομίζετε όμως ότι εινε προεβρά
δυσκόλο να επαληθεύσετε μόνη σας
αυτή τη δουλειά;

Δεν έχετε, παρά να μετρήσετε
πόσο θρασμά χρειάζεσθε, ν' αγορά-
σετε χονδρά καρφιά με πλατιά κε-
φαλάρια, να προμηθευθήτε τανάλια
και σφυρί και ν' αρχίσετε τη δου-
λειά.

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

1) Φορεματάκι από Σκωτσέζικο ταγιέρο, σε τέσσερα χρώματα. — 2) Απο-
γευματικό από λινό μπλε μαβρίν, με χρωματιστές βουλτσες. — 3) Φόρεμα
από σουρ άποστόλιτο μπλε φαγιάν.

Πρώτα φυσικά θα ξηλώσετε τα
παλιά ύφασματα από τα επιπλά
σας, χρησιμοποιώντας την τανάλια
με πολλή προσοχή, ώστε να μη
χαλάσετε διάλου το ξύλο. Έπειτα
κόβετε το νέο σας θρασμά (κρετόν,
βελούδο, λινό), πάνω στ' άγκυρι
του παλιού που ξυλώσατε και έπει-
τα αρχίζετε με πολλή προσοχή το
κόρφομα.

Τα χονδρά κομμάτια μπαίνουν πολύ
κοστά, γιατί χρησιμοποιούν και για
στόλμα, με πρώτα κορφοβόιμε
με τέσσερα άλλα καρφιά τις τέσ-
σερες γωνίες και τα καρφιά αυτά
ν' αναπληρώνουμε με χονδρά, δταν
φτάση ή ώρα τους.

Αν θέλουμε, για καλύτερη άνα-
νέωση των επιπλων μας, μετά το
ξύλωμα περνάμε ένα λούστρο στο
ξύλο. Το λούστρο το αγοράζουμε έ-
τοιμο από ένα έπιπλαποιό και ρο-
τούμε πώς γίνεται. Εινε λιγάκι δυσ-
κόλο να το κάνουμε μόνες μας το
λουστράρισμα, όχι όμως και ακα-
τόρθωτο.

Η ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΣΑΣ

Μεταξύ των δρων της καλής συμ-
περιφοράς, εινε και το ζήτημα της
συννομιλίας. Τόσο για έναν άνδρα,
όσο και για μια γυναίκα, εινε σπου-
δαίο να ξέρη να μιλή, να μην ά-
φήνη ποτέ να σιωπά ή σνομι-
λία, χωρίς όμως γι' αυτό να φλυα-
ρή άσκοπα.

Το χάρισμα αυτό το στερούνται
πολλοί, γι' αυτό βλέπετε πολύ συ-
χνά στ' ένα σαλόνι ανθρώπους να
ψάχνουν τι θα πουν για να μη σιγή-
ματζώνται κ' να. Αν πόλιν άκού-
σετε να μιλούν με έσπορότητα και
πλησιάζετε, θ' αντιληφθήτε άμέσως
δτι πρόκειται περί κοινωνιοπολιού.
Και όμως υπάρχουν τόσο ενδιαφέ-
ροντα θέματα, γύρω από τα όποια
μπορούσε να περιστραφή ή συνο-
μιλία μας.

Αλλά φυσικά για να γίνη αυ-
τό, πρέπει οι συνομιλούντες να έ-
χουν κάποια σχετική μόρφωση, για
να μιλήσουν και να μη πουν τετρι-
μένα πράγματα.

Μα εινε δύσκολο ν' αποκτήσουμε
λίγη μόρφωση; Όχι βέβαια. Μη
νομίζουμε όμως ότι φτάνουν τα
σχολεία. Πρέπει κυρίως δταν έγγα-
ταλίζουμε το σχολείο να έμβαθί-
νουμε μόνες μας σε διάφορες με-
λέτες, να γίνουμε λίγο εγκυκλοπα-
δικές και τότε θα είμαστε σε θέση
και να μιλήσουμε για κάπως ένδια-
φέροντα πράγματα.

ΧΡΗΣΙΜΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Η άρετή μιας νέας έχει μεγα-
λύτερη αξία από την άρετή ενός
νέου, και δυσκολότερα αποκτάται
και δυσκολότερα διατηρείται.

Έχετε ίσ' ήλιν σας επίσης ότι ή
άρετή και ή ευτυχία εινε δυο πρά-
γματα άλληλένδετα.

Θα είπατε ευτυχίες, αν είπατε ένα-
ρετοι, έστω και αν στην άρετή, για
να διατηρήσετε την άρετή σας, πε-
ράσατε από μεγάλες δυσκολίες.

Αν άντεπεξέλεθε στις δυσκο-
λίες αυτές, θα κερδίζατε την ευτυ-
χία σας, γιατί ή άρετή πληρώνει
πάντα αυτούς που της έστιν αν-
ταίοι.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΓΚΟΜΕΖ

(Η συνέχεια εις την σελ. 988)

Έτσι πέρασαν ένα σωρό μήνες.
Ο Δόν Άλμπέρτο ήταν ευτυχισμέ-
νος. Είχε άρξισει μάλιστα ν' αγα-
πάη παράφορα την Ντολорές και
σκεφτόταν ότι καλύτερα θα ήταν
αν την έκανε γυναίκα του...

Μια μέρα όμως ή άμορφη Ντο-
λорές την ώρα του φαγητού έφρε
στο τραπέζι ένα μεγάλο γλύκισμα.

— Σήμερα πατέρα, έλεγε στον
Δόν Άλμπέρτο, έβαλεις τὰ σαράν-
τα χρόνια σου. Έφτιαξα λοιπόν
αυτό το γλυκό για να σ' εύχαρι-
στήσω.

Ο Δόν Άλμπέρτο έγινε κατά-
χλωμος. Είχε θυμηθεί την προση-
τεία της μάγισσας. Όσοσο εύχα-
ρίστησε την Ντολорές, έφαγε το
γλυκό, ήμνε ένα σωρό ποτήρια
κρασί κι... άρχισε να θυμώνη με
την γρηά στείγγα που τον είχε
ξεγελάσει με τις μαγειρίες της. —
Έπρεπε να την τιμωρήση, όπως της
είχε υποσχεθή.

Μόλις λοιπόν τελείωσε το γεύμα
άπομαρτέθηκε την Ντολорές, άνέθε-
σε στο έλόγο του και τράβηξε στη
καλύβα της Μαρίσκας. Χωρίς να
της πη τίποτε την άρπαξε από το
μαλλιά, την έδεσε στην οφθα του
έλόγου του και τρελλός από τη
λίσσα του άρρασε να καλπάζη σαν
δαμονισμένος προς την πολιτεία.

Η φωνή του θύματός του, το

αίμα του που λέρωνε τον δρόμο,
τον είχαν εξαγοιάσει. Το κρασί του
είχε σκοτεινιάσει το μυαλό. Δεν
σκεφτόταν τίποτα παρά μόνο να
εκδικηθή τη γρηά στείγγα που τον
είχε βασανίσει τόσο χρόνια με τις
προσητείες της. Κι' έτσι σαν ένας
τρομακτικός διάβολος μπήκε μέσα
στην Πουέμπλα. Είχε τρελλαθή.
Η γυναίκες βλέποντας αυτό το ά-
νατοχιστικό θέαμα, το έβασαν στα
πόδια σφολιάζοντας από τον φόβο
τους. Οι άστυνομικοί χειράτηρε να
σκοτώσουν το έλόγο του για να τον
σταματήσουν. Κυκλίστηκε καταγής
και έσκασε από το κρασί, την άγω-
γία και το δαμονισμένο τρέξιμό
του. Έκείνη ακριβώς τη στιγμή ο
Δόν Άλμπέρτο είχε κλείσει τα σύ-
ραντα χρόνια του! Όσο για την
Ντολорές, καθώς καταλαβαίνετε,
ήταν συνένοχος της γρηάς μάγισ-
σας. Αλήτη την πλήρωνε για να θα-
σαίξη τον Δόν Άλμπέρτο, έπειδή
ήθελε να εκδικηθή τον πατέρα της.

Και όστόσο αυτή ή ψευτική προ-
φητεία της ήταν γασαρό να δηγ
αλήθινή. Ο Μεξικανός δολοφόνος
του Δόν Χονέρος ή Φονέντες πέθα-
νε στα σαράντα χρόνια του με τον
παι άγριο και τον παι τραγικό θά-
νατο με τον όποιο πέθανε ποτέ έγ-
κληματίας.

ΓΚΑΡΘΙΑ ΛΑΒΑΡΕΖ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

(Η συνέχεια εις την σελ. 978)

Έπαψε να δουλεύη. Ζήτησα ν' άγ-
καλιάσω με πάθος και παρασούα
ένα σούμα... και δεν βοήθα παρά έ-
να κινό!... Έβασα τα δυνατά μου
να κρατήσω την ψυχραιμία μου, να
συγκεντρώσω τις σκέψεις μου, να
δεν μπορούσα να φαντασθώ πώς
ήταν δυνατό να μην υπάρχουν χέ-
ρια κάτω από την πολύπτυχη κάπα,
που σκέπαζε τη Λευκή. Έγώ που
ήθελα τόσο να νιώσω τα χέρια
της κοπέλλας αυτής να μ' άγκα-
λιάζουν, να δένονται γύρω από
το λαιμό μου, δεν μπορούσα να πα-
ραδεχθώ ότι το ξέσπασμό αυτό έ-
γιναι ήταν ακρωτηριασμένο, ένας
κορμός χωρίς χέρια...

Αργότερα, πολύ αργότερα, ένω
το τραίνο με μετέφερε, σφυρίζον-
τας και άγκυμαχώντας, στη Νί-
καια, προσπαθήσα ν' αναπολήσω
μια προς μια όλες τις λεπτομέρειες
της τρομακτικής αυτής νυχτερινής
περιπέτειας... Συγγενώς προσπα-
θούσα, με το σαστιστή ήδονη, να
φαντασθώ πώς θα έπρεπε ή κοπέ-
λα αυτή, πώς θα έσάπλωνε στο
κρεβάτι της, πώς θα έκανε όλες
τις απαραίτητες καθημερινές δου-
λειές.

Και τότε μονάχα κατάλαβα για-
τί ή Λευκή δεν ήθελε να καθήση
στ' ένα καφεείο μαζί μου, γιατί έ-
πέμνε, παρά την σφοδρά της, να
τη γυνιάη μαζί μου τη νύχτα στας
δρόμους της Μαασάλας. Φοβότανε
μήπως, αν καθήσουμε πουθενά, αν

υποχρεωθή να κάνει κομμά κ' κνήσι,
άνταληφθώ την άνατομία της.

Τότε μονάχα — ένω οι συνταξεί-
δωται μου μού έβριχναν βλέμματα
άλλοφροίας, χωρίς να διαπονών-
ται τί συνέβαινε στην ψυχή μου—,
τότε μονάχα μάντευα την τραγω-
δία της κοπέλλας αυτής. Ω! θα
ήμουν ο πρώτος άνδρας που την
πλησίαζε, που έδ' έξε γι' αυτήν έν-
διαφέρον, σαν να ήταν μια γυναί-
κα άρτια, όπως όλες ή γυναίκες του
κόσμου... Για λίγες στιγμές την
λίκνισέ ή ψευδαίσθησις ότι θα μπο-
ρούσε κι' αυτή να γυρίση την έ-
ρωτική ευτυχία...

Όμως έγώ, άποκαρσύνθηκα ά-
πό κοντά της, σαν το λλός, σαν να
είχα βρεθή μπρος σ' ένα πύρρα...

Ένας λόγος συμπίπτει δεν
βγήκε από τα χείλη μου, για το
δυστυχισμένο αυτό πλάσμα... Πο-
δοπάτησα την καρδιά του και άνοι-
ξα περισσότερα, με την αλλόφρονη
φυγή μου, την πτήση της ψυχής
του...

Το τραίνο εξακολούθησε να τρέ-
χη μέσα στη νύχτα.

Τα μάτια μου άρχισαν να βου-
κάνουν.

Και σκίθοντας το κεφάλι μου, έ-
κλαψα μικρά, με την άνάμνησι του
πονεμένου βλέμματος, που μού έ-
οριζε ή Λευκή, δταν πρόσεξα για
πρώτη φορά το τραγικό σκασίμα
των χειρών της...

ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ ΙΖΟΛΑΝΙ

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ
ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Όπως σας υποσχεθήκαμε, το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟ-
ΓΕΝΕΙΑ» ήρτισαν την διανομή εις τους άναγνώστας των
σειράς περιφημών άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας.
Τα πρώτα βιβλία, τα όποια διανέμονται ήδη στους άναγνώ-
στας των περιοδικών μας, εινε το υπέροχον αίσθηματικόν
άριστούργημα του ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Και το άριστούργημα του ρομαντισμού

"Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

Επίσης άρχισε ή διανομή του άριστουργήματος του
ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

,, Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ "

Όπως σας είχαμε ειδοποιήσει, για ν' αποκτήσετε τα άρι-
στουργήματά μας, πρέπει ν' αποκοιτείτε από το «Μπουκέτο»
ή την «Οικογένειαν» 4 εκ των δημοσιευμένων εις την 3ην
σελίδα του έξωφύλλου δελτίων, και να τα φέρετε εις τα Γρα-
φεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμές.

Έτσι, μ' ένα έλάχιστον ποσόν, με το έν πέμπτον της τι-
μής του δελτίου, αποκτάτε βιβλία κομψά, εκ 300 περίπου σε-
λίδων έκαστον, αποκτάτε τα «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ»,
δπως δικαίως άνωμάσθησαν τα έργα που σας χαρίζομεν.

Οι έν ταίς έπαρχίαις άναγνώσται μας θα προσκομίζουν
τά 4 δελτία και τας 8 δραχμὰς εις τα Ύποπτακτορεία των
Έφημερίδων και θα λαμβάνουν τα βιβλία των.

Περί τα τέλη Μαΐου θα κυκλοφορήση ή

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Του ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Επίσης έτοιμάζονται το αίσθηματικό άριστούργημα του
ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ

,, ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ "

Και άλλα έρωτικά άριστουργήματα.

Η εύκαιρία δηλαδή εινε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οι έν το Έξωτερικόν άναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει να
στέλνουν, μαζί με τα δελτία και τας 8 δραχμὰς, και τα Έξοδα άποστο-
λής των βιβλίων, και τοῦτο, διότι θα ήτο λίαν έπιζημία διά τα Γρα-
φεία μας μια τιαστή έπιβάρυνσις. Εις τας πόλεις του Έξωτερικού
όπου υπάρχουν Ύποπτακτορεία του Κεντρικού Πρακτορείου Άθηνών,
οι άναγνώσται μας θα παραλάβουν τα βιβλία των από τους κ. κ. ύπο-
πτακτορείους.

Τα δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

"ΑΓΑΠΗ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ"

(Η συνέχεια εις την σελ. 1002)

Αίτιοι μου δταν έρχονται να μ' έ-
πισκεφθούν μένουν καταγοητευμένοι
απ' αυτό τον μικρό επίγειο παρά-
δεισο. Κι' έγω κινό δτι μπορώ
για να τους ευχαριστήσω.

Στην πόλι του κληματογράφου,
όμως υπάρχουν πολλοί που με κα-
τηγορούν για τα τριφτά είδύλλια
μου.

Μα τί θέλουν να κάνουν. Είμαι ά-
μορφη και φέλλω να χαρώ τη νεότη-
τά μου.

Αν αυτοί οι κύριοι ήθελολόγοι
θεοκάνονταν στη θέση των φίλων
μου, άσφαλώς δεν θα με κατηγο-
ρούσαν. Έπειδή όμως δεν μπορώ
κι' απαντ να τους εύχαριστήσω,
με κατηγορούν από έλπίδα τους.

Έβασαν μάλιστα, μέχρι του ση-

μείου να διαδόσουν ότι είμαι άρω-
τευμένη με τον Ντίκ Πόβελ και
δτι πρόκειται να τον παντρευθώ.
"Ε, όχι, κύριοι μου! Ο Ντίκ εινε
μόνο ένας τυφεκός φίλος μου. Τον
άγαπά γιατί μ' διασκεδάει. Ό-
ταν θα τον δωρθώ, θα τον στείλω
κι' αυτόν περίεργο. Γιατί έχω ένα
ακάτωμα, δεν μπορώ ν' άρρωστώ
σ' έναν άνδρα. Θέλω να έχω πάν-
τα πολλούς θαυμαστές, ν' άκούω
τυφεκία λόγια, να λαμβάνω έρω-
τικά γράμματα και ν' αλλάζω τους
φίλους μου, όπως τις τουαλέτες
μου. Είμαι μια γυναίκα πλασμένη
για τον έρωτα. Γι' αυτό μίλας
φωκισμένα να παντρευθώ μόνο, δ-
ταν θα γεράσω και θα πάψω να
είμαι γοητευτική.

ΜΑΙΡΗ ΜΠΡΙΑΝ

ΟΙ ΒΟΥΒΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

(Η συνέχεια εις την σελ. 994)

δύο σκυλάκια.
— Αμέσως οι δυο μαζήχαι χώρισαν κι' έτσι πύρεσε η Εύα να πάει τον Ραμψή από το περιλαίμιό του, κι' ο Τζόν τον Μπόμπ. Και τότε η Εύα γυρίζοντας την πλάτη στον Τζόν, άρχισε να χαϊδεύει τον Ραμψή και με τη βαθειά φωνή που έπαυσε, όταν του μιλούσε, άρχισε να του λέει:

— Μικρούλη μου! Έκείνο το θηρίο θέλησε να σε σκοτώσει, έ;

— Τον γενναίο μου, τον λεοντόκαρδο Μπόμπ μου! Έκανε συγχρόνως με λεπτή χαϊδευστική φωνούλα ο Τζόν, του έδωσε ένα καλό μάθημα, έ;

— Άλλα την ίδια στιγμή ο νέος γύρισε σαστισμένος και κίτταξε την Εύα. Μα κι' εκείνη γύρισε με άποια και κίτταξε τον Τζόν. Είχαν άναγνωρίσει και οι δυο, τις φωνές που είχαν άκούσει άδειά τους, λίγες μέρες προηγουμένως. Και οι δυο έκασαν, κοινοστάθηκαν και αλληλόβλεψαν. Ή ανέλπιστη αυτή άνακάλιξη τους ξάφνιασε τόσο πολύ, ώστε και οι δυο συ-

χρόνως, εκεί που συγκρατούσαν τα σκυλάκια τους, τα άφησαν ελεύθερα. Έκείνα άφου' τ' άφεντικά τους μιλούσαν φιλικά, θεώρησαν καθήκον τους να πιάσουν κι' αυτά γνωριμία. Έτσι πλησίασαν, έδεχσαν την προηγουμένη άφιμαρία τους και κάθησαν φιλικότατα το ένα άπέναντι στο άλλο, λαχανιασμένα από την πάλη τους, με τη γλώσσα τους κρεμοσμένη. Κι' ούτε φάνηκαν να παραξενεύτηκαν, όταν είδαν την κυρία του ένος στην άγκαλιά του άφεντικού του άλλου.

— Πρέπει να έρθεις μαζί μου στο Λονδίνο, άγαπημένη μου, ψιθύρισε ο Τζόν.

— Θα έρθω, άπάντησε η Εύα σιγά.

— Τι λές, φίλε μου, έλεγαν με τη βοήθη κοιτώντας τους τα μάτια του Μπόμπ, δεν θα έρθεις να μ' έπιανε; στο Λονδίνο;

— Άσφαλώς θα έρθω, άπάντησε σιωπηλά η έκφραση της ματιάς του Ραμψή.

Και πράγματι, έπειτα από μήνα, οι δυο νέοι, παντρεμένοι πλέον, είχαν εγκατασταθεί μαζί με τα σκυλάκια τους στην πρωτεύουσα.

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΕΛΑΓΟΣ

(Η συνέχεια εις την σελ. 981)

μειλχτος...

Ξαφνικά άκουσε πλάι του φωνές κι' ένοιωσε δυνατά, γερά χέρια να τον τραβούν και να τον σηκώνουν... Άνοιξε τα χείλη του για να μιλήσει... Άλλά ένοιωσε άμέσως τ' αφαρκάκι να βουλιάζει κι' ένα κύμα του βούλασε το στόμα... Τό φρασάκι λοιπόν του κατετάναντο βουλιάζει... Και ο Πιέρ, σαν ήρθε στα σκαλιά του, βύρερα από άρκετη ώρα, είδε πως βρισκόταν μέσα σε μια δάσκα κι' άκούοντας σε συγχωριανούς του!

— Να χρωστάς χάρη στο Θεό, που κάποτε το φρασάκι σου! του είπε τότε, ο ένας τους. Γιατί αν δεν βλέπαμε τις φλόγες του, ποτέ δεν θα ξυγνώμαμε κατά δωθε με τη φουρτούνα αυτή!...

Ύστερα από έναν χρόνο, ο Πιέρ παντρεύτηκε την άφρανη πειά, και

κατοική της Μαρία. Και μια μέρα, άφου' της διηγήθηκε την ιστορία της φοιτήτης εκείνης νύχτας, κατέληξε λέγοντας:

— Κακός άνθρωπος ήταν εκείνος ο μακαρίτης ο Γιάν!... Άστόσο, στην καρδιά του χρωστάω το ότι δεν χάθηκε κι' εγώ!... Θέλησε να με έξοντώσει με την πυρκαϊά που άναψε κι' όμως χάρις στην πυρκαϊά έζηνη σόφρα!

— Άλφεια, Πιέρ! μουρούρισε η Μαρία, τί λές κι' εσύ; Πάμε ν' άναφουμε καμιά λαμπάδα στην εκκλησία, για την ψυχή του πατέρα μου και... και για την ψυχή του δούτηγού του Γιάν!

Ο Πιέρ άρταξε στην άγκαλιά του τη Μαρία, τη φίλησε με λαχτάρα. Αυτή ήταν η άπάντησή του στη δειλή — άλλα και ΜΕΓΑΛΗ — πρότασή της άγαπημένης του γυναίκας.

Και άργά-άργά τραβήξαν για την έσκληρίστου του νεκροταφείου.

Η ΣΧΟΛΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Η συνέχεια εις την σελ. 980)
διάρκεια δηλαδή του ύπνου. (Δεν μπορούν να κοιμηθούν ούτε μια ώρα παραπάνω, έπειδή ο πολύς ύπνος παχαίνει!) Την υπόλοιπη μέρα τους την περνούν μ' ένα σωρό άπασχολήσεις, υπό την επίβλεψη πάντοτε ειδικών, επιτηρητών.

Στη Σχολή αυτή, υπάρχει πράγματι πολυάριθμο προσωπικό το οποίο μοναδική έργασία είναι να παρακολουθεί τις μαθήτριες τις ώρες που δεν έχουν μάθημα και να τους κάνει διάφορες συστάσεις και υποδείξεις, για να έντυπώσουν καλύτερα στο μυαλό τους τα

λόγια των καθηγητών.

—Μην περπατάτε έτσι!

—Μη γελάτε έτσι!

Μ' άλλα λόγια, η μαθήτριάς βρίσκονται υπό (διαρκή) επίτηρησή! Αυτός, όμως, είναι ο μόνος τρόπος για ν' αποβάλουν όλες τις παληές των συνήθειες και για να μετασχηματισθούν σε καινούργιες γυναίκες!

Ύστερ' από ένα χρόνο φοιτήσεως, τελειώνουν επιτέλους τα μαρτύριά τους. Και προσλαμβάνονται σε διάφορα «εταύρια» για ν' άναφούντας και τριτεύοντας ρόλους. Από αυτές όμως έξαρχαται ν' άναφούν χθόν και να γίνουν σπάρ!

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΣΙΜΠΙΕΝΤ

(Η συνέχεια εις την σελ. 982)

δεν ήταν παρών στο προσκλητήριο. Ο πατέρας του έτρεξε άμέσως στο δωμάτιό του για να δη μήπως ήταν άρρωστος. Έκει όμως είδε ότι το κρεβάτι ήταν άπείραχτο και ότι το παράθυρο ήταν άνοιχτό. Δεν βίγησε φρονιά να καταλάβη όλη

την αλήθεια. Ο γιός του το είχε σκάσει από τη σχολή, έως και κάθε βράδυ, για να πάν να διασκεδάσει και δεν είχε προλάβει άκόμη να γυρίσει. Μα όσο κι' αν τον περιμένε ο Άνρϋ δεν φάνηκε ούτε βίστερ' από δυο μέρες. Ο Σιμπιέντ λοιπόν άναγκάστηκε να καταφύγει στην άστυνομία και να ζητήσει τη συνδρομή της για την άνέφεσή του Άνρϋ, φοβούμενος ότι θα του είχε συμβεί κανένα δυστύχημα. Οι άστυνομικοί όστόσο δεν κατάφεραν να πιάσουν. Ο Άνρϋ δεν είχε άφήσει κανένα ίχνος. Τό μόνο που είχαν καταφέρει να μάθουν ήταν το ότι ο Άνρϋ την τελευταία νύχτα διασκεδάσε με μια γυναίκα το ίδιο κάπου σ' ένα ύπαιστο κέντρο της Τουλών.

Από εκείνη τη μέρα, πέρασε ένας μήνας. Ο πατέρας του Άνρϋ είχε χάσει κάθε έλπίδα. Νόμιζε ότι ο γιός του είχε πέσει θύμα κανενός άναρχιστικού έγκλήματος. Η άστυνομία, φυσικά, είχε στείλει

τη φωτογραφία του Άνρϋ σ' όλους τους άστυνομικούς της Γαλλίας. Έτσι, όταν δύο και λίγες μέρες σ' Παρίσι συνέληφθη ένας ήλιθιος επί αληθεία, έξακριώθηκε σ' τι πρόκειται για τον Άνρϋ Σιμπιέντ, το μαθητή της ναπητικής λατομικής σχολής της Τουλών!...

Ο άτυχος νέος είχε χάσει το μνημονικό του από την άναρχή ζωή που έκανε τα τελευταία χρόνια. Έπει οι άστυνομικοί μπόρεσαν να δώσουν μια έξήγησή της έξαφάνισής του. Ο Άνρϋ φαίνεται ότι καθώς γύρισε στη σχολή έλασε έξαφνικά το λογικό του. Μη ξέροντας λοιπόν που να πάη, γύρισε σαν χαζός στους δρόμους και τέλος πήρε το τραίνο για το Παρίσι. Στην κοσμοπολί έμεινε ένα μήνα άλητεύοντας και τέλος έπεσε στα χέρια της άστυνομίας, ή οποία και τον άδίκησε πάλι κοντά στον πατέρα του.

Σήμερα ο Άνρϋ Σιμπιέντ βρίσκεται κλεισμένος σε μια γενεολογική κλινική. Μα θα χρειαστεί να περάσουν πολλά χρόνια ώσπου να συνέλθι. Η κατασχέση τον έχουν καταστήσει ένα ψυχικό και σωματικό έρμαιο. Ο Άνρϋ Σιμπιέντ είναι πειά ένας άχρηστος άνθρωπος, ένας ψυχασπής!

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΑΡΘΟΥΡ ΧΟΡΝΣ

Σαβυρινη Σελις

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΑΣΤΕΓΟΥ

Ο Πυγμαλίων δεν ζητεί έπαύσεις

Μίαν καλύτερη μοναχά ζητεί και

Υπό την σκέπη της θεομής αγά-

της και λατρείας

Την εύτυχία του να κρύβη

Μα σήμερα μπορείς να βρεις τη

Μα δεν θα βρεις ούτε μισό ξενοί-

Καστο καλδί.

ΖΑΚ

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΑΝ ΕΙΧΑ...

Άν είχα όλες τις καρδιές
Που χτύπησαν για μένα
Κι' αν είχα όλες τις καρδιές
Που μ' έχουνε καίμενες
Μανιάδες θα γνώμινα
Και θάκοβα δεκάδες
Μονάχα με τα σέσκουλα
Και με τις ΑΓΚΝΑΡΕΣ...
ΜΟΡΤΗΣ

ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΩΝΑΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟ

Χτυπάει προσκλητήριο
Κι' εγώ στην άγκαλιά της
Πάσχω φίλια ακόμα
Όλον τον κόσμο λημονώ
Άπροστά στην όμορφιά της
Από στο γλυκό της στόμα,
καίει. Σφίγγω την καρδιά
ή στηθιά μου κοιμάτια
έχω στο λόγο και «παρά»
φρονάζω με τριμάρια

— Άν ο λογιάς μ' έβλεπε
Καλά, καλά στά μάτια
Θα μ' έσημιωνε α π ό ν,
Και θ' άρταζε καμιά τσούρα
ΚΟΩΝΤΙ

ΣΤΙΧΑΡΙΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ

Σαν γίνουν άστυφύλακες κι' έδω
(τα θηλαία
Και μπόινε εις τα τμήματα τα ά-

Με λόγια που θα καίνε
Τη χάρη του άστυνομικού θα τρα-

Τμήμα ν' αλλάξω τ' όνομα
Τμήμα να με σε λένε
Άλλά να μείνεις Κόμματος...
ΜΩΨ

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Γιατί παύεις μόνο τους κλεφτοκο-
τάδες

Και γι' αυτούς μονάχα κάνεις τό-
(σους κόποις)

Και γιατί δεν πιάσεις και τους λο-
(γυαλότους)

Τους πολύ μεγάλους

Που δεν κλέβουν κότες, αλλά κλέ-

(βουν γάλλους;

ΚΡΥΟΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ

ΚΛΑΜΑ

Σου έκανα παράτονα
Γιατί μού φέρεσ' άπονα
Κι' άμέσως τότε έτρεξε
Τό δάκρυ σου σά βούσι
Σε κνίπαξα καλά
Και τότε είδα τα μάτια σου
Πώς είχανε δαυρίσει...
Άπό τα γέλια τα πολλά!

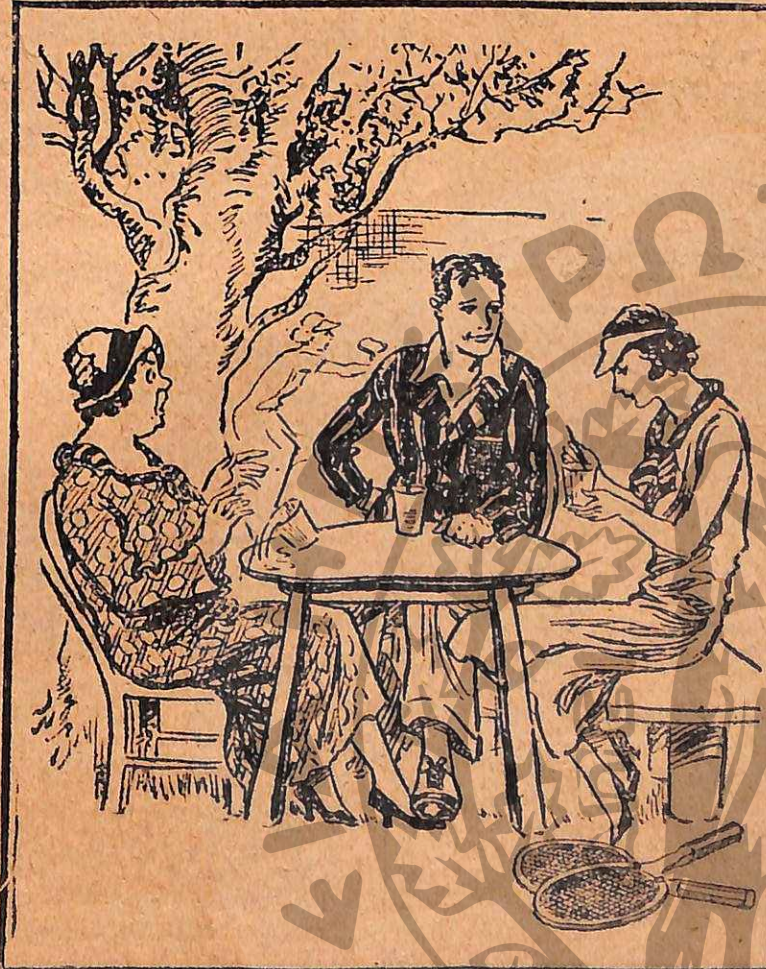
ΚΟΚΟΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Η κυρία (στην έπαρχιώτισσα
ήσπερτρία). — Σήμερα δεν μπορώ
να ΔΩ κανέναν, Νανέττα,
Η δειπνέτρια (μετά πέντε
λεπτά σ' έναν έπισκέπτη). — Σας
κάνω γνωστόν, κύριε, ότι σήμερα
ή κυρία... είναι τυφλή!...

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Η ΓΚΑΦΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ

Πάτησε την... άγκυρά!

Ο μικρός Φρέντυ.

— Πάντα στα ύγρα μέρη
δεν φυτρώνουν τα μαντά-
ρια, μπαμπά;

— Να, παιδί μου;
— Και γι' αυτόν το λόγο
δεν μοιάζουν, μπαμπά, σαν
δωπρέλλες;

— ...

Σε μια επαρχιακή έμποροπανήγυ-
ρι, ένα χαμίν πλησίαζε έναν κα-
βαλλάρι, ο οποίος είχε ανεβασμέ-
νος πάνω σ' ένα κοκκαλιάρικο άλο-
γο, το οποίο μόλις άγόρασε και τον
ρατά:

— Τρέντλεμαν, να κρατήσω το

άλογο σου;

— Όχι, παιδί μου. Δεν υπάρ-

χει φόβος ν' άφηνήσω.

— Όχι γι' αυτό. Θέλω να το

κρατήσω για να μην πέση κάτω!...

Σημεία των καιρών.

Μητέρας — Διασκεδάστε στον
περίπατό σου, Καίτη; Ήσουν έν-

τελώς μόνη;

Κόρη. — Ναι, μαμά. Τελείως

μόνη!

Ο μικρός άδελφός. —

Τότε, Καίτη, πώς, όταν, έφυγες.

είχες μαζί σου την όμπρέλλα σου
και τώρα γράφεις κρατώντας στο
χέρι σου αυτή τη... μαγκούρα;
— Κόκκαλο ή Καίτη.

...

Εκτός συναγωνισμού.

Σ' ένα ύπαιθρο, ο παλαιστής
δούτηξε ένα σφουγγάρι μέσα στο
νερό και κατόπιν, άφου' το έπίεσε
στην κλειστή χούφτα του και το
στράγγισε έπείλως, άπηλύνθη
στος θεατές και τους είπε:

— Και τώρα, κύριοι, όποιος θέ-
λει από σάς, μπορεί να έλθι να
ξαναστράγγισι αυτό το σφουγγά-
ρι. Σε κάθε σταγόνα νερού που θα
βγάλι θα του δώσω μια λίρα!

Πράγματι δοκίμασαν πολλοί α-
πό τους θεατές να στραγγίσουν το
σφουγγάρι δίχως όμως κανένα ά-
ποτέλεσμα.

Έξαφνα, κατέβηκε στον ύπαιθρο
και ένας κοντός και λιγνός αν-
θρωπάκος, ο οποίος πρὸς γενικήν
κατάκληξιν όλων, άπαξέ το σφουγ-
γάρι στη χούφτα του και πείνοντάς
το έβγαλε μια πρὸς μια 15 σταγό-
νες νερού!

Ο παλαιστής τὰ έλασε, και ο
ταμίας του ύπαιθρου, που παρα-
κολούθησε την... τραγική αυτή
σκηνη από τα μπαρτανά καθίσματα
έτρεξε να έξαφανισθή.

Ευτυχώς όμως έσβησε την ώρα
κάποιος από τους θεατές, ο οποίος
είχε άναγνωρίσει την ταυτότητα
του καταπληκτικού εκείνου ανθρω-
πάκου, άφήσε μέσα στο στίβο φω-
νίζοντας:

— Τό πείραμα αυτό είναι άνοστο!
Ο παλαιστής απ' έδώ πούβγαλε τις 15
σταγόνες νερού από το ξερό αυτό
σφουγγάρι είναι... ΦΟΡΕΙΣ ΠΡΑ-
ΚΤΟΡΑΣ!

Ο εκδότης μας επαρχιακής ε-
φημερίδας στην Άγγλία, έθεσε το
έξ- ερώτημα στους άναγνώστες:
«Τί έστ'ι έρωτας»;

Μ' απάντησαν πολλών άπαντήσε-
ων έλαβε και την απάντησή, ή ό-
ποια προερχόταν από μια γεροντο-
κόρη!

«Έρωτας είναι μια φανούρα
της καρδιάς, που δεν μπορείς
να την έξοσσεις»!

...

Σας την σκεπτόμαστε!

Κυρία (στην νέα ήσπερτρία).

— Άδς ότι έχεις πολλές συστά-

σεις;

Υψηλότρια. — Ναι, 39 εν

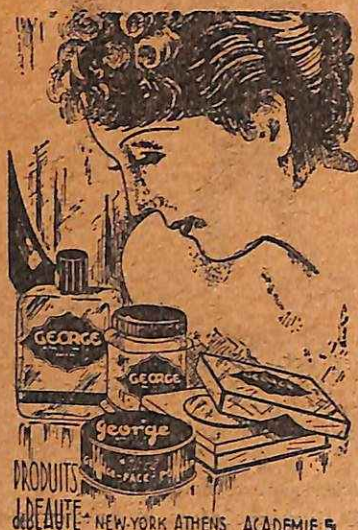
δω συστάσεις, κυρία.

Κυρία. — Και πόσον καρδ

βγαίεσαι ως ήσπερτρία;

Υψηλότρια. — Ένα χρόνο,

„SKIN FOOD GEORGE“ (ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ)

Δύνασθε και σεις, κυρία μου, ν' αποκτήσετε γοητευτική εμφάνιση. Το αποτελεσματικότερον μέσον διά να το επιτύχετε είναι να διατηρήτε την επιδερμίδα σας πάντοτε καθαράν και υγιή διά της χρησιμοποίησης της κρέμας νυκτός.

SKIN FOOD GEORGE

Είνε η ένδοξη κρέμα διά τις στεγνές και καταστραμμένες επ' δερμίδες.

Εισχωρούσα εις το δέρμα το μαλακώνει, το απαλλάσσει από τη σκόνη, καθαρίζει τους πόρους και διευκολύνουσα την κανονικήν κυκλοφορίαν του αίματος αποδίδει εις την επιδερμίδα νεανικήν φρεσκάδα.

Διά λεπτομερείς οδηγίας χρήσεως ζητήσατε από τον προμηθευτήν σας, βιβλιάριον οδηγίων.

Πωλείται εις τα καλά καταστήματα και φαρμακεία αντί
Αρχ. 50. το βάζο πολυτελείας
» 25 το σωληνάριο

Γενικός Αντιπρ. Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ Ακαδημίας 5. Τηλεφ. 20-918

Η επτάωρος Πούδρα προσώπου!

7ΤΟ ΒΡΑΔΥ.
ΠΟΥΔΡΑΡΕΤΑΙ ΠΡΩΤΩΝ
ΠΑΙΕΙ ΝΑ ΔΕΙΠΗΣΗ
Η ΝΑ ΧΟΡΕΨΗ.

2ΤΟ ΠΡΩΪ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΝΑ-
ΓΚΗ ΝΑ ΠΟΥΔΡΑΡΙΣΤΗ ΚΑΙ
ΠΑΛΙΝ. Η ΜΥΤΗ ΤΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΕ
ΓΥΑΛΙΣΤΕΡΗ ΑΝ ΚΑΙ ΕΧΟΡΕΨΕ
ΟΛΗ ΤΗΝ ΒΡΑΔΥΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ
ΥΠΕΡΘΕΡΜΑΣΜΕΝΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑΝ

Δεν υπάρχει λόγος να πουδράρεσθε συνεχώς, γιά να μην έχετε μύτη γυαλιστερή και να μη φαίνεται το δέρμα σας λιπαρόν. Μια νέα ανακάλυψις σας επιτρέπει να πουδράρεσθε μίαν μόνον φοράν και να εξασφαλίζετε επί επτά ώρας την φρεσκάδα του προσώπου σας και ώραίο μάλ και βελούδινο δέρμα. Ένα θαυμάσιον συστατικόν, η Mousse de Crème, αναμειγνύεται τώρα εις την πούδραν Τοκαλόν, σύμφωνα με κατατιθεμένην μέθοδον. Αυτό είναι εκείνο που κάμνει ώστε η πούδρα Τοκαλόν να κρατά πέντε φορές περισσότερον από τας συνηθείς πούδρας. Δεν μένει ελάχιστον ίχνος γυαλάδας, έστω και σε ζέστη, μετά μιαν πείσμονα παρτίδα τένις ή μετά μακράς διαρκείας χορόν. Η πούδρα Τοκαλόν προσδίδει δροσεράν, νεανικήν και γοητευτικήν ωραιότητα εις όψιν, πρό της οποίας οι άνδρες δεν δύνανται να αντισταθούν. Δοκιμάσατε ένα κουτί άμέσως σήμερα και θα πεισθήτε πόσον η πούδρα Τοκαλόν διαφέρει από άλλας τας άλλας πούδρας, διότι είναι η μόνη η οποία περιλαμβάνει το μυστικόν της Mousse de Crème. Γενικός αντιπρόσωπος Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Αθήναι.

«ΑΛΜΑ»

ΤΑ ΓΥΝΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΜΠΙΚΟΥΤΙ

Τά ιδεώδη
διά όντουλασιόν
μιζανπλί

περμανάντ

και διά ώραιες μπούκλες, διά γρήγορο στέγνωμα, καταλληλότατα διά το ρολοριασμα των άκρων των μαλλιών.

ΤΑΧΥΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Δύνασθε να προμηθευτήτε όλα τα Μεγέθ εις την άποθήκην ψιλικών

Ι. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΡΙΘ. 9-11

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΙΚΗ - ΛΙΑΝΙΚΗ

Αδύνατον να έχουν καλοπλυμένα ρούχα, χωρίς

λουλάκι DESTREE

Ζητήσατε από τον παντοπώλην σας

Αποφεύγετε τας απομιμήσεις και προσέχετε την μάρκα «DESTREE»

Sté Ainc DES USINES DESTREE

«ΔΕΟ»

10000 άτομα εις όλον τον κόσμον έδοκίμασαν και συνιστούν το

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Δοκιμάσατέ το και σεις. Είναι εξαίρετο. Διαλύει τὰ λίπη, φρεσκάζει τον οργανισμόν και σας χαρίζει δυνάμεις γιά την ζωήν σας.

Πωλείται εις τὰ Φαρμακεία.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Και τιμάς Άσυναγωνίστους

Α.Χ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Έτοιμα και επί Πα-
ραγγελία

Χοροῦ και Περιπάτου
ΣΤΟΝ

ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ
ΜΑΡΣΕ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ - ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 58

Φορέματα ταφτά...	από Δρ.	850.-
» κρέπ σατέν »	»	900.-
» κρέπ ρωμάν »	»	950.-
» κρέπ ντε σίν »	»	650.-
» κρέπ ζωρζέτ »	»	750.-
» μαροκέν »	»	850.-
» ταγιέρ »	»	650.-
Παλτά σπόρ	»	450.-
Παλτά γούνινα	»	1500.-

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

ΜΕΛΑΝΑΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΙΚΑΣ ΤΕ-
ΧΝΑΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΝ - ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΝ ΚΑΙ OFFSET

Το μόνον συστηματικόν έργοστάσιον του κλάδου του

εις τὰ Βαλκάνια

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΩ

Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΤΗΡΙΑ: ΠΕΤΡΑΚΗ 18

Τηλέφ. 21-378

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΦΡΑΓΚΩΝ 37

Η μεγάλη πείρα μας έν τῷ κλάδῳ και αἱ σύγχρονοι

έγκαταστάσεις μας έγγυώνται διά την ποιότητα των

ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΑΣ

Ολαιοι άπομιμήσεις των καλύτερων Εύρωπαϊκων άρωματων εις ΧΥΜΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

Σ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ & ΣΙΑ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 16

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΤΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Θεμιστοκλέους 1 - Αθήναι
Λαμβάνει όποθέσεις πάσης φύσεως. Αριθ. Τηλ. 23060.

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ”

ΔΕΛΤΙΟΝ Ε ΒΙΒΛΙΟΥ
ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ
“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ”

Αποκόπτετε και κρατείτε το παρόν ΔΕΛΤΙΟΝ.

Κυρίες μου

Όλων μας μιά είναι η προσπάθεια. Πώς να
σαι υάμωμεν λά μαλλιά σου ωραιόλα
Αλλά... Διχών τον κίνδυνο να το άσπρίσεις.
να λά υάμειε σκληρά άλωνα. σλαχιά. Μιά να
λή εργασία επιτυχάνεται

μόνον μέ λά

και μέ πείραν πολυετή Δυά να είδσε ά-
πολύω πεπεισμένα πώς μόνον έμεις λά
διαδέλομεν

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

Σιελίου 37
Στά Δημ. Υπαλλήλων
Τηλ. 23-208